הזה

הסיפור המלא

מלוד

עד זארקה

מי אתה ג'ורג' חבש?

קורא יקר,

ההצלחה המהדהדת של צות מטוס אל־על בסיכול נסיון החטיפה של ליילה חאלד ושותפה בשבוע שעבר, האפילה על ה־כישלון, המהדהד לא פחות, של אמצעי־הביטחון של אל־על על־פני הקרקע.

כישלון זה היה חמור עוד יותר לוא היתה כל מחבלת שהיא מצליחה לעלות על המטוס, טעונת זוג רימונים בחזייתה. כאשר ליילה חאלד הצליחה בכך — ועוד מצויידת בדרכון הונדורסי חשוד — הכישלון היה מוחלט. שכן, תמונתה של אשה זו חייבת היתה להיות חקוקה בזכרונו של כל קצין־ביטחון ופקיד־מכירה של אל־על ברחבי העולם — ביחוד מרגע שהחלו שיחות יארינג, וברור היה שאירגוני המחבלים הקיצוניים יעשו כל שביכולתם לפגוע במטוסים.

למה אני מזכיר כל זאת? בגלל רעיון מעניין שעלה במוחי:

אל־על מטילה מזה שנים חרם על העולם הזה, מסרבת להעמיד את העיתון לרשות נוסעיה. לוא היו גליונות העיתון מצויים בכל קווי החברה, ייתכן שאותו קצין־ביטחון, שעל פניו חלפה המחבלת בשדה התעופה באמסטרדם בשבוע שעבר, היה מצליח לזהותה.

כי לקוראי העולם הזה, ליילה איננה פנים חדשות: היא התפרסמה בשער העיתון עוד לפני שנה, לאחר מיבצע החטיפה הראשון שלה.

אלא שעל חלב שפוך אין טעם לבכות. כרגע, כל מה שנותר לי, זה להציע לחברת אל־על — חינם, כמובן — את גליונות העולם הזה מלפני שנה ומלפני שבוע, עם תמונת השער והחוטפת.

הם עשויים להועיל כאשר היא תופיע באחד מדוכני־המכירה של אל־על, אי שם, אי מתי, במיבצע החטיפה השלישי שלה.

ליילה חאלד: שערי „העולם הזה" 1670 ו־1723

והעם רואה את המראות – בלבד

מופע בחירת מלכת־המים 70, שהתקיים בערב יום ה־רביעי האחרון בהיכל התרבות בתל־אביב (עמודים 32—35) היה גם השנה אירוע חברתי מרכזי. בין 15 המועמדות שהתחרו על הכתר היו מספיק יפהפיות כדי לספק מלכות לחצי תריסר תחרויות, לא אחת. חני פרי ויהודית גוסלן, שתי הנהדרות שזכו בתואר המלכה והסגנית הראשונה, ערכו ביניהן מירוץ כה הדוק, שקהל האלפים נחלק כמעט שווה בשווה, בעת ההצבעה: שליש הצביע בעד המל־כה, אותו מספר — פחות 17 קולות — הצביע בעד הסגנית הרא־שונה. קולות השליש הנותר התחלקו בין שאר המועמדות.

האירוע היה בעל משמעות גם מבחינה רחבה יותר: הישראלים, כציבור, אינם נהנים מעודף שמחה ועליצות בחיי היום־יום שלהם. ניתן היה להאמין שכאשר מתרחש כבר פעם משהו עליז, הם יזכו לשמוע על כך באמצעות אמצעי התיקשורת.

הם זכו — בצורה אופיינית לכיסוי לו זוכה כל מיבצע הקשור בהעולם הזה. בעיתונות היומית התפרסמה תמונה צנועה, שנזהרה מלהזכיר את השם המפורש. לשיא הגיעה הטלוויזיה: במבט, למחרת יום התחרות, שודר סרט נאה בהחלט, שנתן לצופים כיסוי נכון ומלא על האירוע — אך ללא מילת הסבר: לא מי היא הזוכה, לא מי הן סגניותיה, לא מיהם מכתירי המלכה — הזמרת שושנה דמארי וה"כ אורי אבנרי.

ודאי שלא שם העולם הזה.

הקריעה הגדולה

ומפצצות בשר ודם — לפצצות בשר. בשר, חלב, וכל שאר המוצרים, שמחיריהם החדשים פוצצו את תקציבך.

התמונה עדיין גועשת, רועשת. היצרנים מעלים מחירים, הממ־שלה עושה הצגה כאילו היא נלחמת בהם. חכמי הכלכלה מסבירים לך הכל אודות ההעלאות — מלבד מהיכן תשיג את ההכנסה הנו־ספת. לא כדי לחסוך יותר. לא כדי לנסוע לחו"ל. רק כדי לגמור את החודש לפני שייגמר הכסף.

ציפי כסלו ומרסל זוהר טרחו רבות בין עקרות־בית נואשות, מפרנסים זועמים, ומנהלי סופרמרקטים ופקידי ממשלה שהכחישו העלאות. את תוצאות הקריעה הגדו־לה, שקרעו אותך ב־1 לספטמבר, תוכל לראות בעמודים 16 ו־17 של גליון זה.

אורי אבנרי

ומעתה גם בארץ G. L. C.
מהיר יותר, טוב יותר
מהימן הרבה יותר להכיר את בן/בת זוגך בעזרת המחשב האלקטרוני שלנו.
לקבלת שאלון חינם פנו ל־.G.L.C, ת.ד. 599, רמת־גן

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי •
המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תא־דואר 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית־דפוס משה שהם בע"מ, תל־אביב, רח' פין 6 • גלופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא־לאור: העולם הזה בע"מ.

את מתחתנת?

אל תכבלי את עצמך כפי שעשו זאת בעבר

כן, עד כה לא היתה לכלות הצעירות ברירה, והן נאלצו "להנשא" גם לחברת הגז. לך יש, ברירה!

כאשר את מתכננת את המטבח החדש וחושבת על הכירה או תנור הבישול, חשבי גם על חברת הגז המתאימה - "פטרולגז".

גם אנחנו צעירים, ומעונינים לרכוש את הזוגות הצעירים. אבל, לא בהתקשרות כובלת שאי אפשר לנתקה. אנחנו מאמינים בשרות טוב ויעיל ובהסכם לשנה אחת בלבד.! אותו תוכלי לחדש או לסיים לפי שביעות רצונך. חברתנו אמנם צעירה, אך לנו צוות מומחים בעלי נסיון של שנות דור בענף הגז בארץ.

לפני שאת מחליטה, בואי עם בעלך לעתיד, לראות את מבחר מכשירי הבישול המשוכללים והיפים שאנו מציעים.

לזוגות צעירים הנחה מיוחדת

פטרולגז

סניפים וסוכנויות:

תל־אביב, רח' רמב"ם 24, טלפון 624316
624315
623340
ירושלים, רח' שמאי 23, טלפון 22032
חיפה, רח' הנביאים 20, טלפון 69922
חיפה, מפרץ טלפון 721222
אשדוד, מרכז מסחר א' 140, טלפון 32703
אשקלון, רח' העבודה, טלפון 4660
בת־ים, שד' העצמאות 65, טלפון 866162
באר־שבע, רח' העצמאות, טלפון 4466
הרצליה, רח' סוקולוב 11, טלפון 984148
חדרה, רח' הנשיא 71, טלפון 2082
חולון, רח' סוקולוב 110, טלפון 854329
כפר־סבא, רח' ויצמן 74
נתניה, רח' שער העמק 4, טלפון 25245
פתח־תקוה, רח' ההגנה 10, טלפון 912588
רמלה, רח' הרצל 69, טלפון 963342
ראשון לציון, רח' הרצל 72, טלפון 942860

וסוחרים ברחבי הארץ!

פטרולגז

PETROLGAS פטרולגז

פרסום סל/סטודיו רם

תשקיף

באופק: הכרה אמריקאית בפלסטינים כצד לפיתרון

אחת התוצאות הכמעט־ודאיות של פר־שת חטיפת המטוסים, בטווח היותר רחוק: הכרה אמריקאית בארגונים הפלס־טיניים כצד רשמי בסיכסוך הישראלי—ערבי.

עד כה התעלמה ארצות־הברית כמעט לחלוטין מן הבעייה הפלסטינית, ראתה בה בעייה פנימית של מד־לכת ירדן. על כן גם לא הוצע לשתף את הנציגים הפלסטיניים בשיחות יארינג, או אפילו בהתייעצויות שקדמו להן.

עתה תיתכן בחינה מחודשת של הנושא על־ידי צוות עוזריו המדיניים של הנשיא ניכסון, ובראשם שר החוץ ויליאם רוג'רס ויועצו המיוחד הנרי קיסינג'ר.

תוצאה מעשית מבחינה מחודשת זו: הזד־מנת נציגים פלסטיניים — אולי יאסר ערא־פאת עצמו — לשיחות רשמיות עם האמרי־קאים, כהקדמה לקראת הכללתם בכל מיס־גרת שתדון על פיתרון מדיני במרחב.

חילוקי דיעות במפלגת העבודה

צאתה של ראש־הממשלה גולדה מאיר לארצות־הברית גורם לחילוקי־דיעות בתוך מפלגת העבודה.

קבוצת חברים, שדעתם אינה חופפת את דעתה של גולדה בעניינים ביטחוניים מסו־יימים, התארגנה ואחד מראשיה אמר: „היא לא תוציא תדמית ישראל ניצית כ־עולם — אנו נתנגד!"

מצד שני, מתנגדים הסיפוחיסטים במפלגה לכך שראש־הממשלה תערוך בעת ביקורה בארה"ב מגעים עקיפים עם אירגוני המחבלים, בעניין החלפת נוסעי המטוסים החטופים בחבלנים הכלואים בישראל.

פקיד בכיר עומד לפרוש

פקיד בכיר המשרת במוסד ממשלתי ח־שוב במרכז הארץ, עומד לפרוש בקרוב מ־תפקידו בשירות המדינה.

במקומו של הפקיד יתמנה פקיד אחר של אותו מוסד.

ח"כ יעקובי כמעט נחטף

ח"כ גד יעקובי, שקיבל השבוע נזיפה מראש־הממשלה גולדה מאיר על דברים שהשמיע בארצות־הברית, היה עלול להיר־חטף אילו לא נכשלה חטיפת מטוס „אל־על". ברגע האחרון שונתה תוכניתו של יעקובי והוא טס במטוס אחר.

אגב, ח"כ יעקובי דחה את הצעתו של שר־התחבורה שמעון פרס לכהן כסגנו.

מספר העצורים גדול משפורסם

מספר העצורים בשבוע האחרון בקרב תושבי הרצועה והגדה, עולה בהרבה על המספר שפורסם.

חלק גדול מן העצורים נתפסו באופן מיקרי ברחוב.

הדבר גרם לתסיסה רבה בקרב תושבי הגדה והרצועה וממשלת ארצות־הברית החליטה להפעיל לחץ על ישראל כדי ש־תשחרר את העצורים.

הקפאת השינויים במשרד הקליטה

שר־הקליטה נתן פלד לא יבצע כמה שי־נויים פרסונליים אותם תיכנן במשרדו.

פלד החליט על־כך בעיקבות הביקורת הצ־יבורית שניתנה לחילופי מנכ"ל משרדו.

אגב, המנכ"ל הקודם של משרד הקליטה, אלוף (מיל.) יוסף גבע, עומד לנהל חברה חדשה שתמכור דירות לאזרחי חו"ל (עולים חדשים ומשקיעים) ואילו המנכ"ל החדש, הילל אשכנזי, נתבקש על־ידי הנהגת מפלגתו — מפ"ם — שלא להמשיך במתן הצהרות לעיתונות, כדי לא לפגוע במפלגתו.

סגירת „למרחב" — סופית

עיתונה של אחדות־העבודה, „למרחב", ייסגר ב־31 לאוקטובר. תאריך הסגירה נקבע על־מנת לאפשר למנויי העיתון לקבל בחודשים הנותרים, על חשבון דמי המנוי שכבר שולמו, את „דבר".

ההסכם בין שני העיתונים בא כדי להגדיל את תפו־צתו של עיתון ההסתדרות, הסובל מגרעונות כבדים. סגירתו של למרחב וצירוף חלק מעיתונאיו ועובדיו לדבר, יסיר לחצים מצד עובדי העיתון.

מעילה בכספי מע"י בבאר־שבע

אישיות בכירה של מפלגת העבודה הואשמה במעי־לה בכספים שנועדו לקרן הבחירות של מע"י.

האיש, המוכר כאחד הפעילים בחוג ה־עולים הדרום־אמריקאיים בבאר־שבע, הו־אשם במעילה בסכום של 6000 ל"י.

הטיפול בפרשה הועבר לוועדת הביקורת של מפלגת העבודה.

מוקה לימון לעיר המיליונרים?

שליח ישראל לשעבר בפאריז למטרות קניות, מרדכי (מוקה) לימון, שנשלח חזרה לישראל בעיקבות פרשת ספינות שרבורג, ינהל, כנראה, את עיר המיליונרים היהו־דיים שתוקם ליד קיסריה.

מחיר כל וילה בעיר החדשה: 25 אלף דולר.

סטירת־לחי

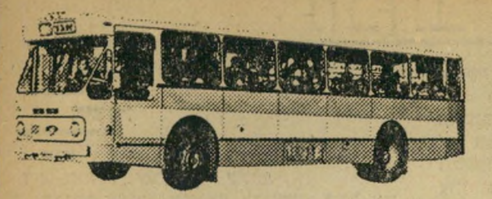

מחירי הנסיעה הועלו

ויעניקו לנוסע שפורים נוספים

תעריפי הנסיעה בישראל, ובמיוחד בשירותי „אגד", הם מן הנמוכים בעולם. תעריפים אלה נקבעים בצו ממשלתי, אשר משקף לא רק את מרכיבי ההוצאה של הקואופרטיב, אלא מביא בחשבון את מצב משק המדינה ואת המדיניות הכלכלית. משום כך אין התעריפים עומדים על הבסיס הכלכלי האמיתי ונמוכים מן הדרוש לניהול מפעל רווחי.

בחודש נובמבר 1967 אישרה הממשלה ל„אגד" העלאת תעריפים בשיעור 10 אחוזים. אישור זה ניתן לאחר שהוכרה צדקת תביעתנו להעלאת התעריפים. אולם, הממשלה, מתוך שיקולים שלה, לא רצתה להעמיס את ההעלאה על כיסו של הנוסע ובחרה בסובסידיה בשעור שווה במקום העלאה בתעריפים.

באותו תאריך נקבע שהתעריפים החדשים יישארו בתוקף עד ראשית 1970 וכי הממשלה תפצה לאחר מכן את „אגד" על כל ההתייקרויות שיחולו בין 1967 ו־1970 במחירי התפעול.

ואכן, ההוצאות על מחירי השלדות, המרכבים, הצמיגים, החלפים; אביזרי המשק וגם שכר־העבודה התייקרו מאד. נוצר איפוא גרעון בתקציב „אגד", גרעון שאי־אפשר היה לאזנו ללא העלאת תעריפים ריאלית, שתתבסס על התחשיבים המשקיים. „אגד" לא יכול עוד להמשיך בשירות ללא העלאה זו והודיע על כך לממשלה. תבענו איפוא את מילוי ההתחייבות מ־1967 ולפצותנו על ההתייקרויות. בעוד המשא ומתן בינינו לבין הממשלה נמשך, הוטלו על הציבור כולו ועל „אגד" מסים חדשים, שייקרו שוב את ההוצאות בשיעור ניכר. על ייקור זה — שעתיד להסתכם בעבורנו במיליוני לירות לשנה — עדיין לא קיבלנו פיצוי.

העלאת התעריפים שאושרה לנו מאפשרת להמשיך בקיום שירות תקין, אך עדיין היא מפגרת אחרי הצרכים הריאליים של „אגד" ואינה משקפת את הבסיס הכלכלי הנכון של מרכיבי ההוצאות. אנו ניאלץ להפנות את תשומת לב הממשלה לעובדה זו.

„אגד" תובע את התמורה המגיעה לו בעד שירותיו הטובים — מה שקיבלנו עדיין אינו מהווה תשובה שלמה לכך.

מחירי הנסיעה בארץ זולים יותר

מרחקים עד 10 ק"מ

בחו"ל					בארץ	
למרכז לונדון	2.5	שילינג	=	1.05 ל"י	מבת־ים ומחולון לתל־אביב	35 אג'
" פריז	1.5	פרנק	=	1.00 ל"י		
" מילנו	150	לירטות	=	0.84 ל"י	מהרצליה והשכונות לתל־אביב	55 אג'
" הלסינקי	1	מרק	=	0.85 ל"י		
" ניו־יורק	30	סנט	=	1.05 ל"י	נסיעה עירונית בעיר בממוצע	20—25 אג'

כיצד מתחלקת התוספת:

קווים חדשים

כ־100 קווים חדשים, רובם לאזורי הספר, הופעלו על ידינו לאחרונה.

נקיון והחזקה

מכונות חדשות ונוסף כוח אדם מאומן, המופקדים על נקיון הרכב במוסכים המשוכללים של „אגד".

אוטובוסים חדשים

875 אוטובוסים חדשים הוזמנו ע"י „אגד" לשיפור השירות ונוחות הנוסעים.

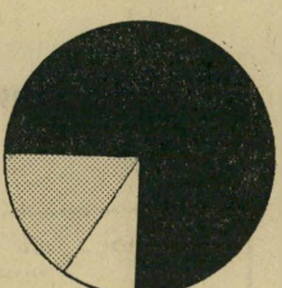

הקטנת הסובסידיה

איננו מעוניינים בתמיכה. אנחנו מפעל משקי ומבקשים תמורה נאותה לשירותינו בתעריפים. רק תעריף נכון יאפשר רווחיות ל־מפעל ומתן שירות טוב לציבור הנוסעים.

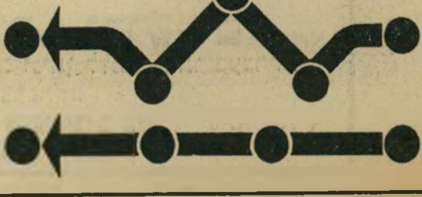

שיפורים וייעול

שילבנו עשרות קווים והארכנו קווים עירוניים ובפרברים להטבת השירות ולהגדלת התדירות.

התייקרויות

חלקי חילוף מתוצרת חוץ ותוצרת הארץ, מכס ומס קניה על אוטו־בוסים עלו בחודש אוגוסט בשיעור ניכר. התייקרויות אלה הן רק חלק קטן ממעגל ההתייקרויות המוטל על שכמנו.

מכתבים

איש השנה

איש השנה, לפחות בעולם המשפט וה־דת, הוא רב־סרן בני שליט.

הלוחם הבודד שהראה כי עדיין יכול אז־רח לתרום לעיצוב דמות המדינה — למרות מנגנוני הממסד.

דן וגנר, תל־אביב

חום גולדמן, היהודי שניסה להיפגש עם נאצר כדי להגיע איתו להסדר־שלום — לו מגיע תואר איש השנה.

יפה בלומנשטיין, חיפה

הטבעת של ליילה חאלד

האם שמתם לב לטבעת שעונדת המחבלת ליילה עלי חאלד, בתמונה שהופיע על שער

עיתונכם (העולם הזה 1723)?

למרות הטבעת המסמלת את קשיחותה של המחבלת, הצליחו אנשי הביטחון והנוסעים של מטוס אל־על להתגבר עליה.

אולי גם הם לא שמו־לב לטבעת?

יעקב קינן, רמת־גן

● הטבעת על אצבעה של ליילה חאלד, המורכבת מכדור תת־מיקלע — ראה תמונה.

מכתב גלוי לשר הבריאות

הנידון: גורמי מחלת החולירע.

שמענו רבות אודות הצורך להישמר בפני הופעת המחלה — ע״י רחיצת פירות ויר־קות, רחיצת ידים וכיו״ב; מבלי לשלול את החשיבות של הנקיון החיצוני והאסטטיות — מבקש האזרח הקטן הח״מ לדעת מהי השפעתם של גורמים פנימיים על הופ־עתן של מחלות קשות בכלל ועל מחלה זו בפרט?

הכוונה היא לכימיקלים שונים ורבים המצויים בחומרי־מזון בתקופתנו, כגון חומ־רי־שימוש כימיים, צבע־מאכל, חומרי־ריסוס רעילים המשמשים בשפע בחקלאות, שא־ריות של תירכובת־מתכת במזון שבושל בסירי אלומיניום, נחושת או מתכת רכה אחרת.

מהי השפעתם של המשקאות הקלים הצבו־עים כימית(!) והספוגים כימיקלים משמרים — ולפעמים גם סאכרין — על התפתחות מחלות? וכן מהי השפעתם של מזונות מטוגנים הרבה בשמן כגון פאלאפל, סטי־קים וכיו״ב? ומהי השפעתם של נקניקים תעשיתיים שכידוע לא חסר בהם מ„החומרים הטובים" הניזכרים לעיל?

והאם הסוכריות הצבעוניות, הגלידות וה־שלגונים הציבעוניים בהם מולעטים ילדים ומבוגרים בקנה מידה המוני — אינם מהווים סכנה חמורה לבריאות?!

זמיר

לאיזה גורמים ה־שפעה שלילית יותר מכרעת, לגורמי ה־זיהום החיצוניים או לגורמי הזיהום וה־טוקסיקציה הפנימיים המצויינים לעיל?!

האם למבצעי ה־מצוד והמירדף אח־רי חיידקים ונגי־פים אין מיחסים כ־יום ערך מוגזם ב־יותר, מעל ומעבר לערכם וחשיבותם האמיתיים?!

האם אין בזה משום „ציד מכשפות" ושטיפת־מוח ההמונים בסיסמאות נדושות וריקות מתוכן של אמת, סיסמאות המש־אירות בצל — למרבה הצער — את ה־גורמים השליליים והמסוכנים האמי־תיים?!

שלום זמיר, אמירים

ישראלי פה, ישראלי שם

אני לא מבין מה קרה לכם? מה זה, נהייתם שמרנים פתאום? בסיפור על הפופ, מין וסם (העולם הזה 1723) אתם מספרים על בחור ישראלי בשם ג׳בוקי מקריית־חיים, שהסתובב עירום כביום היוולדו, יחד עם ידידתו, בפסטיבל הפופ על האי וייט.

אז איפה התמונה של הישראלי העירום?

דוד שמר, חיפה

● ג׳בוקי וידידיה, כפי שצולמו על־ידי שליח העולם הזה לפסטיבל הפופ יעקב גרוס — ראה תמונה.

ג׳בוקי וידידה

המתכרסים על חשבון הציבור

בכתבתכם תחת הכותרת „הזוללים על חשבונך — מחיר הארוחה שלהם גדול פי ארבעה ממענק ההתייקרות של משפחה נצרכת" (העולם הזה 1722), **אני קורא** בפיסקה המסיימת: „בימים בהם מעלים את מחירי החלב והסוכר למשפחות נזקקות, זוהי שערוריה ציבורית המצביעה על ה־ביזבוז בשיטה הכלכלית הנהוגה בישראל. אף אדם אחד, החי על משכורת, אינו יכול להרשות לעצמו אכילה על חשבונו במס־עדות הפאר. אם מסעדות אלה משגשגות, זוהי רק הוכחה על מיספרם של האוכלים על חשבון הציבור."

השערוריה הציבורית כאן הנה, כמובן,

(המשך בעמוד 8)

השחקנית דליה פרידלנד זכתה לעיצוב איפור מיוחד מהלנה רובינשטיין. האיפור הותאם במיוחד לדליה המופיעה בתפקיד הראשי בהצגה „אמילי" המועלית בימים אלה על בימת תיאטרון „הבימה".

ראוי לציין כי חברת הלנה רובינשטיין נוהגת לעתים קרובות לאפר שחקניות בתפקידים ראשיים.

החייל שלי יחזור...

ובינתיים
במעוזים, בביקעה, ברמה
שלח לו ד"ש חיה

העולם הזה

כל שבוע

מיבצע מיוחד לחיילים

מינוי לכתובת צבאית
בהנחה של 50%

לחצי שנה: 15 ל״י; לשנה אחת: 29 ל״י

מלא ושלח לת.ד. 136 תל-אביב.

נא לשלוח את „העולם הזה" לחצי שנה / לשנה אחת לכתובת זו:

מס' אישי .... שם ....

דואר צבאי ....

ר״ב סך 15 ל״י (חצי שנה), 29 ל״י (שנה) — למחוק המיותר

השולח ....

הצעה מיוחדת

למורים ✡ מרצים ✡ סטודנטים ✡ שוחרי תנ״ך

למדו תנ״ך בכתב ביבתכם.

ללא תשלום

בקורסים המאורגנים מטעם:

בית־הספר הישראלי ללימוד תנ״ך בתכתובת, ירושלים

כל קורס מכיל 40 שיעורים בכתב וניתן ללמוד אותו בעברית, אנגלית או צרפתית.

פנה בכתב לת.ד. 10060, ירושלים, והשיעורים בתנ״ך ישלחו אליך חינם

אנשים

חמש החתיכות של שמעון פרס

■ בעיתון דבר של השבוע שעבר, הופיע, כאילו השתתף שר־התחבורה לשעבר **עזר וייצמן** בפגישה שקיימה ראש־הממשלה **גולדה מאיר** עם חלק מהשרים על נושא חטיפות המטוסים. כמה ימים אחרי ה־פגישה, נשאל עזר על־ידי עי־תונאי, מה היה באותה פגישה. „אני לא השתתפתי בפגישה. לא הזמינו אותי. אם היו מזמינים אותי, הייתי נותן כמה עצות," השיב עזר. מה, בכל זאת, מ־קור הידיעה? עזר היה באמת באותו יום בפגישה אצל ראש־הממשלה. אבל זה היה לפני שהיא נפגשה עם השרים. כ־שעזר גמר לדבר עם גולדה הוא יצא מחדרה אבל התעכב מעט במשרד ראש־הממשלה. כך קרה שהוא יצא יחד עם השרים ש־השתתפו בפגישה, והדבר פורש כאילו גם הוא השתתף.

■ לשר **שמעון פרס** יש חמישה תפקידים ממלכתיים. הוא שר־התחבורה והדואר, השר הממונה על פיתוח השטחים, הוא חבר בוועדת השרים ל־ענייני ביטחון והוא חבר ליש־כת הצמרת של מפלגת העבו־דה. איך הוא מספיק לטפל בכל תפקידיו? „אני מחלק את עצמי לארבע חמישיות. ובכל תפקיד אני משקיע ארבע חמי־שיות מעצמי," גילה פרס הש־בוע.

■ שר האוצר **פינחס ספיר** סיפר השבוע כי כאשר שכב בבית־החולים והרופא נכ־נס להחליף לו את התחבושת, התפתח ביניהם דו־שיח. הרופא: „אני רוצה לשאול אותך מדוע קיבלתי החודש משכורת שהיא קטנה ב־30 ל"י?" ספיר: „אני מבקש ממך, אדוני הרופא, קו־דם תסדר לי את התחבושת ו־אחר־כך תספר לי על המשכורת שלך!"

■ מה הסיבה לסולחה בין דוד **בן־גוריון** לבין שר־ה־משפטים **יעקב־שמשון ש־פירא**, שרק לפני ארבע שנים כינה את בן־גוריון ואנשיו כ־פאשיסטים? יודעי־רכיל אומרים כי שפירא מעוניין בתפקיד נשיא המדינה בתום תקופת שירותו של **זלמן שזר** ולכן הוא משתדל ליישר את ההידורים אם יריביו בכל המפלגות.

■ לפני כ־50 שנה עלו ל־ארץ מי שהם היום נגיד בנק־ישראל **דוד (דולק) הורו־ביץ** ומנהיג מפ"ם **מאיר יערי**. באחד השלבים של קלי־טתם בארץ, היו השניים חברים בקומונה של השומר הצעיר ב־ביתניה עילית. על מה שקרה בתקופה ההיא ניתן לקרוא ב־ספרו של הורוביץ האתמול שלי, שיצא לפני כמה שבועות לאור. מאיר יערי קרא את הס־פר. כמה דברים בו אפילו הר־גיזו אותו. איך זה שהורוביץ מעיז לתאר אותו כ„הכהן הג־דול של המיסדר האוחז בשרביט המאגי ומטיל מרותו הרוחנית על אחרים. לשמע הוידויים ב־שיחה, דימיתי אותו למי שמצ־ליח להרקיד את כל הסובבים אותו במחול אכסטאטי. לרגעים חששתי שטירוף־דעת קולקטיבי ישתלט על עדה מתבודדת זו, שבהיעדר קומוניקציה עם העולם הסובב אותה, ראתה בכל מי שלא היה שותף למסתורי הגי־גיה זר שאיננו מבין." קטע זה דיבר על השתפכויות הנפש ה־קולקטיביות של חברי ביתניה אחרי שעות העבודה. יערי לא נשאר חייב. בסידרת מאמרים בעל המשמר תחת הכותרת מק־צת מחיי אדם — הוא משיב: „... הוא מתאר אותי... כמי שהתהלך אז כאינקוויזיטור ר"ל המפיל חיתיתו על הבריות ב־סוחטו מהם וידויים היסטאריים ובחושפו את סודותיהם האינטי־מיים ביותר על־ידי הפעלה מ־כוונת של היפנוזה המונית. ספר הזכרונות שלו מעיד, שהוא יו־תר מדי מאוהב בעצמו מכדי לעשות חשבון־נפש, אפילו אם זה נוגע למשוגות־הנעורים שלו. כשאני לעצמי, כל ההתעסקות הזאת, פרשיות־עבר הללו, דח־קא בשעה זו, לזרא לי." ובכלל, הנימה במאמרו של יערי היא: איפה אני היום, מז־כיר מפ"ם בהנהגה ההיסטורית, ואיפה אתה, דולק? פקיד.

פטר כריסטיאן האגרד (21), חייל בצבא דנמרק, חייב לפי פקודות מטכ"ל חד־שות של צבא דנמרק ללבוש רשת־שערות, כמו כל החיי־לים בעלי השיער הארוך. זאת כדי שהשערות לא יפריעו להם לאימוני־ירי, תיקוני מנועים וכדומה. הרשתות מונפקות לחיילים על־ידי האפסנאות הצבאית הדנית — בין שאר הפריטים הסטנדרטיים.

■ המילה האחרונה בשטח הבר־מיצווה נאמרה השבוע על־ידי עוה"ד **אליהו וינוגרד** ואשתו **יוכבד**. הכל התחיל לפני קצת למעלה מחודש. כל קרוביו של וינוגרד קיבלו הז־מנות לבר־מצווה של הבן **רונן־ישראל**. להזמנה היתה מצו־רפת חוברת ובה מגילת היוח־סין של המוזמנים המגיעה עד לשישה דורות. התברר שוינו־גרד ערך מחקר מקיף על הש־תלשלות העניינים המשפחתיים של קרוביו, ולרגל הבר־מצווה הוא שלח את פרי מחקרו. ה־אורחים שבאו השבוע לטכס ה־בר־מצווה שנערך בגן בית וינו־גרד ברמת־השרון, הופתעו פעם נוספת למראה מיזנון האכילה שהוקם בתוך אוהל ענק.

הטובים לטייס, הטובות לטייך

■ השבוע בישר בעל קלי־פורניה־ז"ל **אייבי נתן** שעד שיימצא מקום חדש, הוא מוכן לשים כמה כספלים בשביל ה־חבר'ה ליד קליפורניה, אבל ב־תנאי „שהם יביאו איתם סנדבי־צ'ים וטרמוס עם קפה."

■ **אהרון כהן**, זה ש־הוא בן־דודו של אייבי המפור־סם, עשה גם הוא משהו בש־ביל החבר'ה: השבוע הוא פתח ביפו מסעדה הודית. באמצע טכס הפתיחה נכנס זוג יחף, לבוש בבגדים הודיים. המלצר ניגש לזוג והחל מדבר איתם הודית. השניים הנידו בראשם כמבינים והובלו אחר כבוד ל־שולחן. אך לתדהמתו של המל־צר, ניגש בעל המסעדה אל ה־שניים, ואמר בעברית: „שלום דן, שלום בתיה, אני שמח ש־באתם." „גם אנחנו," השיבו **דן בן־אמוץ** ואשתו **בתיה אפולו**.

■ פתיחה אחרת היא ה־פתיחה המחודשת של הדיסקו־טק מאנדי'ס שבבעלות **רפי שאולי** ואשתו **מאנדי רייס־דייווים־שאולי**. מי לא היה בטכס הפתיחה? כולם היו: ה־גששים, שלישיית התאומים, צ־חת הצגת עולמו של ז'אק ברל והצוות של עולמו של ז'אק פרבר **ושמוליק קראוס** ו־**ישראל** ו**ברוריה צוורן**, שהגיעו במיוחד מקונגרס ה־חייטים הבינלאומי שנערך במד־ריד. וכמובן **משה ינוקא**, שהוא גם שותף בעסק ושגילה לנוכחים כי הוא עומד להתחיל בקאריירה של פסל. האורחים שבאו לפתיחה קיבלו גם משהו בחינם. מה? מרחץ זיעה, כמו־בן. בגלל המזגן שהתקלקל.

■ האם מתחיל להתפתח בישראל ענף יצוא חדש — של כוכבים? בעיקבות **דליה לביא** ו**חיים טופול**, קיי־מים סיכויים שכוכב ישראלי בינלאומי שלישי התגלה ה־שבוע. **דודו דותן** השתגע ושיגע, כרגיל בעת שהופיע ה־שבוע שעבר כמנחה בפסטיבל הלהקות הצבאיות בקיסריה. אולם בשביל צופה אחד בקהל היה בכך משהו מיוחד. היה זה **אנגל לברינק**, במאי סר־טים בולגרי נודע, שזכה בכמה וכמה פרסים בינלאומיים, ו־הגיע לכאן לביקור. התוצאה: בסוף ספטמבר נוסע דודו ש־אינו יודע מילה בולגרית, ל־בולגריה, לככב בתפקיד הראשי בהצוענים הקטנים של לברינק.

■ אימרת השבוע — ללא כל עוררין — שייכת **למני פאר**. כאשר הינחה את תוכ־נית תיבת נוח, הציג מני את הזמרת היהודיה מקנדה **ברב־רה גרייף**, תוך שהוא מעניק לה חיבוק בימתי. מנצח תזמו־רת חיל־האוויר, **אריך טיין** — שגילה את ברברה כאשר שהתה בישראל לפני כחצי שנה, הזמין אותה לסיבוב הופעותיה הנוכחי עם תיזמורתו — מי־הר לשלוף את תגליתו מידיו של המנחה. הגיב מני כבזק: „אלא מה? הטובים לטייס, ה־טובות לטייך."

■ לא את **ג'יימס בונד**. לא את **שרלוק הולמס**. לא את **אלרי קווין**. אולם את אחיהם למיקצוע, תוכלו לר־אות בקרוב במו עיניכם — ב־ישראל. הבלש הפרטי הנודע **דויד אלמוג** מארגן בימים אלה את הכנס הבינלאומי של אגודת החוקרים הפרטיים העו־למית, שיתקיים בתל־אביב ב־שבועות הקרובים. לא נעים ל־ספר, אבל כמה מהגיבורים ה־נוראיים האלה ביטלו את השת־תפותם. טיסה לישראל, בימים טרופים אלו, נראתה בעיני ה־סופרמנים כעניין מסוכן מדי.

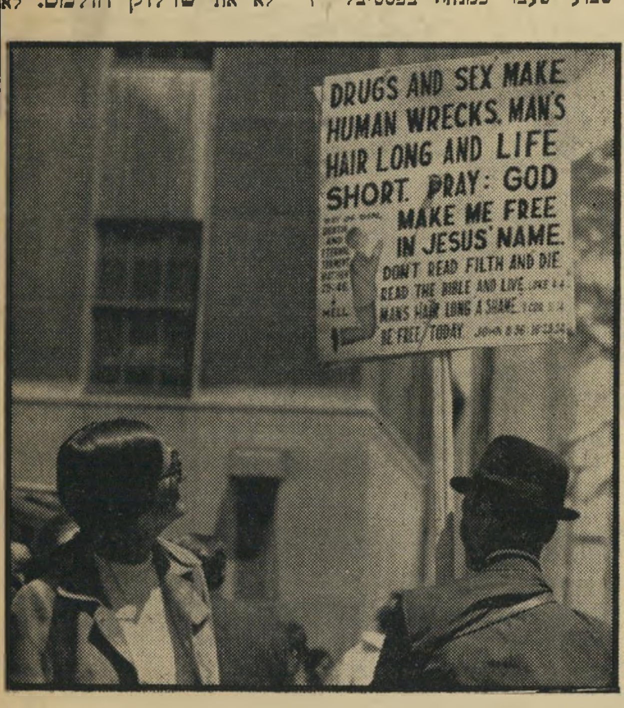

מרים זומרפלד דיילת בכירה של „אל־על" (שמאל) טיילה ברחוב בניו־יורק, כשעבר על פניה מפגין־יחיד דתי שנשא את הסיסמה: „המין והסם — הם הורסי האדם — מאריכים שערותיך — מקצרים את חייך — אלוהים משחררני בשם ישו — אל תקרא זוהמה ותמות — קרא התנ"ך ותחייה!" צלם ניו־יורקי הנציח את המעמד.

צלילה שטרן יחד עם עמיר אברהמי וישראל אבני הקימו שלישיית בשם „תבן מוץ וקש". הופעת השלישיית מורכבת מפיזמונים, קטעי ריקוד ומלל בנוש־אים אקטואליים. התוכנית הראשונה של השלישייה, בשם „זהי־רות שביר", בויימה בידי גדי יגיל, שהוכר עד עתה רק כשחקן.

מכתבים

(המשך מעמוד 6)

שכבת המתכרסים דשן ועונג עד למחיר של 120.— ל״י לארוחה לזוג במסעדות פאר על חשבון האוצר על־ידי הגשת החשבון המאושר וקבלת תמורתו, על סמך אש״ל, כיבוד אורחים, וכו׳, ז.א. על חשבון משלם המיסים באופן ישיר — וגם בצורה עקיפה, על חשבון מס ההכנסה באמצעות סעיף הו־צאות מוכרות הפטורות ממס הכנסה.

אלה וגם אלה הינם פקידים בכירים, אנשי חברות ממשלתיות, קציני־צבא גבוהים, וא־חרים — וגם אנשי עסקים, מנהלי חברות מסחריות, מנהלים מהסקטור ההסתדרותי, בעלי תעשיה, פרקליטים, עתונאים ועצמ־איים אחרים. רבותי, היכן, בהקשר לעיל, סיקור חשבון הביזבוז השנתי הפנטסטי המתקיים בעתיה של ממלכת פקידיסטאן החולשת בממשלה ובהסתדרות — ביזבוז אשר ימשיך ויתקיים במתכונתו הנוכחית ויהי מה? אנא, גלו עפר מעיני הציבור וידע „העם הזה״ להבחין בין טפילות ועבו־דה, בין תועלת ומקסם שווא.

יוסף רוט, תל־אביב

■ מי זולל?

ב־28.8.70 באה עיתונאית שלכם לראיין אותנו בקשר לכתבה שהופיעה בשבוע שעבר (זוללים על חשבונך, העולם הזה 1772). השיחה נסבה בעיקרה על השפעת עליית המחירים הכללית האחרונה ועל על־יית המחירים שלנו. בכתבה הופיע שאנחנו טענו כי עקב ירידת מספר הלקוחות ה־כללית בכל המסעדות, אנו משתדלים לס־פוג את עליית המחירים למרות העלייה האחרונה.

נהפוך הוא: אנחנו משתדלים בזמן הא־חרון להוריד את המחירים ומשתדלים שמ־

נחמיאס

חיר הארוחה לאדם לא יעלה יותר מ־15—20 ל״י. לא טענו מעולם, כי בזמן הגאות היו המחירים אצלנו 30—40 ל״י לאדם.

כן טענו שחלק מהלקוחות לוקח קבלות, אבל יש רבים שלא לוקחים קבלה על חשבון ההוצאות.

אברהם נחמיאס, בעל „טריאנה״, ת״א

■ מה פתאום נזיפה?

בעיתונכם (העולם הזה 1716), בכתבה המחלה — נאמנות לתפקיד, אני מוצא כתוב בשמי כאילו אמרתי ש„נדמה לי שדוד מילר ואהרון פרי קבלו נזיפה, אבל אני אברר את הענין סופית.״

אני מכחיש כי אמרתי זאת.

משה פלבר,
דובר משרד האוצר, ירושלים

■ עצה טובה

לחבר׳ה שסחבו את מכוניתי — דחילק, מספיק. אתם כבר נוסעים במכונית שלי (ווקסהול־ויקטור אפורה, מספר 974־210) שבועיים — לא הגיע הזמן לקחת מכו־נית אחרת?

אינכם צריכים לטרוח להחזיר אותה. רק צלצלו אלי למספר 848039 — ואני אבוא לקחתה.

נפתלי ארבל, חולון

(המשך בעמוד 10)

נעים לראות קבוצה של ישראלים פטריוטיים, כמו חברי ועדת־הכספים של הכנסת.

הם מוכנים לעשות את הכל למען בטחון המדינה. הכל.

אין קורבן שהוא גדול מדי ב־עיניהם.

הנה, למשל, באה הממשלה ודרשה מהם להעלות את המס המוטל על נסיעות לחו"ל, כדי לממן את צורכי הבטחון.

חברי הוועדה היו מוכנים להעלות את המס. בייחוד מס המוטל על דבר כל־כך פסול, כמו נסיעות לחו"ל. ועל אחת כמה וכמה למען מטרה כה נעלה, כמו צורכי הבטחון.

לכן לא הסתפקו חברי הוועדה בהעלאה אשר הוצאה על־ידי הממשלה. בהחלט לא.

הם שלפו עט, מחקו את הסכום שהוצע, ורשמו במקומו סכום ח־דש, גבוה יותר.

ולאחר מכן בירכו איש את רעהו על מידת הפטריוטיזם וההתמסרות שגילו זה עתה, וחזרו הביתה.

★ ★ ★

היתה זאת בלי ספק סצנה מלבבת. היא מוכיחה שבראש המדינה עומדים אנשים ישרי־לב, שאינם נרתעים ממילוי תפקידם הקשה.

וטוב שלא נמצא במקום אותו ילד קטן (ההוא, מהאגדה של האנס כריסטיאן אנדרסן, ולא שאל שאלה חסרת־טאקט לגבי בגדיהם של חברי־הכנסת.

למשל:

„רבותי הנכבדים, מתי נסע מי־שהו מכם בפעם האחרונה לחו"ל על חשבונו הפרטי?"

כי אז היתה משתררת בחדר המהודר של הוועדה דממה דקה.

ואילו היה אותו ילד מוסיף לשאול, למשל: „על חשבון מי נסע־תם לחו"ל בפעם האחרונה?" — היה זה חוסר־טאקט מביך עוד יותר.

החברים היו נאלצים להשיב, אחרי הימ־הומים ממושכים:

„אני נסעתי במיקרה כחבר משלחת פרלמנטרית מטעם הכנסת. על חשבון תקציב הכנסת ותקציב משרד־החוץ, חצי־חצי. נסע־תי ללמוד איך מטילים מיסים במדינות אחרות."

„אנוכי סיירתי בנכר בהזמנת מיפעל הבונדס. להביא את בשורת ציון להמוני עמנו בגולה הדוויה. משרד־האוצר שילם, כמובן."

„ואותי שלחה המפלגה. כדי לקיים את הקשרים עם חברינו בצפון הרחוק. כלומר, סליחה, זה היה בפעם שלפני־האח־רונה. בפעם האחרונה קיבלתי על עצמי את הידוק הקשרים עם חברינו במיזרח הר־חוק."

ואחד — מי יודע? — היה אומר: „לא כן אנוכי. אני לא הוזמנתי על־ידי איש, ולא נשלחתי על־ידי איש. נסעתי על־חשבון החברה, שאני עומד בראשה. לרגל עסקים. מס־הכנסה מכיר בזה כהוצ־אה עיסקית."

★ ★ ★

אין זו רכילות. החברים הנכבדים של הוועדה הנכבדה אינם שונים מ־חבריהם ועמיתיהם, אנשי המימסד למיניהם — שרים וסגני־שרים, פקידים בכירים, מנ־הלי חברות ממשלתיות, ראשי חברות פר־טיות.

לכל אלה יש מכנה משותף: אין הם משלמים מכיסם את מס־הנסיעות.

חוקר זריז היה יכול ללוות את דרכה של הצעת־החוק להעלאת מס־הנסיעות, ולהעמיד בשורה דמיונית את כל האנשים שטיפלו בה. הפקיד המסור שהמציא את הרעיון. הפקידים הבכירים ששקלוהו. סגן־השר והשר שהחליטו לאמצו. חברי־הממ־שלה ויועציהם, שאישרוהו. ועדת־הכספים שהחליטה להגדיל את ההעלאה המוצעת. ראשי הסיעות הגדולות, שהחליטו לחייבה.

המעמד החדש

הפקידים הבכירים, שקיבלו את החוק המ־תוקן והתחילו לבצעו.

שורה ארוכה ומרשימה.

כולם אנשים טובים. כולם חרדים לשלום המדינה ובטחונה.

וכולם — בלי יוצא מן הכלל — נוסעים לחוץ־לארץ על חשבון הזולת.

והזולת הוא — כן, ניחשת —

אתה.

★ ★ ★

זהו הצד החיובי במס־הנסיעות. הוא מאפשר אבחנה ברורה בין שני סוגי ישראלים.

אבחנה אובייקטיבית, פשוטה, נקייה.

סוג אחד: הישראלים החולמים במשך שנים על נסיעה לחו"ל. המקבצים לירה ל־לירה. המשלמים בעצמם את מחיר הכרטיס ואת המס המוטל עליו.

סוג שני: הישראלים הפטורים מכל התהליך הזה. שהממשלה משלמת את מחיר הכרטיס שלהם, ופוטרת אותם מן המס. או הנוסעים על חשבון מוסדות ציבוריים, חברות ממשלתיות, ההסתדרות הציונית ה־עולמית (כמה טוב שהיא עולמית!), המג־בית, הבונדס. או הנוסעים על־חשבון חב־רות פרטיות, הרשאיות לנכות את מחיר הכרטיס והמס מן ההכנסה החייבת במל.

כלומר: ששאר משלמי־המיסים מכסים את חשבון נסיעתם.

זוהי חלוקה נקייה. והיא מוצאת את ביטוייה בעובדה פשוטה עד להדהים:

אנשי סוג ב' הם המחליטים כמה חייבים אנשי סוג א' לשלם.

★ ★ ★

התופעה עצמה חורגת, כמובן, ב־הרבה מן התחום הצר של נסיעות ל־חו"ל.

הוא נוגע לתופעה חברתית ומדינית, שלא זכתה עדיין לתשומת־הלב הראוייה.

נולד לנו בארץ מעמד מיוחד ב־מינו, שאינו רשום בספריהם של מארכס, אנגלס ושות'!

מעמד שאין לו שם.

נצטרך לקרוא לו, בפשטות, „ה־מעמד החדש".

אין זה מעמד עשיר, ברובו הגדול. אין הוא עתיר נכסים. אמצעי־הייצור, אשר קארל מארכס ז"ל ייחס להם חשיבות כה רבה, אינם שייכים לו.

רוב חברי המעמד יכולים לטעון, בכנות גמורה, שהם אנשים עניים, המקבלים מש־כורת דלה.

ובכל זאת הם חיים טוב מאד.

כי הם חיים, למעשה, בחינם.

★ ★ ★

נקח לדוגמה (דמיונית לגמרי) את יחיאל פלד (לשעבר פלדשטיין), שהוא פקיד בכיר במשרד הבינוי.

משכורתו אינה גבוהה. בסך ה־כל 850 ל"י נטו, כמו חבר־כנסת מיסכן.

הוא אדם ישר־לב, ולא יעלה על דעתו לקחת שוחד.

הוא חרד לשלום המדינה ובטחונה, וכו'.

הוא יודע שאינו עובד בשביל כסף, חלילה, שהוא ממלא שליחות לאומית.

אבל בצהריים תמצאו אותו באחת מ־תריסר המיסעדות היקרות בעיר, שם הוא סועד, לרגל עסקיו, עם יחיאלים אחרים ממשרדים אחרים.

פעם על חשבון משרדו שלו, פעם על חשבון המשרד השני.

(גולדה הזדעזעה כאשר שמעה, לפני שבוע, שיועצה המדיני סעד על חשבון מנהל חברה ממשלתית, ושהארוחה ל־שניים עלתה 110 ל"י. הוי גולדה, גולדה! יועצי שאר השרים אוכלים במחיר 160 ל"י ויותר!)

כמעט כל שבוע נאלץ יחיאל לרדת לתל־אביב (או לעלות לירושלים, אם הוא עובד בתל־אביב) לרגל תפקידו.

היכן יגור? במלון הטוב ביותר, כמובן. על־חשבון המשרד.

המכונית היא, כמובן, על חשבון המשרד. יחד עם המיסים הישנים והחדשים.

שתי נסיעות לחו"ל בשנה הם מינימום. צריכים לראות איך עושים בינוי בפינלנד (באמת יפה שם!) ואיך מממנים בינוי ב־סיציליה (מצב סוציאלי מעניין מאד). או איך... וכך הלאה.

שלא לדבר על ההשתתפות ב־קונגרס הבינלאומי של הבינוי ב־טוקיו.

שם דרוש יחיאל פלד באופן חיוני, כדי למנוע את קבלת ההחלטה האנטי־ישראלית שהוגשה על־ידי פקידי־הבינוי הערביים, ה־נוסעים למטרה זו לאותו קונגרס על־חשבון משלמי־המיסים שלהם.

בסך הכל — חיים לא רעים, עם המשפחה הקטנה בווילה הקטנה, אותה הצליח יחיאל לבנות בפרוטות, הודות לקשריו הטובים, אבל בדרך כשרה לגמרי.

כי, כאמור, הוא באמת אדם ה־גון, אהוד, מוכשר ומקובל על ה־בריות.

★ ★ ★

יש בארץ כמה אלפי יחיאלים כאלה. יחיאלים ממלכתיים ויחיאלים המנהלים חברות פרטיות, המשגשגות בחממה של ה־משק הישראלי, בה הקשרים שווים זהב וכל הכסף בא מן הממשלה.

הם שייכים לכל הסקטורים — ממלכתי, הסתדרותי, פרטי. אין ביניהם הבדל. האידיאולוגיה הפ־כה מזמן נושא לבדיחות בין ה־מנה האחרונה והקפה התורכי.

יחיאל ברזל לשעבר אייזן, המנהל את חב־רת־השיכון הפרטית, והחי על חשבון־ה־הוצאות הפרטי שלו, בטוח כי רובצת תהום בינו ובין יחיאל הממלכתי. הארוחות, ה־מכונית, הנסיעות, בתי־המלון — לא ה־ממשלה משלמת עבורם. החברה משלמת. והרי הוא עמוד־התווך של החברה, והיא מרוויחה את כספה בזיעת אפיו.

זה נכון. אלא ש...

אלא שכל ההוצאות האלה פטו־רות ממס. וכדי לאפשר שיחרור זה ממס, צריכים הרבה־הרבה אזרחים אחרים לשלם יותר.

למשל: כל פועליו ופקידיו של יחיאל ברזל, שאינם חיים על חשבון־הוצאות.

★ ★ ★

יש מעמד חדש. הוא מסתדר לא־רע במדינה.

ומה הפלא? הרי הוא מנהל את המדינה. וקובע את מדיניותה. ו־מחליט את החלטותיה.

בין השאר הוא מחליט מי ישלם, ומי לא.

הם כן.

הוא לא.

מאת אורי אבנרי

מכתבים

השיחות, נאצר, ערפאת ו„הקטיושות"

מקריאת מאמר הנידון צפרדעים בתעלה, אפשר להבין שהזמן שבו זזו הטילים ב־מצריים לא מעניין את אורי אבנרי (כך הוא גם טען במתי זזו הטילים, דו"ח לבו־חר 35). מה שמעניין אותו זה שיתחילו בשיחות השלום.

צימרין

מר אבנרי, אני בטוח שאם יתפוצצו השיחות, גם דפי עיתונך לא יספיקו למלא את התמונות במסגרות השחורות.

וגם אם יוחזרו השטחים, נאצר לא ינצח את עראפאת, ומטרת ברית־המוע־צות תהיה ליצור מתיחות כמו בזמן שלפני 1967.

אך אז הקטיושה תיפול גם במערכת העולם הזה.

מעניין מה תאמר אז?

בני צימרין, תל־אביב

נגד מחרחרי המלחמה!

הנסיגה מאחריות, אופיינית לרוב מחיי־בי הסיפוח. בתחילה היו אלה חברי גח"ל אשר פרשו והשאירו את המערך לשאת בעול. עתה אנו מתבשרים כי גם שר־הביטחון משה דיין מתכונן ללכת בדרך זו.

אם אמנם כך יעשה, יפגע הדבר במערך עצמו ואם תערכנה בחירות, צפוייה הס־כנה כי גח"ל ודיין יתאחדו, ישיגו רוב ואז יתמעטו הסיכויים לשלום.

לכן, השתדלו אתם לצאת במערכה נגדית ומקיפה כנגד כל מחרחרי המלחמה!

בתקווה שתצליחו.

רוני, תלמיד, תל־אביב

מפגן הארטיסטים

הייתי עד למפגן שנערך בחיפה מטעם התנועה נגד הנסיגה. בלשון גוזמא אפשר להגיד שהשתתפו במיפגן כ־500 איש, כולל הקהל שיצא מהצגה בקולנוע מאי ונעצר זמן קצר בלבד לשמוע את הנאומים.

אמנים — ארטיסטים בלעז — לא חסרו. שניים עסקו בצילומים. הנ"ל צילמו את הקהל בעמדם על האספלט ברחוב. למה? כי אם היו מצלמים ממקום גבוה, היה נראה המפגן כמו שהיה באמת: מפגנצ'יק — בטיב ובמספר קהלו.

שאול פרץ, חיפה

„לטעמי" היה לטעמי

בשבוע שעבר, במסגרת תוכנית הרדיו לטעמי, שודרה תוכנית עם הרב שלמה קרליבך. מי שלא שמע את התוכנית, הפ־סיד חווייה יוצאת־דופן.

כרמי

היתה זו חווייה עמוקה אף מבחינת הטעם האמנותי, אך טעם זה איננו מ־שול אל הטעם המו־פלא של רגש־אנוש ואהבת־בריות הזוה־רת מדברי שלמה קרליבך.

כה חפץ אני ל־ערוך השוואת־מה בין זה לבין המי־מסד הדתי, אך עצם רעיון ההשוואה — חילול קדושת הא־אהבה הוא.

מ. פ. כרמי, ראשון לציון

●

קוראים השולחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצרפים תמר־נות למכתביהם.

צביעות

לדור הזה אופיניים מספר דברים שאי־אפשר למצוא אותם בדורות שקדמו לנו, לפחות לא בתפוצה ובבירור כה רב. אחד מאותם דברים היא העייפות מאותה צביעות שהביאה דורות קודמים לנהוג מנהג של „אחד בפה ואחד בלב". מזמן כבר חדלו אנשים רבים להכיר בקיום האלוהים, ולמרות זאת ביססו את ערכי המוסר והתרבות שלהם על יסודות אשר, למעשה, נבעו מתוך הנחת־היסוד כי אכן יש קיום אלוהי.

טוב שהגענו לזאת. טוב שבאנו למקום שבו אנו מחפשים את הכנות שבלב, ואיננו רוצים להסתפק במעשים מן הפה לחוץ. בדרכנו זו אנו נמצאים גם הולכים אחרי נביאי ישראל, שדחו את החיצוניות הדתית כשזו הסתירה למעשה לב רקוב, כוונות מרושעות ואנוכיות, ואשר הוליכו למעשים אנטי־חברתיים ובלתי מוסריים לכל הדיעות.

אלא שיש כאן שתי נקודות שכדאי להרהר בהן. ראשית, נוכחותם של הצבועים איננה מוגבלת לחוגים הדתיים, או לחוגי הממסד. לא די לפשוט את הבגדים. לא די לגדל שיער. אין גם במעשים אלו כל הבטחה לכנות וליושר, ואין כל בטחון כי הם מבטאים את השיחרור האמיתי. עלינו להיזהר מלשפוט אדם לפי לבושו, ממש כמו שהממסד צריך ללמוד זאת, אם־כי מנקודת־ראות אחרת. יש הרבה צבועים בינינו, עם שיער ארוך, ערומים ולא־ערומים, ועם כל יתר דרכי ההתבטאות של דור מורד זה — וטוב שהוא מורד.

שנית, אמנם טוענים אנו כי אנו חפצים בכנות, וכי איננו מוכנים להראות אחרת משהיננו, אבל אני מטיל ספק באמיתותה של אימרה זו. האמנם אנו רוצים להיות כנים? מה יש בנו שאנחנו כל כך גאים בו? הרי רבים מאתנו רעבים וצמאים לחיים. אנו כמו אותם רוכבי־אופנוע בסרט „אדם בעקבות גורלו", אנו מחפשים את החיים. יש בנו שממון נורא. בדידות. חוסר בטחון.

לא די, אם כן, בכנות. עלינו לגלות את החיים, את מהותם ואת תכליתם. אנו חפצים וצריכים להתנסות בחיים, לטעום מהם, לשתות כמו אותו נודד־מדבר אשר סוף־סוף הגיע אל המעין. לשתות ולשתות ולשתות...

„הוי כל צמא! לכו למים! ואשר אין לו כסף, לכו, שברו ואכלו בלוא כסף ובלוא מחיר יין וחלב. למה תשקלו כסף בלוא־לחם ויגיעכם בלוא־לשבעה? — שמעו שמוע אלי ואכלו טוב ותתענג בדשן נפשכם. הטו אזנכם אלי, שמעו ותחי נפשכם. ואכרתה לכם ברית עולם, חסדי דוד הנאמנים... דרשו ה' בהמצאו, קראוהו בהיותו קרוב..." (ישעיהו נ"ה).

אלוהים קיים. בו צפונים החיים, ורק ביחסים אמיתיים עמו נדע אותם. והחיים הללו קשורים קשר הדוק ובל־יינתק בישוע מנצרת, אשר בא לתת לנו חיים, וחיים במלוא־ספקנו. בו נמצא את יעודנו, הן כיהודים והן כבני־אדם.

ירובעל

ת.ד. 2234, רמת־גן

מכתבים ייענו.

גם טרנזיסטורים ורשמי־קול מעולים מיוצרים ע"י
ITT SCHAUB-LORENZ
חשוב לעולים חדשים
הספקה מהירה של T. V.
במטוס וללא מכס. 4 דגמים
בעלי 2 רמקולים 140 $
דגם 1050 בעל רמקול אחד
130 $
הסוכן הבלעדי
כינורי בע"מ ת"א פרץ 4

המנוי
קיבלת חשבונך, פרע נא אותו בהקדם.

שערוריה!

העולם הזה תובע חקירה!

בן 15 שנכלא בבית־הסוהר התחנן בפני השופט להצילו — ועדותו המחרידה נעלמה מהתיק

הילד גילה: פושעים מבוגרים בבית־הכלא אונסים, אותו ואף נערים אחרים, תחת איומי סכין, עינויים וחבלות גופניות

הלילה, בעוד אתה ישן את שנת הישרים שלך, יתרחש, במקומות שונים ברחבי הארץ, פשע נורא: עשרות נערים ייאנסו, באלימות, ותחת איומים, על־ידי פושעים מבוגרים.

ולא רק הלילה. פשע מזעזע זה קרה גם אתמול בלילה, ושלשום, ובכל הלילות שלפניהם. ומה שגרוע יותר — הוא ימשיך להתרחש, מדי לילה. עד מתי — אין יודע.

לא אירגון פשע מיסתורי, המספק קורבנות תמימים לסוטי־מין, אשם בזוועה זו. החלק האימתני ביותר בפרשה הוא, כי האשמה היא ממשלת ישראל. ליתר דיוק: שר־המשטרה.

שר־משטרה שלמה הי'לל

מעשה אונס ללא הרף

המקרה שהגיע לידיעת הציבור בשבוע שעבר, היה רק האחרון שנתגלה בשרשרת ארוכה. רק לפני כחודש התפוצצה שערורייה דומה, כאשר אנסו שני אלמים־חרשים נער בבית־המעצר באבו־כביר. מי שמסוגל להשלות את עצמו בקלות, יכול היה להאמין אז שהמקרה ההוא היה יחידי, נדיר, יוצא־דופן. באה עתה הפרשה החדשה, והוכיחה בצורה שאין לתעלם ממנה, כי מעשי האונס בבתי־הסוהר הם עניין יום יומי.

אולם השערורייה טמונה לא במעשי האונס — אלא בתגובת האנשים שהופקדו על שלומם של הקירבנות. משר־המשטרה, דרך נציב בתי־הסוהר ועד אחרון הסוהרים.

כל עורך־דין, תובע משטרתי, ועובד סוציאלי שיש להם מגע עם נוער עבריין, יכולים להעיד פה אחד על האדישות שבה מתייחסים השלטונות לבעייה. לאיש לא איכפת. כל אחד יודע על המתרחש בבתי־הסוהר — ואיש לא עושה משהו בנידון.

מתבייש לספר

עובדות בפרשה האחרונה הן מזעזעות דיין. העובדות מאחורי הפרשה, כפי שחשפה אותן חוליית־הכיסוי של העולם הזה, הינן מזעזעות אף יותר.

מוחמד,* נער ערבי בן 15 וחצי, נידון לשמונה חודשי מאסר על גניבת רכב. הוא נכלא בכלא תל־מונד, הגיש, ללא סניגור, עירעור לבית־המשפט המחוזי על חומרת העונש. כאשר התייצב בפני השופטים, קם ממקומו, הגיש להם ללא אומר כמה דפי־נייר כתובים: „אני מתבייש לספר בקול רם," הסביר לשופטים, „כתבתי את הכל כאן בנייר."

לאורך ארבעה עמודים שנתלשו ממחברת, תיאר מוחמד שורה ארוכה של מעשי סדום שבוצעו בו ובנערים אחרים. התוקפים היו כולם פושעים מבוגרים, שאיימו על הנערים בסכינים, סכיני־גילוח, או סתם במכות. כן סיפר הצעיר במכתבו על כינים ופישפשים שהם מנת חלקם של האסירים בכלא תל־מונד.

יד פצועה לשופטים

מוחמד לא היה היחידי באותו מעמד. לאחר עדותו המזעזעת, שמעו השופטים עימנואל סלונים, עימנואל ידיד הלוי ו־אברהם פרידמן, את עדותו של נער אחר מתל־מונד. זה היה מיוצג, וסניגורו עורך־הדין משה בן־ישראל, סיפר כיצד ארבעה מבוגרים התנפלו על שולחו, וכאשר התנגד להם, חתכו אותו בסכין גילוח. הנער הראה לשפטים את ידו הפצועה. הסניגור ביקש מהשופטים להציל את הנער, בידיעה ברורה שאם יוחזר לכלא באותם התנאים יצליחו האנסים לבצע בו לבסוף את זממם, יהפכוהו לפושע ללא תקנה.

השופטים סירבו להפוך חלק מעונשו של הצעיר למאסר על־תנאי, החליטו רק, לבקשת הסניגור, להמליץ בפני נציב בתי־הסוהר, אריה ניר, לערוך חקירה בתלונת הנער, וכן בתלונתו של מוחמד.

* כקטין, אין לזהותו.

נציב אריה ניר

המואשמים חוקרים את עצמם

היה זה פיתרון עגום. לחקירות מסוג זה יש כבר מסלול קבוע: נציבות שרות בתי־הסוהר נענית בקפדנות להמלצת בית־המשפט, ממנה ועדת־חקירה מבין אנשיה. נכון אמנם שנוצר כאן מצב מוזר שהשירות מתבקש בעצם לחקור תלונות נגד עצמו — אבל איש הרי לא יחשוד בו, בגלל זה, כי החקירה לא תהייה אובייקטיבית! ואכן, היא אובייקטיבית. ועדת־החקירה הפנימית חוקרת, מגישה את מסקנותיה האובייקטיביות. רק מיקרה הוא, כי כמעט ללא יוצא־מן־

(המשך בעמוד 18)

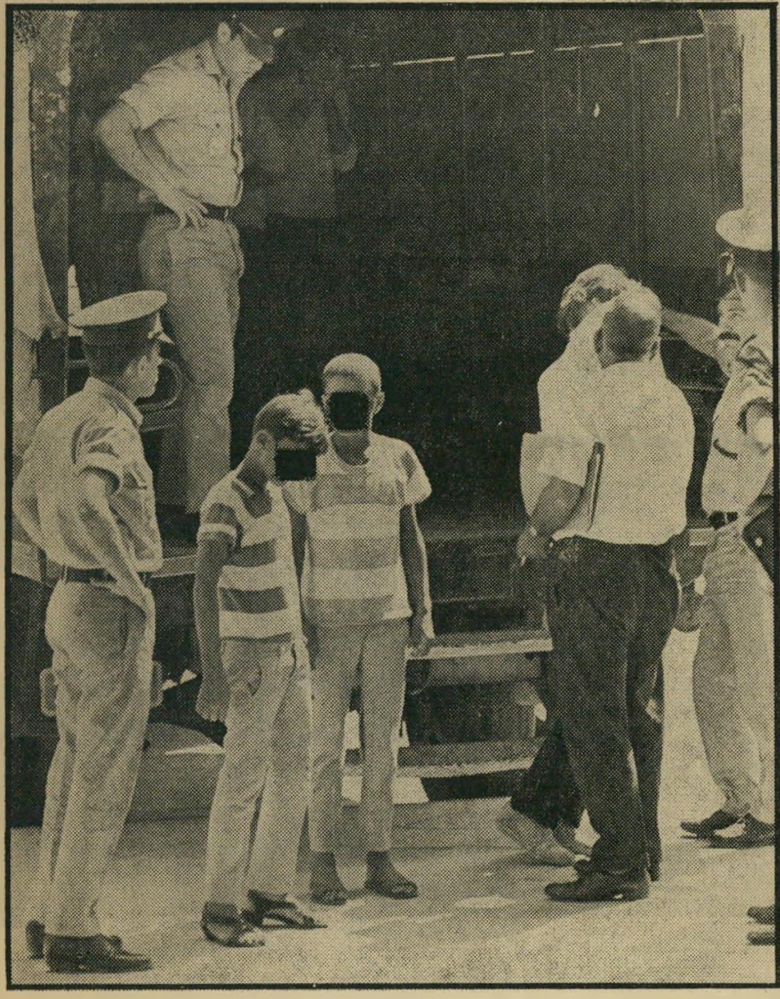

שני ילדים אלה הם סוחרי החשיש הצעירים ביותר שנתפסו בישראל — בני 12 ו־13. הם נעצרו לפני כמה שבועות כשברשותם חצי בלוק חשיש, סירבו למסור מי שולחיהם. משטרת פתח־תקווה נאלצה לבקש את הארכת מעצרם, כדי לגלות את סודם. השניים נמלטו ממוסד „גלאור" ו„נביא חמד", נפלו בידי כנופיית סוחרי חשיש. מחר עלולים גם הם להיות קורבנות לפשע מיני בתא־כלא אפל, אי־שם בארץ.

תמרורים

נולד • אחרי שני בנים, יאיר ויורם, לכתב הצבאי של מעריב **אלי לנדאו** ולרעייתו **יפה** שהיא בתו של עובד בן־עמי, בת.

מצפה לתינוק • השחקנית **ג'ין סיברג,** הנמצאת עתה בחודש ה־שביעי להריונה והטוענת כי אבי התינוק

סיברג

שבדרך הוא בעלה־לשעבר הסופר **מיין גארי,** שהוא גם אבי בנה בן השבע.

מצפה לתינוק • העתיד להיולד בחורף הקרוב, השחקנית **מיאה פארו,** לה יש כבר זוג בנים־תאומים, ססה־ויליה ומתיו־פיניאס, שהם כיום בני שישה חודשים. אבי ילדיה, המנצח **אנדרה פרבין,** קיבל השבוע סוף־סוף גט מ־אשתו והוא עומד לשאת את מיאה לאשה.

נחוג • בנהריה, יום־הולדתה ה־80 של אזרחית הכבוד של העיר **גרטל מאיר** שעלתה לארץ ב־1935 והתיישבה בנהריה שם עסקה בחקלאות־זעירה, למרות שהיא אחות במקצועה, והקימה אחר־כך פנסיון במקום שהפך במלחמת־השיחרור, בעת ני־תוק הגליל המערבי ממרכז הארץ, לבית־יולדות לשעת־חירום. כאשר הכינו ידידיה של גרטל את יום־ההולדת, ביקשה גרטל: „אינני רוצה בפרחים ובמתנות. לא חסר לי דבר. אם רוצים לכבדני ולשמחני, יתנו את התמורה לוועד למען החייל, כפי שעשו אחרים במקומנו ביום־הולדתם.״

התפשטה • למרות שטענה במשך שנים כי לא תופיע בעירום בסרטים או בתמונות פירסומת, שחקנית הקולנוע **אלקה זומר,** שהסכימה להצטלם בעירום

אלקה זומר

עבור שבועון אמריקאי. עם זאת הודיעה אלקה לעורכי השבועון כי הם אינם צריכים לשלוח צלם — מפני שיש לה תמונות־עירום מוכנות, „אומנותיות״, שצילם בע־לה העיתונאי ג'ו היימס.

נפטר • מהתקף־לב, בגיל 44, אלוף־מישנה (מיל.) **אביב ברזילי.** יליד עכו שגדל ברחובות, היה פעיל בהגנה ובמלח־מת־העצמאות השתתף בקרבות על ירושלים ובחזית הדרום. במלחמת־סיני היה סגן־מפקד חטיבה שכבשה את עזה. בתקופה האחרונה של שירותו הצבאי היה מפקד בית־ספר לקצינים ומפקד מחוז ירושלים. לאחר שיחרורו מצה״ל היה ממנהלי מכון וולקאני לחקר החקלאות.

הנהלת חשבונות

פינת המודעה הקטנה

החלפות

● סוחר שטיחים ישראלי (סוויסאייר) תמורת עשרה לוחמי חופש פלסטינאים על ציודם. לפנות ללא מתווכים לקליניקה של ד״ר חבש. רבת עמון.

● עקרת־בית תל־אביבית ובנה (ט.וו.א) תמורת מניחי הפצצות בשופרסל ירושלים.

● סטודנטית ירושלמית למדעי הרוח ממשפחה טובה (פאן אמריקן) תמורת עשרים חבלנים צעירים שנלכדו על־ידי כוחות צה״ל.

● נוסעים בסוויסאייר ובטי.וו.אי. על חפציהם האישיים תמורת 115 אסירי־ציון (אנשי פת״ח הכלואים בישראל הציונית־אימפריאליסטית).

● שלושה מטוסי סילון מפורקים תמורת ליילה חאלד אחת משומשת ובמצב לא כל כך טוב.

ביקוש רכב

● 10 אזרחים שוויצים, 4 אזרחים בריטיים, 7 אזרחים אמריקאים פלוס שני אז־ רחים ישראליים תמורת 80 משאיות כבדות מתוצרת דודג׳, 120 ג׳יפים, 4 הליקופטרים סופר־פרלון ו־40 טנדרים פתוחים. רק רכב חדש יובא בחשבון! לפנות ל„טוריסט־טרייד״ רבת עמון. 38576.

בורסה

● נוסע אנגלי — 2 ק״ג זהב. נוסע צרפתי — 1 ק״ג זהב. נוסע אמריקאי — 4 ק״ג זהב. נוסע שווייצי — 2 ק״ג זהב או חצי טון גבינת אמנטאל.

שונות

● מזוודות, חליפות אנגליות, נעלים אמריקאיות ואיטלקיות, משקפי שמש, שעונים שוויצים, מיברשות שינים, מטריות, מצלמות גרמניות, 95 ק״ג שער טבעי, 32 ק״ג שיני זהב וסתימות ועוד כל מיני שאריות של נוסעים חטופים, תמורת מוקשים פלאסטיים, מרגמות, פגזים, צמיגים ונעלי קומאנדו. ד״ר חבש. זארקה.

פרס ראשון

ארגוני החבלה בירדן החליטו להעניק לילד שנולד בזארקה לאחת הנוסעות החטופות — כרטיס טיסה חינם לכל חייו במטוסים חטופים.

חשבון עובר ושב

חיי המין של הכלכלה

בעקבות מהפכת המין העוברת על העולם, פלש המין סוף־סוף גם לכלכ
הישראלית.

מדברים על „עיקור תוספת היוקר״. הכוונה כמובן שהמגע המיני בין האינד
לתוספת היוקר לא יכניס להריון את רמת החיים.

למה לא ללכת הלאה! אפשר, למשל, לסרס את האינדקס, לחרים את התפו
ולא למזמז את רזרבות המטבע הקשה. אפשר להרביע את המשכנתאות כדי לו
רות את הריבית. אפשר להיצמד לדולאר ובלית ברירה לבוא עליו שלא כדר
אפשר לעשות עם מס־הכנסה מספרים ולציבור הפועלים אפשר לקרוע את התו
כרגיל.

ז. קלונימוס (הכהן)

זכויות האדם והאזרח

מדי פעם בפעם מגיעים אלי בדואר עצומות, הכרזות, קריאות וגלויי־דעת שעליהם אני מתבקש לחתום ולהחתים, לתרום ולהתרים. הארץ מלאה כל מיני ועדות וגופים ציבוריים המדפיסים חוזרים בסטנסיל ואינם נותנים לך מנוחה עד שאתה שולח תרומה לתיבת הדואר שלהם.

השבוע למשל קיבלתי מגוף בשם „גרעין של אופוזיציה הומאניטרית״ (ת.ד. 7475 ירושלים) חוזר ובו „קריאה אל התבונה השקולה והמצפון האנושי.״ לכאורה דברים של טעם שכל אדם הרוצה בחיזוקו של המשטר הדמוקראטי חייב לחתום עליהם או לפחות להרהר בהם.

במסגרת המאבק למען זכויות האדם והאזרח יוצאת ת.ד. 7475 למלחמה למען פתרון בעיית הפליטים, מלחמה נגד שלילת „זכויות יסוד ראשוניות ואלמנטאריות המגיעות במדינה חופשית, דמוקראטית ונאורה לכל תושביה ללא הבדל מוצא, לאום,
שפה, מין, דת, השקפה וכיו״ב!״ וע
כל מיני מלחמות יפות וצודקות. לכאו
כמו שאמרתי, ראויים הדברים לעיון וא
אפילו לעידוד עד שבמקרה נופלת עינך
הערה ופתאום מתברר לך שיש לך ע
עסק עם תא־דואר לא־נורמאלי, הראוי לא
פוז.

אני מצטט את הערה כלשונה ובה
שות המופיעות במקור: „הננו להפנ
את תשומת לבך לאפשרות שתפור
גם רשימת המסרבים לחתום מ
אלה הידועים בהשקפותיהם ההומאניטרי
— כך שאם הכללת שמך ברשימה זו ת
אה בעיניך כפחיתות כבוד — מיו
לך בזה לשקול אם לצרף חתימתך ו
לאו — גם לאור האפשרות הזו!״

ראיתם דבר כזה? במאבק למען זכוי
האדם והאזרח מוכן ה„גרעין של אופוזיצ
הומאניטרית״ לרמוס את זכויות האז
של תומכיו אפילו. זה כמו להלחם למ
השלום עד שאיש לא ישאר בחיים.

החולירע נפחה את נפשה

סוף סוף אפשר לישון בשקט!! כבר לא מוכרחים לרחוץ ידים לפני ואחרי הארוחה. כבר לא צריכים לקרצף ירקות ופירות בסבון וליפה. אפשר שוב לאכול במסעדות מזוהמות. מותר כבר לשתות מי ביוב, להזדקק לנקבים ללא כפפות גומי ולנשק את אבני הכותל. סוף סוף הקיץ הקץ על החולירע.

חוץ מכמה מקרי מחלה שוליים פה ושם שמהם אין מפלט כנראה, ניתן לקבוע פחות־או־יותר במידה רבה של ודאות שהמגיפה הנוראה נפחה את נפשה. המקרים הספורים של חולירע, עליהם אנו קוראים מדי יום בעתונות, הם בגדר של מקרים יוצאים מן הכלל שאינם סותרים בשום פנים ואופן את מסקנות משרד הבריאות. אחרי הכל אנו חיים במשטר דמוקרטי ותמיד ימצאו חריגים בשולי החברה אשר יחלו בחולירע אף כי, רשמית, המחלה הזו אינה קיימת עוד.

עד כה חלו בחולירע כתשעים אנשים ויש לקוות שמספר החולים לא יגיע למאה. במידה ונבואה זו לא תתאמת יוכרז החולה המאה בתואר „מלך (או מלכת) החולירע״ ויזכה בטיסת־חינם לחוץ־לארץ והופעה בחגיגות עצרת האו״ם כהוכחה חיה פחות־או־יותר לשרותי הבריאות המודרניים של מדינת ישראל.

„הארץ״ — עתון הגון בלתי־הגון

עתון הגון נוהג להקפיד בדרך כלל על הפרדה ברורה בין דעות לידיעות. עתון הגון מביע את דעותיו במאמרים ואילו בידיעות המתפרסמות בו, משתדל העתון למסור אינפורמציה מדויקת ואוביקטיבית ככל האפשר.

ביום שישי (11.9.70) פרסם הארץ, הרואה עצמו כעיתון חופשי, בלתי־תלוי והגון, ידיעה מאת סופרו בדרום, עמוס חדד, על מופע אמנים בפני פועלי נמל אשדוד. הידיעה הקצרה שנתפרסמה על שני טורים זכתה בכותרת ענקית בשתי שורות שהכריזה על „שערוריה ,אמנותית׳ בנמל אשדוד״ (גודל האות, לשם השוואה, היה זהה לגודל האות בכותרת „גרמניה החליטה לשחרר 3 מחבלים״).

בגוף הידיעה לא מוסבר טיב השערוריה האמנותית שהתרחשה בנמל אשדוד. העתון האוביקטיבי — המנצל כל הזדמנות כדי לתקוף את פועלי אשדוד ומזכיר ההסתדרות יצחק בן־אהרון — הסתפק באינפורמציה הבאה: „מופע של אמנים בפני פועלי אשדוד התפתח לשערוריה כאשר חלק מהאמנים ומזכיר מועצת הפועלים תקפו בצורה חריפה ביותר את רשות הנמלים ומנהלה, מר חיים לסקוב, מעל הבמה בנמל אשדוד. המופע נערך בחסות ההסתדרות.״

בשום מקום, בהמשך הידיעה, לא מנסה הכתב להסביר למה זכה המופע בתואר „שערוריה״. מאחר ולא פרצה שם מהומה, מאחר והקהל לא הגיב על הופעת האמנים בקריאות בוז ושריקות ומאחר ובידיעה לא מופיעה שום מילת ביקורת על טיב ורמת ההופעה של האמנים (מילון בן־יהודה מגדיר שערוריה כ„ענין מחריד לב״ „דבר נורא ומגונה״.) אני מניח שבעיני הכתב ועורך הארץ עצם העובדה שאמנים מביעים דעה כלשהי בצבור היא שערוריה.

למה תובע עורך הארץ שאמנים יסתפקו בשירה, רקודים והצחקות וימנעו מהבעת דעות ונקיטת עמדות בשאלות פוליטיות וחברתיות? (רק כך ניתן להבין את כותרת העורך ואת ידיעת הכתב). האם אמנים אינם ממלאים את חובותיהם האזרחיות והלאומיות ככל אזרח אחר? האם הם פטורים מתשלום מיסים או משרות בצבא? האם האמנים אינם רשאים להצביע לכנסת? למה אם כן רואה הארץ שערוריה בעצם נסיונם של האמנים להביע דעה ולנקוט עמדה? האם זכות זו שמורה אך ורק לעתונאים, עסקנים, ותעשינים? במה זכותם נופלת מזכותם של נגרים, קופאים, נהגים, שרברבים ופקידים?

קשה לתבוע ממר שוקן שיהיה אוביקטיבי בענין פועלי נמל אשדוד ומזכיר ההסתדרות. הוא רשאי לתקוף אותם ככל העולה על רוחו במסגרת מאמרי המערכת והמאמרים הפובליציסטיים שהוא מפרסם. הקורא רשאי לדרוש ממנו הגינות בפרסום ידיעות. ידיעה צריכה לעסוק בעובדות. ושערוריה שלא הוכחה איננה עובדה. הערכה סוביקטיבית הנמסרת כאינפורמציה אינה הולמת עתון המבקש להתקרא „הגון״.

שר הבטחון תומך בממשלת בובות

משה דיין תומך כנראה בממשלה המתנהלת לפי הליכים דמוקראטים בתנאי שזו תקבל את הצעותיו ללא ערעור.

בתחילה קראנו בעתון על ישיבה פנימית של המפד״ל בה שיבח מר זרח ורהפטיג את הממשלה שלא קיבלה את הצעת דיין להגיב בדרך מסויימת על הפרות הפסקת האש בחזית סואץ, ואחר ימים מספר נתבשרנו על־ידי חוגי מפ״ם שדיין תובע לעצמו
ולגולדה מאיר את הסמכות לטפל לפי ראו
עיניהם מבחינה אופטיבית בחזית סוא
דיין לא הכחיש את השמועה.

האם עלינו להסיק מכך ששר הבטחו
מנסה להעביר את הממשלה לסטאטוס ש
ממשלת בובות? ואולי הוא פשוט רוצ
לחסוך למדינה הוצאות מיותרות ולוות
על התהליך המגושם של בחירות לכנס
הבאה?

אל אל רפאל!

חבר הכנסת מטעם המפד״ל מר יצחק רפאל נתמנה לחבר במשלחת הישראלית באו״ם. לא לצחוק בבקשה. הממשלה שלנו שאישרה את המינוי הזה יודעת מה שהיא עושה. הרי המשלחת באו״ם חייבת לשמש מעין דגם מייצג של החברה הישראלית. למה לשלוח רק חברי קבוץ לשעבר, תעשיינים, פקידים בכירים במשרד החוץ, מנהיגי פועלים? אחרי הכל אנחנו עדיין לא חברה אדיאלית ומדינה מושלמת. מישהו הרי חייב לייצג גם את העסקנים המפלגתיים שנאשמו בלקיחת שוחד וזוכו מחוסר הוכחות. מישהו חייב לייצג גם את הדתיים החוזים בלידו בהצגות דתיות. מישהו חייב
לייצג את המניפולאטורים המפגינים המת
עניינים באופן מעשי ביותר בתוצאות הב
חירות ובמניית קולות הקלפי.

זו הפעם הראשונה שהמשלחת שלנ
באו״ם משמשת בבואה נאמנה של החברה
הישראלית ועל כך תבורך ממשלתנו.

אגב, באוף־ברודוויי מוצג עדיין חזיון ערוב
אירוטי בשם „או־כלכותה!״ הכרטיסים יקרים מאד ועדיין קשה להשיג מקום בשורות הראשונות, אבל אני מתאר לעצמי שאנשים בעלי דרכון דיפלומאטי המייצגים את מדינתם באו״ם לא יתקשו להשיג זוג כרטיסים מובחר בחמישים דולאר.

דן בן אמוץ
מנהל חשבונות

תחקיר מיוחד

מה מריץ את ג׳ורג׳ חבש?

סיפורו המלא של נביא הטרור

"המטורף שתפס את העולם בביצים"

שרידין של מטוס חטוף, עולים באש אחרי שפוצץ

שם ג׳ורג׳ **חבש** מפורסם היום ב־רחבי העולם כולו. הוא נמרח בכותרות ראשיות של עתוני אמריקה, אפריקה ואירופה. פניו המשופמים של האיש, ניצנוץ־הטירוף בעיניו, ניבטו מעל מסכי הטלוויזיה בחמש היבשות. אבל דווקא ב־בית בו הוא נולד וגדל, בו חי ברווחה ובנוחיות במשך עשרים שנה — דווקא בבית זה לא ידע איש מיהו.

בית זה נמצא ברחוב צה״ל מס׳ 13 בלוד.

מדווח כתב העולם הזה נעים גלעדי, ש־צילצל השבוע בדלת הבית בן ארבעת החדרים, המוקף גינה מטופחת:

אישה יפהפיה פתחה את הדלת. „האם כאן הבית שבו גר ג׳ורג׳ חבש?" שאלתי.

„לא," השיבה, „אני אסתר תורג׳מן. אני לא יודעת מי גר כאן קודם. אנחנו חדשים כאן והבית עבר הרבה ידיים. הוא קרוב שלך?"

„את לא שמעת על ג׳ורג׳ חבש?"

„לא, מי זהז"

„זה שאנשיו חטפו את המטוסים ופוצצו אותם. הוא מפקד אירגון טירוריסטים..."

„אני לא יודעת... אני לא יכולה למסור פרטים... תתקשר בבקשה עם עמידר..."

והדלת נטרקה בחופזה.

אסתר תורג׳מן לא היתה היחידה שנתקפה חלחלה כאשר הבינה על מה רוצים

חבש

לדבר איתה. אולם אם היא לא ידעה מיהו ג׳ורג׳ חבש, הרי היו אחרים — בלוד, ב־רמאללה, בירושלים המזרחית — שהכירוהו היטב. רבים מהם סירבו לדבר עליו. מעטים היו מוכנים לספר את הידוע להם. אבל גם אלה עמדו בתוקף על כך, כי שמם לא יוזכר בעיתון. „זה האוייב מיספר אחד של ישראל, מה אני צריך חקירות וצרות," היתה, בערך, תגובתם הכללית.

לפחות אחד מהם לא ניצל מן הצרות. חמש שעות אחרי שכתבי העולם הזה שוחחו עמו בביתו מול שער שכם בירושלים, הופיעו שם אנשי־ביטחון ישראליים והובילוהו למעצר. הוא קרוב־משפחתו של חבש, נעצר בגל המעצרים ההמוניים של ראשית השבוע.

על שמו של קוטל-הדרקון

מה היה לכל אלה לספר על הרופא־הטרוריסט, שגדל בטווח ראייה ושמיעה משדה־התעופה לוד, ושהמטוסים הדריכו את מנוחתו באותן שנות־התבגרות — ועתה הוא מדריך את מנוחתו של כל העולה למטוס ברחבי העולם?

על העיר לוד הערבית וסביבתה הטביעו את חותמן שלוש חמולות גדולות: אל־מוניר, חסונה וחבש. חמולת חבש ה־נוצרית היתה הגדולה והעשירה שבהן, ואדמותיה השתרעו הרחק מן העיר, עד למבואות יפו וראשון־לציון.

ניקולא חבש, ראש אחת המשפחות של חמולה זו, התגורר בבית נאה מאבן, אשר חומה גבוהה הסתירה את חצרו הפנימית הרחבה ואת גינתו המטופחת. אבל האווירה בבית הגדול היתה עגומה, כי לניקולא לא היו ילדים. כשנולד סוף סוף, ב־1926, בן בכור, הוא קרא לו ג׳ורג׳, על שם ג׳ורג׳ הקדוש קוטל־הדרקון, שכנסייתו העתיקה ניצבת לא הרחק מבית המשפחה. ניקולא עצמו הפך מאותו יום ל„אבו ג׳ורג׳".

הבן הבכור נשאר גם הבן היחיד של משפחת חבש: מוקף מותרות, מפונק, ו־כשעל ראשו מרחפת ברכתו של הכומר המקומי מיום טכס הטבלתו: „ילד זה נושא את שליחות ישו."

אביו ניהל מיסחר משגשג ביפו, שם היו לו שתי חנויות: אחת כל־בו סיטונית והשניה למכירת ירקות בסיטונות. את הירקות גידל על אדמותיו בסביבות לוד.

כאשר הגיע ג׳ורג׳ לגיל בית־ספר, אפשר היה לראותו צועד מדי בוקר עם אביו עד לבית־הספר העממי, המרוחק כמה מאות מטרים בלבד מן הבית. הבניין עומד עד היום על כנו, למרות שהוא מוזנח ומיושן. גם היום לומדים בו ילדים — יהודים ו־ערבים — ובכניסתו תלוי שלט המעיד כי זהו בית־ספר יסודי ממלכתי א׳ של לוד.

בשכנות מתנשא מיבצר מישטרתי, שב־אחד מאגפיו שוכן בית־המישפט הצבאי,

ילדי פליטים במחנה אל־וחדאת מתאמנים בנשק באוהל של החזית העממית

אשר בו נדונו פידאין כה רבים למאסר על פעולות־החבלה שביצעו בשליחותו של ד״ר ג׳ורג׳ חבש.

תשובה למופתי: „ערוות אימך!״

את לימודיו התיכוניים עשה ג׳ורג׳ חבש בבית־הספר טרה סאנטה ביפו. פעמים היה נוסע עם אביו, במכונית ה־משפחתית, ואז היה שתקן ומסתגר בתוך עצמו. פעמים היה גם נוסע בחברת נערים אחרים, על גבי המשאיות שהובילו ירקות ליפו. במיקרים אלה, כאשר היו המשאיות חולפות על פני מיקווה ישראל, היה ג׳ורג׳ מניף את ידו בזעם לעבר היהודים ומקלל אותם נימרצות.

ייתכן שההסבר לשתיקתו בחברת אביו, ולהתפרצותו בחברת ידידיו, הוא שאביו היה ספק עיקרי של ירקות ומיצרכים אח־רים ליישובים יהודיים — על אף החרם הערבי. פעם אף היה ג׳ורג׳ נוכח, כאשר באו לאומנים ערביים אל אביו, ושאלו אם אינו פוחד מהמופתי הגדול, שציווה לנתק כל מגע מיסחרי עם היהודים. תגובת אבו־ג׳ורג׳ היתה קצרה: „ערוות אימו!״ אמר על המופתי הגדול.

כאילו כדי לכפר על מעשי אביו, צלל ג׳ורג׳ הצעיר כל־כולו אל תוך הזרם ה־גואה של לאומנות אנטי־ציונית, ששלט בבתי־הספר הערביים. הוא נדחק לכל הפגנה שהתארגנה ביפו, ופעם חזר הביתה פצוע וזב־דם. שוטר אנגלי היכה אותו, בעת פיזור הפגנה.

אולם דווקא כאשר הגיעה שעת־ההכרעה, ופרצה מילחמת תש״ח בה נולדה מדינת ישראל על הריסותיה של פלסטין הערבית, היה ג׳ורג׳ חבש רחוק מחזית המילחמה. הוא למד רפואה באוניברסיטה האמריקאית של ביירות, מרכז בני העשירים של ה־ארצות הערביות השכנות.

האופנה היתה להקים חוגי סטודנטים, להפגין ולקרוא סיסמאות משולהבות. ג׳ורג׳, שבלט כתלמיד מצטיין, בלט גם כלאומן לוהט אבל בשעה שהוא למד ותסס ב־ביירות, כבש צה״ל את לוד.

ניקולא חבש לא היה גיבור גדול. הוא גם לא היה טיפש. בשלב מוקדם למדי

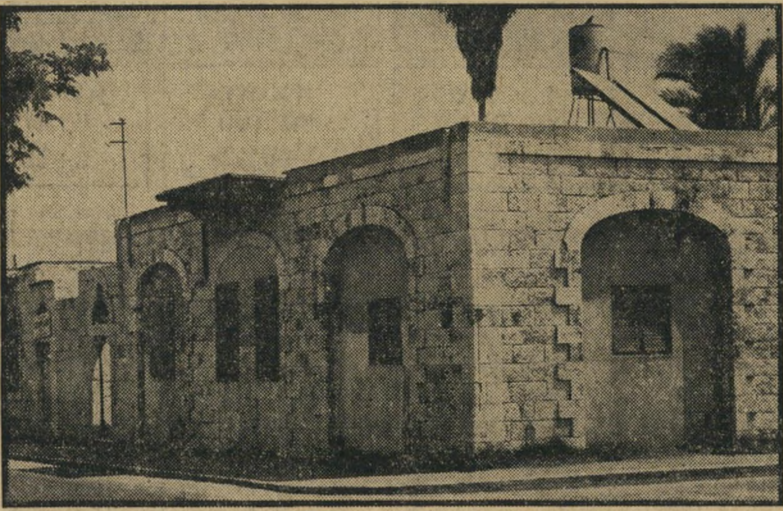

כאן נולד חבש

בית האבן בן ארבעת החדרים עומד עדיין על תילו, כפי שעזב אותו אביו של ג׳ורג׳ חבש, במלחמת תש״ח.

כאן הוא למד

בית־הספר היסודי הממלכתי א׳ של לוד, אשר היה בית־ספר יסודי גם בימי המנדט הבריטי. עתה לומדים בו תל־מידים יהודים וערביים גם יחד, בכיתות מעורבות. בלוד גרים כיום כמה אלפי ערבים.

של המילחמה הבין כי ייתכן שהיהודים ינצחו. הוא לא חיכה לרגע האחרון, אלא חיפש לעצמו מיקלט בטוח בעוד מועד. עוד בטרם התחדשו הקרבות שהביאו ל־כיבוש רמלה ולוד סגר את ביתו, העמיס כמה מטלטלים על משאית, והסתלק מז־רחה

מאוחר יותר, בגל הבריחה מן הכיבוש, זרמו פליטי לוד ברובם לרמאללה ושם התיישבו. לא כן ניקולא חבש. הוא המשיך לעמאן, שם היו לו שתי וילות שהשכיר לדיפלומטים זרים. אחת מהן עמדה פנויה, באותו סתיו של 1948. הוא התיישב בה עם אשתו, וכאשר התאמתה נבואתו ה־שחורה, ולוד נכבשה, הוא כתב לבנו לבוא לעמאן.

סטירת-לחי מהמלך עבדאללה

ג׳ורג׳ רצה לדעת מדוע ברח אביו. מ־דוע ברחו תושבי לוד. מדוע התמוטטו הלוחמים הערביים. אביו סיפר לו על מות חסן סלאמה בקרב, על השיטחיות והריקנות של המנהיגים הערביים לעומת היסודיות וההקרבה של היהודים.

כאשר חזר ג׳ורג׳ לביירות, הוא שוב לא דיבר רק על האוייב הציוני. הוא דיבר על הריאקציה הערבית, על המלכים שמכ־רו את העם הפלסטיני, על הבוגדים ש־דקרו את העם הפלסטיני בגבו. עבדאללה, הוא הכריז, הינו סוכן אנגלי שמכר את הערבים לציונים. „מילחמת פלסטין לא היתה!״ זעק. „זה היה בלוף אחד גדול!״

הוא נשבע למחות את החרפה: „מילחמת פלסטין האמיתית עוד תבוא!״ לא מילחמה בציונים בלבד, כי אם מילחמה בריאקציה, בנצלנים, בבוגדים.

שישה חודשים לפני שנרצח המלך עבד־אללה במיסגד אל־אקצה, הוא קיבל בחצרו בעמאן מישלחת של סטודנטים פלסטיניים. ביניהם היה ג׳ורג׳ חבש. „מכרתם אותנו!״ הטיח הסטודנט השמנמן מלוד בפני המלך האשמי. עבדאללה החוויר מכעס, קם מעל כיסאו, ניגש לג׳ורג׳ חבש וסטר לו על לחיו.

(המשך בעמוד 18)

ה-1 לספטמבר היה יום שחור לכל עקרת-בית בישראל. עליית המחירים, ששעטה עד אז בקצב מדאיג בלבד, התפוצצה ביום זה לדהירת אמוק. פוצצה יחד עימה את שרידי עיסקת החבילה ז"ל. בפעם הראשונה החל רוב הציבור, לא רק מיעוטי ההכנסה, לחוש בכיסו — ולדאוג. ומה שהדאיג אותו יותר, היתה הידיעה כי זהו רק חור חדש בחגורה — ולא האחרון.

חור חדש בחגורה

"משכורת דווקא בסדר, רק ש־החודש ארוך מדי." חגי אבן* אהב להשתמש בבדיחה הזו לעיתים מזומנות. ה־שבוע, כאשר הגישה לו אשתו דרישה ל־תקציב מוגדל, הוא התעורר, קצת בפאניקה, לעובדה שזו כלל איננה בדיחה. לראשונה מאז התחתן והפך למפרנס משפחה, גילה פתאום שפשוט אין לו במה לגמור את החודש.

חגי וגאולה אבן גרים עם שני ילדיהם, ברמת־אביב, בדירה בת ארבעה חדרים ב־בית משותף. אין מה לרחם עליהם. מעולם לא חסרה אצלם הפרוטה בכיס, ומעולם לא נאלצו לחסוך באוכל. נכון שאין להם מכונית, אבל זה מפני שלחגי יש חשבון פתוח, מטעם משרד הארכיטקטים שבו הוא עובד, בחברת מוניות. „רק בשביל לנסוע בשבת לים ופעם בחצי שנה לטיול, ובשביל לעשות רושם על השכנים, אני לא צריך להחזיק מכונית," הוא טוען. כשהוא צריך פעם מכונית, הוא משאיל מהבוס או מ־חבר. אשתו והילדים נוסעים בדרך כלל ב־אוטובוסים, ומדי פעם בספיישל.

■ ■ ■

גם עוזרת אין במשפחת אבן. גאולה, איננה עובדת בחוץ, מסתדרת בלי עוז־רת. יש לה בבית מכונת כביסה, שואב־אבק, מד״ח כלים, וכל האביזרים המודרניים. היא אינה מתלוננת, למרות שהיתה יכולה, לו רצתה.

למרות כל זאת, גילה השבוע חגי כי הגיע הרגע שאין לו במה לגמור את ה־חודש.

הוא חזר ובדק את רשימת ההתייקרויות של ה־1 בספטמבר שהגישה לו גאולה (ראה טבלה מימין) אבל זה לא הועיל. בעבר הם נהגו עוד לחסוך קצת. מזה שנה שהם חדלו. כאשר הברירה שבפניהם הועמדו אז היתה לצמצם — בגלל העלאות המחירים הבלתי־פוסקות ואי־העלאת המשכורת בגלל עיסקת החבילה — את הצריכה השוטפת, או לוותר על החיסכון, החליטו בני הזוג לוותר על החיסכון.

השבוע הגיע צימצום החגורה לחור ה־חדש: נראה היה שהמחירים החדשים ייאל־צו אותם להצטמצם: פחות אוכל, פחות בגדים, פחות אירוח. האלטרנטיבה, להגדיל את ההכנסה, לא באה בחשבון. לא נראה כל סיכוי לתוספת.

המסגרת משמאל היא צילום תקציבם ה־מדוייק של משפחת אבן. גאולה סיכמה את ההוצאה החודשית שלהם למזון, במחירים החדשים שאותם נתבקשה לשלם בסופר־מרקט. על־סמך החדשות בעיתונים, העריך חגי בכמה התייקרו שאר הפריטים ב־הוצאותיהם. הסיכום היה עגום: מחיר ה־פריטים שהתייקרו קפץ מ־407 ל״י ל־496 — התייקרות של כ־25 אחוז.

■ ■ ■

אמנם, על התקציב החודשי הכולל, היתה ההתייקרות קטנה יותר. התקציב הישן הסתכם ב־939 ל״י, והחדש ב־1,028. היתה זו אם כן עלייה של קצת פחות מ־עשרה אחוז.

אלא שמה שהדאיג את חגי לא פחות מהעלייה הדרסטית האחרונה, היתה הידיעה, שנרמזה ברורות על־ידי שר־האוצר, שזו איננה העלייה האחרונה. הוא עבר בדיכאון על רשימת המוצרים שלא התייקרו עדיין, עשה לעצמו חשבון מהיר, מה יקרה כאשר גם הם ייתייקרו מחר. ביציאה מהנחה ש־ההתייקרות תהיה דומה לזו האחרונה, הוא הוסיף 25 אחוז ל־531 ל״י, קיבל את ה־סכום המבהיל של 665 ל״י — תוספת צפוייה של 134 ל״י. וזה, בנוסף לתוספת הנוכחית של 89 ל״י. תקציבו יקפוץ ב־223 ל״י, חשב מזועזע.

אלא שהדאגה למחר נדחקה מהר לקרן־זווית על־ידי הדאגה להיום. והדאגה להיום היתה פשוטה: עליו להוסיף לאשתו, החל מ־1 לספטמבר, 90 ל״י לחודש — ולא היה לו אותן.

הדרך השנייה, לצמצם את הוצאותיו, נראתה בעיניו כצעד שאינו בא בחשבון: „הורדת רמת החיים? בשביל זה אני עובד כמו חמור? בשביל ללכת אחורנית?" זעף. „לא בא בחשבון."

אלא שהשבוע, זה נראה, לדאבון ליבו, כצעד היחידי שכן בא בחשבון.

---

* בכלל לא קרוב של אבא אבן.

התייקרו ב־1 לספטמבר

135 ביצים	1890	22,95
1 צינצנת קפה נמס 227 גרם	6,90	8,20
1/4 ק"ג קפה שחור	3,75	4,00
1 ק"ג אורז	1,20	1,35
4 חבילות איטריות	2,08	2,12
4 קופסאות פודינג	2,08	2,12
14 חבילות מרגרינה	3,92	4,20
4 קופסאות סרדינים "סטאר"	3,60	3,92
2 צינצנות שימורי פירות	1,60	2,20
4 קופסאות שימורי ירקות	2,96	3,96
חומרי ניקוי	16,50	20,00
4 סבוני אוליביה	3,00	3,20
2 שפופרות משחת שיניים	1,98	2.40
14 חפיסות שוקולד - 90 גרם	8,82	980
1/2 ק"ג סוכריות טופי	2,50	3,00
ביסקויטים, עוגות	7.00	9,50
1 ק"ג גבינה צהובה	600	6,50
40 צינצנות לבן ואשל	6,00	800
10 צינצנות שמנת	3,50	3,80
30 קופסאות סיגריות "דריאל"	30.00	34,50
דגים	15.00	19.00
בשר בקר	34,80	44,98
ועד בית	7,50	8.50
מתנות	10,00	12,00
אירוח	30.00	40,00
עתונים, ספרים	25.00	30,00
נסיעות	100,00	120,00
טלפון	32,00	39.20
דואר	5,00	6,00
ניקוי בגדים	6,00	7,00
אחזקת בית - ריהוט, וילונות	10,00	14,00
	407.59	496.40

עדיין לא התייקרו

54 בקבוקי משקאות קלים	13,50
60 בקבוקי חלב	18,00
8 כיכרות לחם, 60 לחמניות, 8 חלות	17,00
3 ק"ג סוכר	2,25
1 ק"ג חמוצים	5,00
כלי ניקוי	4,00
2 בקבוקי שמן	1,34
8 גלילי נייר טואלט	3,60
פירות וירקות	107,00
חשמל	12,20
מים וביוב	5,20
ארנונה	14,27
מספרה	16,00
קוסמטיקה	10,00
בית-ספר, גן-ילדים	102,00
הלבשה	50,00
הנעלה	30,00
בידור	40,00
קופת-חולים	40,00
ביטוח בית	8,00
מחברות	5,00
דמי-כיס לילדים	20,00
גז	7,00
	531.36

ס"ה	938.95	1,027.76

הסיכום שנתקבל ביום שבת, ה־12.9.70, בישיבת מרכז תנועת העולם הזה — כוח חדש:

1) מרכז תנועת העולם הזה — כוח חדש שולל את החלטת הממשלה לגבי אי־השתתפות ישראל בשיחות יארינג.

המרכז תובע מהממשלה לחדש מיד את ההשתתפות בשיחות, בהתאם להתחייבותה המקורית של הממשלה.

הפרות הפסקת האש הנעשות על־ידי המצרים והסובייטים ככל שהן חמורות ומאיימות על בטחונה של מדינת־ישראל, אינן יכולות לשמש עילה להפסקת השיחות.

2) השימוש שנעשה בבעיות השלום והבטחון של מדינת־ישראל לצורך המאבק הפנימי במפלגת השלטון, ונסיונותיהם של החוגים שוללי ההסדר המדיני להפעיל אמצעי סחיטה ולחץ על חבריהם בממשלה, מהווה איום חמור על הדימוקראטיה בישראל ועל אופיה החופשי והמתקדם של מדינתנו ומוסדותיה הממלכתיים.

התנועה נגד נסיגה וניצני המחתרות הפאשיסטיות צריכים לשמש אות אזהרה לאזרחיה הנאמנים ושוחרי השלום של מדינת־ישראל.

מרכז תנועת העולם הזה — כוח חדש קורא לאזרחי המדינה להתאגד ולעשות הכל כדי שהסכנה המאיימת על מדינת־ישראל מבפנים תחוסל בעודה באיבה.

3) מרכז תנועת העולם הזה — כוח חדש מגנה את הטירור הערבי וקורא לארגוני הפידאיון הערביים לשחרר מיד וללא תנאי את כל חוטפי המטוסים.

המרכז הביע דעתו כי תמיכת התנועה בזכות ההגדרה העצמית של העם הפלסטיני ובזכותו הבלתי מעורערת ליישות מדינית ועצמאית משלו — נותנים תוקף מיוחד לקריאה זו.

לשכת התלונות

של העולם הזה — כוח חדש

בהסתדרות

בהדרכתו של אברהם וקסלר,

תקבל בכל יום ראשון ורביעי בין השעות 7—9 בערב, במשרד התנועה, רחוב החשמונאים 88,

טלפון 265836.

במדינה

העם

הליכה בעקבות המטורפים

„חטיפת המטוסים,״ כך אמרו רבים בחו״ל וגם בישראל, „היתה מתנה מן השמיים לממשלת ישראל. מי היה פנוי לכעוס על ישראל בגלל הפסקת שיחות יארינג, כשהמטורפים הפלסטיניים משתוללים?״

אם לבחון קביעה זו במבט קר ואובייקטיבי, אין ספק שיש בה הרבה מאוד מן האמת.

לפחות לטווח הקצר של תכסיסים פוליטיים והשפעה על דעת־הקהל ברחבי העולם.

אלא שגם יתרון עגום זה אבד בתחילת השבוע לעמדה הישראלית. היה זה כאשר ערכו חוליות הבטחון סריקות בשטחים המוחזקים, עצרו מאות ערבים באשמה המעורפלת של קירבה לחזית העממית לשיחרור פלסטין; או סתם בגלל קירבה משפחתית לג׳ורג׳ חבש וליתר מנהיגי החזית. אחרי כמה גימגומים, אף הודתה הממשלה כי מעצרים אלה הם תגובה להחזקת בני־הערובה החטופים בידי החזית העממית.

על עברי פי פחת. במכה אחת הורידה ממשלת ישראל את עצמה לרמתם של החוטפים עצמם, בנושא זה לפחות: הם מחזיקים בבני־ערובה; גם ישראל ממהרת בעקבותיהם.

אך מה תעשה ישראל לבני־ערובה אלה? תחזיק אותם עד שאנשי החזית ישחררו את בני־הערובה החטופים? ואם לא ישוחררו בני־הערובה שבידי החזית — התמשיך ישראל להחזיק את הפלסטינים שנגרפו בהמוניהם?

ואם ירחיק הטירוף של החזית העממית עד למעמקי התהום, ויוצאו להורג כמה מבני־הערובה החטופים — האם תתלה ישראל כמה מן העצורים שאספה השבוע ברצועת־עזה ובגדה?

עצם הצגת השאלה מעידה עד כמה התקרבה ממשלת ישראל, במעשה האחד הזה, לעברי פי הפחת. התקרבות מחרידה עוד יותר, לאור ההצעות כי להבא יונהג גזר־דין מוות נגד מחבלים פלסטיניים הנופלים בידי ישראל.

מחשבות אלה מעוררות סלידה לא רק בעולם הרחב; הן מקוממות גם את הישראלי ההגון והחושב.

מי בכל זאת מעוניין בצעדים כאלה של ישראל? בראש וראשונה: דוקטור ג׳ורג׳ חבש וחבורתו. וכך נסגר המעגל: הוא עזר לישראל לצאת ממבוכת הפסקת שיחות יארינג, ישראל עזרה לו לצאת מן המבוכה של מפעיל־יחיד של שיטת החזקת בני־ערובה ואיום בהוצאות־להורג של האסירים הערביים ואותם בני־ערובה.

ג׳ורג׳ חבש

(המשך מעמוד 15)

בעולם הערבי של אז היו קיימים שני מרכזים גדולים של תסיסה אינטלקטואלית, המושפעת מן המחשבות הפוליטיות של המערב: קאהיר וביירות. בשני המרכזים האלה התארגנו גרעינים שמאליים וקומוניסטיים, שנועדו ברבות השנים להטביע את חותמם על העולם הערבי כולו.

אל-ברוד ואל-מדפע

ג׳ורג׳ חבש, הסטודנט לרפואה, לא ידע מנוח. אל הקלחת הפוליטית של ביירות הביא את מיטענו האישי: הבוז ל„בוגדים״ הערביים, העלבון הצורב של שייכות לעם מובס, השינאה ליהודים שכבשו את עירו. למיטען הזה הוסיפו אנשי־השמאל של ביירות את תפיסת־החיים המרכסיסטית, את סיסמות מילחמת־המעמדות. התוצאה: תורה האומרת כי על העם הפלסטיני בפרט, והערבי בכלל, לנהל מילחמת־שיחרור מהפכנית, וכי אין שיחרור לאומי בלי שיחרור מעמדי. לא די לשנוא את הציונים, אלא יש ללמוד מהם, ולהשתמש בשיטותיהם נגדם. „תורתנו,״ היה חוזר ואומר, „היא תורת מארכס ולנין — בתוספת אל־ברוד ואל־מדפע (הרובה והתותח)!״

תורה זו היא תורת החזית העממית לשיחרור פלסטין.

את הביטוי המעשי הראשון לכמיהתו נתן ג׳ורג׳ חבש, יחד עם חברו אחמד ג׳אבר, פלסטיני כמוהו. הם ייסדו תנועה שנשאה את השם אל־קאומיון אל־ערב (הלאומנים הערביים), שקראה לאיחודו המהפכני של העולם הערבי כולו, מהמיפרץ הפרסי עד לאוקיינוס האטלנטי. באופן מיידי ראו את עצמם נושאי דגל הקידמה השמאלנית נגד האחים המוסלמים.

סביב השניים התלכד גרעין קטן של פלסטינים, שבמהרה הצטרפו אליו גם סטודנטים לבנוניים.

סמל הבולשת הזהיר אותו

כשהוא נושא את תעודת הסמכתו כרופא־ילדים, שב ג׳ורג׳ חבש לעמאן.

אביו פינה לו את הווילה השניה, הפך אותה למרפאה ברחוב המלך טלאל ההדור. אך למהפכן השמאלני לא היה נעים לטפל בבניהם של עשירים. הוא עבר לג׳בל עמאן, הקים מרפאה חדשה בלב מחנה־הפליטים אל־וחדאת.

הוא טיפל חינם בילדי הפליטים, וכשלא היה להורים במה לקנות את התרופות שהוא רשם להם, תרם להם גם את הכסף. מה הפלא שהיום שוכן מטה החזית העממית במחנה אל־וחדאת?

יום אחד הופיעו אנשי־ביטחון ירדניים במרפאתו של ד״ר חבש. אבל האיש לא היה שם. הסתבר כי הבולשת גילתה, שמרפאה זו היתה המקור שממנו הופצו כרוזי־הסתה נגד בית־המלוכה וקראו לא רק לשיחרור פלסטין מן הציונים אלא גם לשיחרור העמלים מן המלוכה והריאקציה. איך הצליח חבש לברוח בעוד מועד? סמל מישטרה, שנצטווה לצאת למחנה עם אנשיו ולעצור את הרופא השמאלני, טילפן אליו והזהירו. „זה התשלום תמורת טיפולך בבני...״ לחש הסמל.

חבש ברח לסוריה, בה השתלט האגף השמאלני של אל־בעת, התקשר משם עם חבריו־לשעבר מביירות במאמץ להחיות את הקשר. לא היה זה דבר קל: הסטודנטים של אז התבגרו, התברגנו, התיישבו. ג׳ורג׳ חבש החליט שאולי מוטב גם לו לנסות להסתדר בחיים. הוא נסע לכווית, בה לא היה לו קשה למצוא תעסוקה. „הרגשתי שאני נחנק,״ סיפר לאחר מכן. על כן חזר לדמשק ולמאבקו נגד השילטון האשמי.

כמה ממכריו בגדה המערבית מספרים, כי חבש היה קשור גם בניסיון־הנפל של הרמטכ״ל הירדני לשעבר, אבו אל־נוואר, להפיל את שילטון המלך חוסיין. אבל אם כן — אין כל הוכחה לכך. מה שאינו מוטל בספק הוא, שחבש הופיע בחשאי למיספר פגישות במחנה אל־וחדאת וכי עשרות פליטים צעירים הצטרפו למיפלגתו הבלתי־חוקית.

קוראים לו „הסיני״

המהפכה הגדולה בחייו של ג׳ורג׳ חבש היתה המעבר מן הפעולה ההסברתית והפוליטית אל הפעולה המזויינת. כאשר הוקמה אל־עאציפה, הזרוע הצבאית של אל־פתח, הפצירו חבריו של חבש במנהיגם כי „הגיע הזמן לתת לרובה לדבר!״ הוא לא היה זקוק לשיכנוע רב, ובתחילת 1966 הוקמה החזית העממית לשיחרור פלסטין, ששני מרכיביה העיקריים היו אל־קאומיון אל־ערב של חבש וקבוצתו השמאלנית של נאייף חוואטמה, שבניגוד לכל יתר מנהיגי המחתרת הינו „ירדני טהור״, ולא פלסטיני.

החזית רכשה נשק, אך לא היה מי שיפעיל אותו. אחד מאנשי החזית התקשר עם שגריר סין בדמשק, וזה הבטיח מייד לארגן קורס ללוחמת גרילה בארצו. כעבור שישה חודשים כבר עמדה תחת פיקודו של חבש קבוצה ראשונה של לוחמי־גרילה, בוגרי הקורס הראשון בסין. הם הביאו איתם לא רק ידע צבאי, אלא גם אלפי חוברות שתיארו בערבית את מחשבותיו של היושב־ראש מאו. בג׳ונגל המחתרת הפלסטינית, נדבק לג׳ורג׳ חבש הכינוי „סיני״.

הזדהות־יתר זו עם פקין גרמה לסיכסוך הרציני הראשון בינו לבין שליטי דמשק, חסידי מוסקבה. כמה משאיות עמוסות נשק, שהיו בדרכן לירדן, נתפסו בידי הצבא הסורי. החזית העממית הודיעה כי נשק זה מיועד לפעולת הפידאיון בתחומי ישראל, תבעה את שיחרורו המיידי. דמשק הודיעה שהיא מוכנה לנהל על כך משא־ומתן רק עם חבש והפיקוד העליון של החזית. אולם כאשר התייצבו אלה לשיחות עם נציגי המודיעין הסורי — הם נעצרו.

חבש וחבריו הצליחו להימלט מכילאם, אך המחלוקת בין פקין ומוסקבה המשיכה לתת את אותותיה בהם. הפעם היה הפילוג בצמרת החזית עצמה: האירגון התפצל, כשאנשי חוואתמה פורשים ממנו ומקימים את החזית הדמוקראטית לשיחרור פלסטין. טען חואתמה: „חבש סוטה מדרך המארכסיזם־לניניזם. הוא סולל את הדרך לפאשיזם!״

כל אנשי חבש חמישה חבלנים, תושבי רצועת עזה, מקשיבים לגזר־דינם, בבית־המשפט הצבאי שמושבו בעזה. הם היו חלק מחוליית החזית העממית לשיחרור פלסטין, הואשמו בביצוע מעשי־מיקוש והטלת רימונים. גזר־הדין לא השפיע עליהם כלל, ושניים מהם אף מצביעים לאות ניצחון, אל מול הצלם. הלך רוח זה הוא אופייני למחבלים של חבש.

התשובה

ה עיקר הוא — לא לאבד את הראש, לא לפעול כ־חמומ־מוח.

למרות שזה קשה.

להבין מה רוצים הפידאיון להשיג. מהי המגמה האמיתית של מעשיהם. נגד מי הם פועלים, ולשם מה.

לפעול בצורה אחראית, שקולה, הגיונית — גם אם נראה כי האוייב פועל בצורה מטורפת, פרועה או שוטה.

★ ★ ★

אין ספק — המחזה הוא מביש. העולם התרבותי כולו כאילו כורע ברך לפני הפידאיון, בחוסר ישע ואונים.

קומץ קטן של טרוריסטים הצליח, באמצעים פשוטים עד להפליא, להכריח את נשיא ארצות־הברית, ראש ממשלת בריטניה ואדירי־עולם אחרים לשאת ולתת עימו, בתנאים של השפלה עצמית, ואף של נכנעות.

אולם, עם כל הזעם, יש לזכור שכבר היו דברים מעולם.

כל פושע, החודר לבית משפחה תמימה, יכול להחזיק את בני־הבית כבני־ערובה ולהכריח את המשטרה לנהל עימו משא־ומתן, ואף להיכנע לו.

מכת הפיראטיות — בים ובדרכי־יבשה — ליוותה את האנושות במרבית שנותיה, החל בספינות־השודדים שהטילו את חיתתם על רומא לפני אלפיים שנה, וכלה בכנופיות המערב הפרוע, שהילכו אימים על המרכבות והרכבות בסוף המאה שעברה.

לכל הבעיות האלה לא היתה תשובה קלה.

★ ★ ★

התגובה הישראלית הטבעית, האוטומטית כמעט, היתה: זבנג וגמרנו.

ואכן, זה נראה כל־כך פשוט וטבעי: להנחית כוח בזרקה, לכתר את החוטפים, להשמידם בקרב ולשחרר את החטופים.

ההגיון הפשוט מנע זאת.

בוודאי, ניתן היה להשמיד את החוטפים. הכוחות העדיפים של צה"ל יכלו לבצע את המלאכה בנקל.

אבל תוך כדי כך יכלו למות מאות החטופים, בני לאומים שונים.

ואותם לאומים לא היו סולחים לנו לעולם.

לכן נאלצה גם ישראל לחרוק שיניים ולשתוק. עד כמה שזה היה משפיל, מרגיז ומקומם.

★ ★ ★

בכל הפרשה הזאת היתה עמדת ישראל הרבה יותר קשה ומסובכת מכפי שיכלה להיות.

בגלל מישגה שעשינו.

פרשת שני האלג'ירים, שהורדו מן המטוס בלוד, נראתה השבוע באור אחר לגמרי מאשר לפני שבועיים.

עתה ברור שהיה זה מעשה טיפשי מאין כמוהו.

השאלה אינה אם היתה לישראל הזכות לאסרם. השאלה גם אינה אם זה דומה או לא דומה למעשי־החטיפה.

אפילו צודקת ישראל מבחינה פורמלית, הרי אי־אפשר להסביר זאת למיליוני בני־אדם ברחבי תבל.

ישראל ליכלכה את עצמה בפרשה זו דווקא ערב מיבצע־החטיפות של הפידאיון. כשפרצה פרשה זו, כבר היתה עמדתה המוסרית של ישראל פגועה ופגומה. קל היה לגורמים זרים ללמד גזירה שווה, לדבר בנשימה אחת על פרשת האלג'ירים ועל חטיפות המטוסים.

יתר על כן: לחוטפים ניתנה ההזדמנות לדרוש מישראל משהו הנראה לעולם כסביר: שיחרור האלג'ירים.

„הדרישות שלהם קצת נרחבות הפעם, אחרי שחטפו מפציץ עם חמש פצצות מימן."
(קאמינגס, הראלד טריביון)

כל זה היה נמנע, אילו נהגנו באלג'ירים באופן הגיוני, ואילו החזרנו אותם מרצון חופשי, לפני הלחץ הבינלאומי, כמיחווה של הגינות ישראלית.

משה דיין לא הבין הגיון זה. היה זה הוא שכפה על הממשלה את מאסר האלג'ירים.

כמו עצות רבות שלו, היתה זאת עצת אחיתופל.

★ ★ ★

יש להבין כי פעולות הפידאיון אינן מכוונות, בעצם, נגד ישראל. הן מכוונות נגד גמאל עבד־אל־נאצר, נגד חוסיין, נגד האמריקאים, נגד הסובייטים, נגד כל העולם.

הם רוצים להוכיח כי לא יקום שום הסדר־שלום ערבי—ישראלי.

הם רוצים להתגרות בשליטי ערב, כדי להביס אותם בדעת־הקהל הערבית.

אם החטיפות הן מעשה „מהפכני", הרי הוא „מהפכני" נגד ממשלות ערב.

לכן אבסורד הוא לבוא, ברגע זה, בטענות אל המלך חוסיין, הלוחם על חיי מישטרו, על רקע הסכמתו להיענות ליוזמת־השלום של רוג'רס.

אבסורד הוא גם לבוא בטענות אל עבד־אל־נאצר, שעיתוניו גינו את החטיפות, ושסגר בפניהן את נמל־התעופה של קאהיר.

הפעולות מכוונות נגדם.

ואין שמץ של ספק שאילו יכלו עבד־אל־נאצר וחוסיין לחסל את הפידאיון, אפילו במרחץ־דמים, היו עושים זאת.

מה מפריע להם?

העניין הפלסטיני.

★ ★ ★

כוחם של הפידאיון אינו נובע מכמות נשקם או מיספר אנשיהם, ובוודאי לא מגבורתם או מכושרם הצבאי.

הוא בא להם מאהדת המוני הפלסטינים, הרואים בהם את הגורם היחידי הדואג לעתידם הלאומי.

אפשר לנחש מה נעשה ברגע זה בליבו של פליט פלסטיני בעמאן, בביירות או בעזה.

הוא רואה את הפידאיון, הנושאים את דגל עמו, המכתיבים תנאים לגדולי העולם, המטילים חיתתם על העולם — והוא מלא סיפוק.

אחרי שנים ארוכות, שבהן הוא נמק במחנות־פליטים, כאבק־אדם, נשכח על־ידי העולם כולו, כדור לרגלי שליטי ערב ושליטי העולם — הוא מהווה שוב גורם.

מאותן הסיבות תמכו רבים ביישוב היהודי באצ"ל, כאשר אירגון זה תלה שני סמלים בריטיים, אותם החזיק כבני־ערובה. גם מי שסלד מן המעשה עצמו, ראה באצ"ל גוף המרים מחדש את הדגל היהודי בעולם.

מכאן שמעשי־החטיפה מגדילים את יוקרת הפידאיון בעם הפלסטיני, ואת קרנה של החזית העממית (המשווה את עצמה לאצ"ל) בקרב הפידאיון. אל־פתח, המתון־יחסית, המתנגד לחטיפת־מטוסים, הועמד בצל, על־ידי האירגון הקטן יותר, שאינו בורר באמצעים.

יש כאן מגמה מסוכנת לקיצוניות — לעבר אותם אירגונים הפוסלים לא רק כל הסדר־שלום המכיר בקיום ישראל, אלא המשתמשים גם באמצעים הברבריים ביותר.

★ ★ ★

אם כן, מה יכולה ישראל לעשות?
אין תשובה מיבצעית. ישנה תשובה פוליטית.

התשובה היא: לעקר את המציאות הפלסטינית. לסתום את מקורות־היניקה של הפידאיון.

קודם כל: להוכיח לעולם הערבי שאכן ייתכן הסדר־שלום, ושדרכו הנוכחית של עבד־אל־נאצר היא הצודקת.

על כן: לחזור לשיחות־יארינג, לדחוף את יוזמת־השלום קדימה, להוכיח לאוכלוסיה הפלסטינית ולפליטים כי קרוב הסדר, שיפתור את בעיותיהם.

שנית: לדרוש את שילובם של הפלסטינים המתונים במשא־ומתן ובהסדר. להכיר רשמית בקיומו של העם הפלסטיני, בזכותו ליישות לאומית עצמאית בצד ישראל.

בקיצור: להרים לעיני הפלסטינים משני עברי הירדן פיתרון סביר, שיספק את דרישותיהם הצודקות — ושישכנע אותם לזנוח את הפידאיון, שאין להם פיתרון, ושבשורתם היא מלחמה ללא־תוחלת, אמצעים פראיים וקימום העולם כולו נגד העניין הפלסטיני.

זה לא מלהיב — מול פני חטיפות, החזקת בני־ערובה ושחצנות בלתי־נסבלת.

אבל זוהי הדרך היחידה שתשא פרי.

אורי אבנרי

תגובת חבש: אנשיו חטפו כמה מחברי החזית הדמוקראטית, עינו אותם ואף הרגו אחדים מהם.

מילחמת יוני 1967 שמה קץ למילחמת־הדמים בין הפלגים.

הגבול בין הגיון וטירוף

הצלחתו העיקרית של ג'ורג' חבש היא, שידע „להתברג" אל השמאל החדש בעולם, ובעיקר במערב אירופה. הוא אישית חולם לשאת את תואר „צ'ה גווארה של העולם הערבי", והזדהות זו עם גיבורם הנערץ של מיליוני צעירים שמאלניים הפכה את החזית העממית לשיחרור פלסטין לנציגת המהפכה הפלסטינית בעיניהם. מעמד החזית בחוגים אלה כמעמד הוויאט־קונג.

בחזית זו של הסברה ויחסי־חוץ נעזר חבש בפלסטיני אחר, עיתונאי בשם גלאן כנפאני. כנפאני, יליד עכו שנמלט מפני הכיבוש הישראלי ב־1949 בגיל 11, הגיע לביירות יחף ורעב. הוא אסף בקבוקים ריקים על שפת ימה של העיר הנוצצת, מכר אותם כדי להביא לחם לאחיו. בגיל 14 החל כותב סיפורים על יסוריו של פליט.

כנפאני אינו קובע מדיניות. הוא רק דובר ומטיף. את הקו — לכל אורכו — קובע ג'ורג' חבש.

קו זה אומר: קיצוניות בכל, עד כי מיטשטש הגבול בין היגיון מהפכני לבין טירוף טירוריסטי. לגבי ג'ורג' חבש, לא רק המלך חוסיין הוא בוגד; גם יאסר עראפאת הוא אופורטוניסט חשוך. אל־פתח מדבר על שילוב הישראלים בתוך מדינה פלסטינית חילונית, ואם תסכים ישראל פתאום לפתרון כזה — יפסיק אל־פתח את מילחמתו. ואילו החזית אומרת: הפיתרון — רק במילחמה. והפיתרון: חיסולם של ישראל ושל הישראלים.

לרגע נידמה היה, השבוע, כי הטירוף ישתולל עד הסוף, וכי אנשי חבש עלולים להוציא לפועל את איומם לפוצץ את המטוסים החטופים בזרקה, על יושביהם. ואמנם, מסתבר כי במשך שעות ארוכות סער הוויכוח במיפקדת החזית העממית במחנה אל־וחדאת אם לבצע את האיום הברבארי. לבסוף, כדברי אחד מאנשי המיפקדה, „ניצחה ההכרה כי איננו יכולים לבצע שחיטה כזו בדם קר."

חבש עצמו לא נכח באותה ישיבה. יומיים לפני חטיפת המטוסים יצא לסיור בקוריאה הצפונית. התוכנית לחטיפות הוכנה לפני צאתו; את הביצוע השאיר בידי חניכיו. הוא לא מיהר לחזור, גם כאשר הגיעה פרשת המטוסים למימדים מחרידים. עיתונאי אמריקאי, שהגיע לקפריסין עם בני־הערובה ששוחררו אחר פיצוץ המטוסים, הפליט: „המטורף הזה מחזיק את העולם בביצים — למה שימהר לחזור?"

ואילו חבש עצמו הצהיר לא־פעם: „ג'ורג' חבש איננו חשוב. המהפכה מתנהלת אם הוא נמצא בחזית הקרבות או אם הוא רחוק ממנה. המהפכה תנצח אם ג'ורג' חבש חי או אם ג'ורג' חבש מת."

אלא שאם ג'ורג' חבש חי וקובע את קו החזית העממית, תדע מהפכה זו בלי ספק פרשיות רבות של טירוף.

הן באו לישראל כדי לגלות את השמש והגברים כאן. השמש מצאה חן בעיניהן. הגברים — פחות.

3

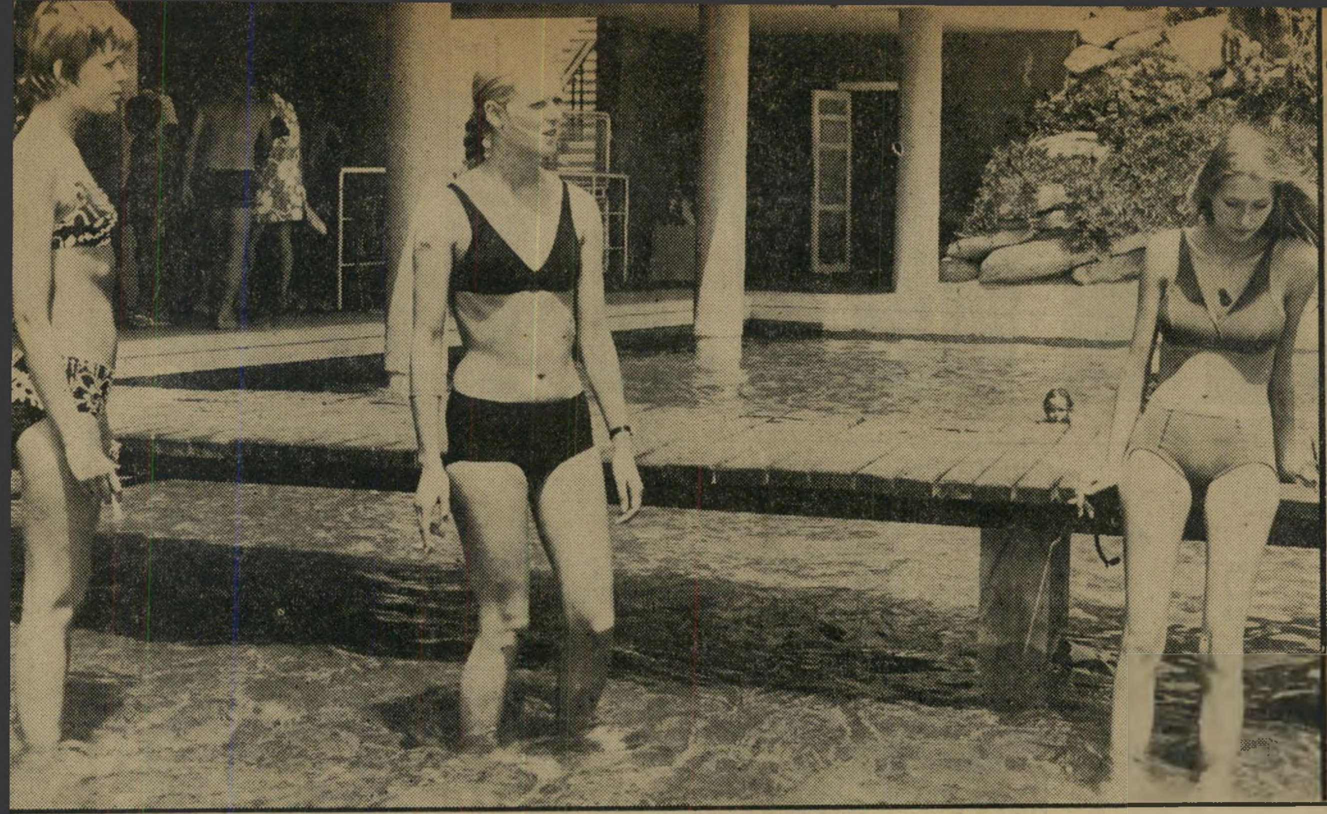

דריה, דנה וליליאן בבריכה (למעלה), משתזפות (משמאל)

שוודיו

באירופה, דריה בת ה־17 היא דוגמנית אופנה. בישראל, העדיפה את העירום

אחד המוסדות הפופולריים בתל־אביב הוא בריכת־השחייה „גורדון" שעל שפת־הים, עם עלות השחר. זהו מועדון אכס־קלוסיבי: צריך האדם שיהיו לו תכונות־אופי מיוחדות כדי לצאת ממיטתו בחמש בבוקר לטבילת־שחרית.

בחודש האחרון זכו חברי המועדון לתוספת עיצרת־נשימה: מדי בוקר, עם הזריחה, הופיעו בבריכה שלוש יפהפיות בלונדיות. הו־פעתן, אף לפני שפצו פיהן, אמרה מייד שאינן ישראליות.

היו אלו דריה ודנה אולסן וליליאן וולסטרום. הן הגיעו לישר־אל במטרה יחידה: לפוש, להתבדר, ולהכיר את גברי הארץ הפיקנטית הזאת, הנלחמים באומץ כה רב במיליוני ערבים.

תוצאות ביקורן החלו ניכרות מן הרגע הראשון: בעל הקיוסק בבריכה ביקש מספקיו להקדים את מישלוח הבוקר של העוגות לחמש בבוקר, במקום שמונה. התנועה במקום הוכפלה.

קשה לומר שההתלהבות היתה הדדית. שלוש ה־פצצות מן הצפון הגיעו מלאות רצון טוב, נכונות להיכנס למחקר בכל רמ"ח אבריהן ושס"ה גידיהן. הן נכנסו — אך יצאו מאוכזבות לחלוטין.

נודניקים — ונמוכים

קובעת דנה: „הגבר הישראלי לא שווה." „הם נודניקים ולא מנומסים," מאשימת ליליאן. דריה: „הישראלי בו התאהבתי היה — צרפתי."

דריה היא אמנם רק בת 17, אבל זה אינו גורע מסמ
לא בעיני שתי חברותיה, ולא בעיני משקיפים אובייקטי
למרות גילה, היא מכירה את נושא המחקר שלה לפני ו

היתה זו היא, למעשה, שיזמה את המסע הישראלי של
הבנות, בעיקבות ביקור קודם שלה בישראל. היא הגיעה
לפני מספר חודשים בלוויית צלם ועיתונאי, על מנת לדגמן
אופנה בשביל הירחון המפורסם „בורדה". היא טיילה אז
הארץ, הצטלמה בעשרות תנוחות ודגמים, ותרה את האר

את הארץ היא תרה בחברתו האדיבה של איש יחסי־
פירסומאי ועיתונאי צעיר בשם נתן זהבי. מאחר שהעיתונא
צוות שלה היה נשוי, והצלם מבוגר — בשביל בת 17,
מבוגר מאוד — הפך זהבי לבחירה הטבעית, עבר לשכון
בחדרה הנאה אשר במלון „דן", בתל־אביב.

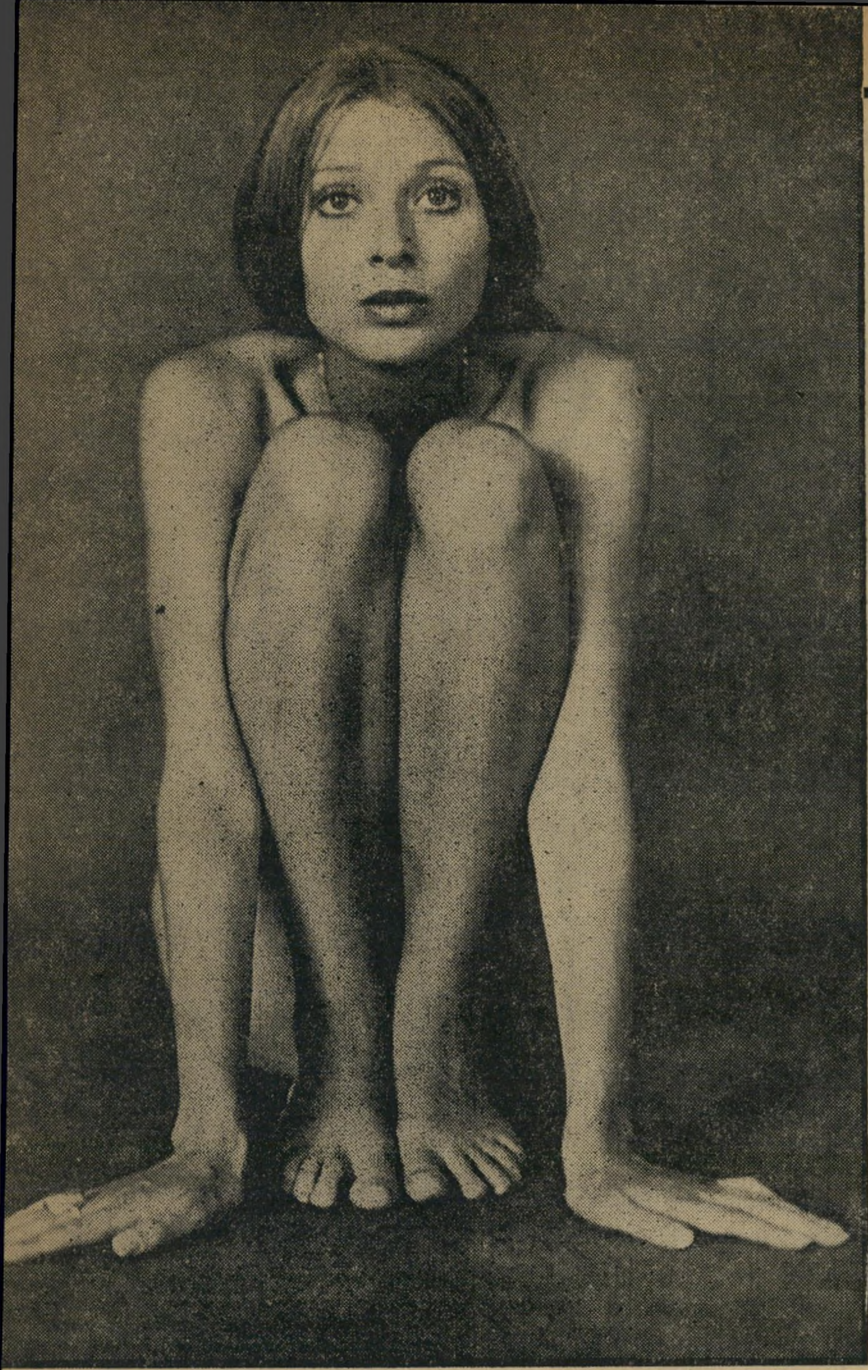

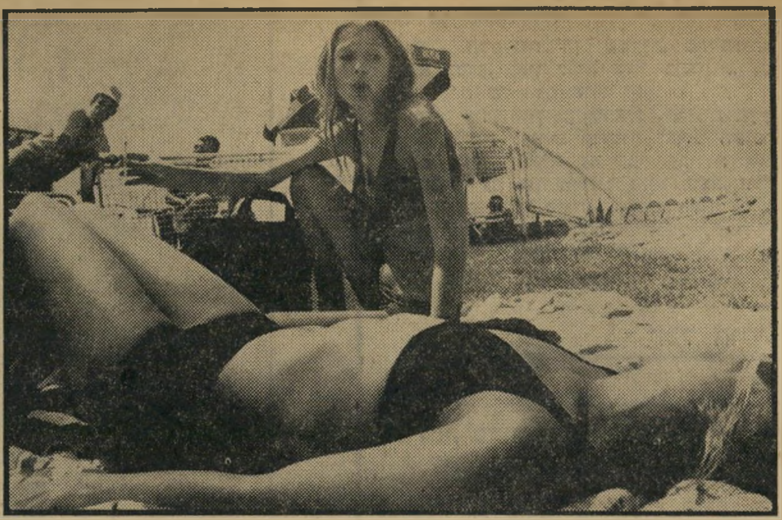

ת
וצאות מחקרה הראשון בגברי ישראל נשאו חן בעיני השוודית הצעירה. עד כדי כך, שהיא הבטיחה לחזור. עם סיום ה־צילומים בארץ, חזרה למינכן, שם עבדה, סידרה לעצמה חופשה, וחזרה לארץ. אך לא לפני שהזעיקה משוודיה את אחותה וידידה נוספת.

וכך התייצבו השלוש בוקר אחד, ללא הודעה מוקדמת, בדירת הרווקים של זהבי המופתע. „הפעם באתי ליהנות, לא לע־בוד," הכריזה דריה.

השלוש התמקמו על שני המזרונים ה־צנועים בחדר, ויצאו לבלות. סדר יומן היה קבוע: מחמש בבוקר עד שעות הצהרים — בבריכה. בצהרים — ארוחה באחד מבתי־הקפה בדיזנגוף. בערב — בילוי בדיסקו־טק או טיול ברחובות העיר הגדולה. מתי הן הספיקו לישון — לא ברור. אם לסמוך על עדותו של מארחן — לא הספיקו.

המארח, אגב, הגיע במהירה למצב של הרמת־ידיים. זה שהוא נאלץ להסתדר עם

(המשך בעמוד 26)

ת באו לישראל

מוכנה לזינוק

דריה בת ה־17, אחותה וידידתן, מתייחסות לעירום בטבעיות שקשה למצאה בין ישראליות. הן אינן מתביישות בגופן, אך גם אינן מנפנפות בו כדגל. בתמונה זו ולמטה: שניים מתוך צילומי־עירום שביצעה בישראל.

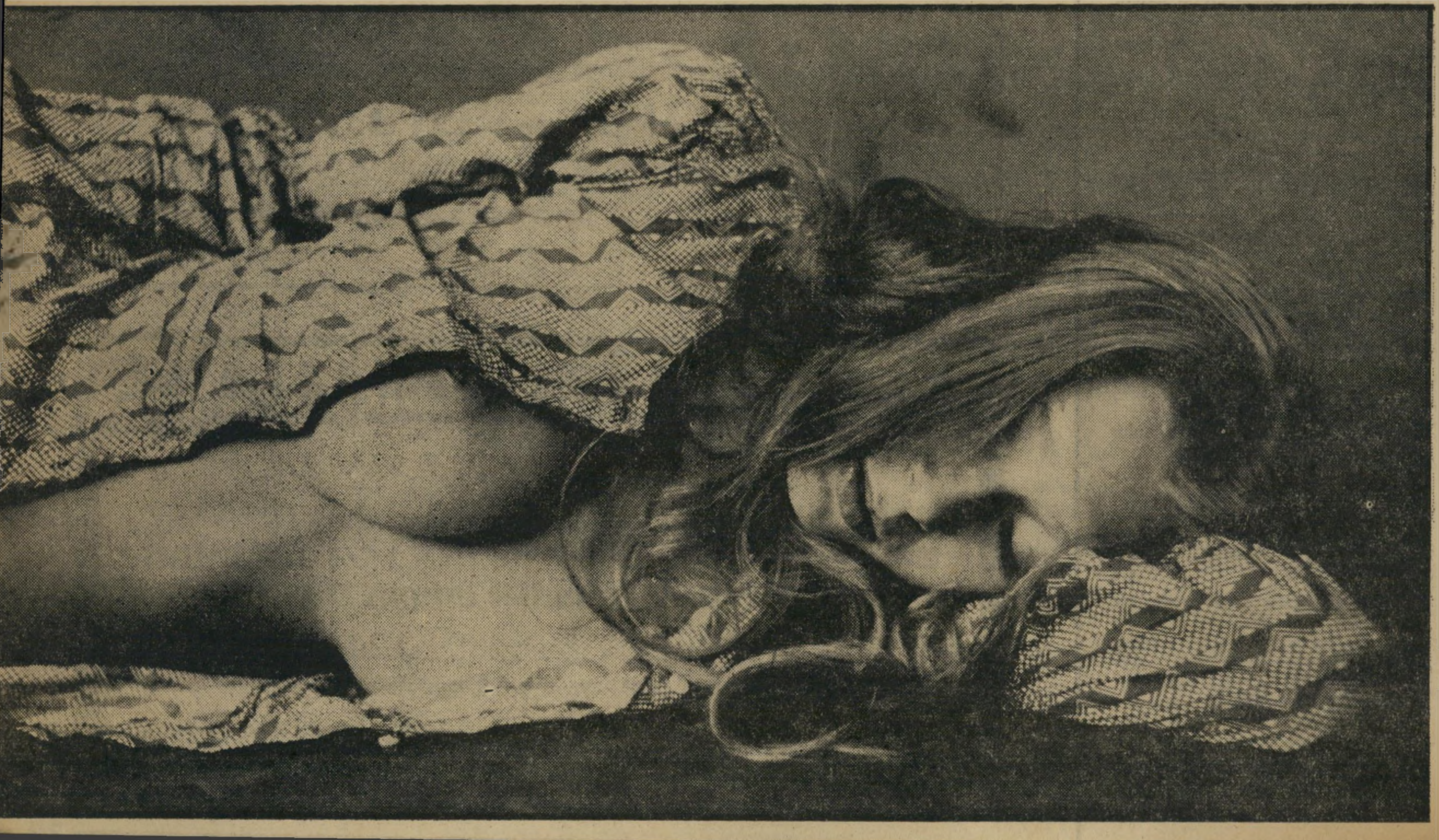

שערוריה

(המשך מעמוד 11)

הכלל, המסקנות הן ששרות בתי־הסוהר הוא בסדר, ואין לבוא אליו בתלונות. גם אם קרה פה ושם אונס קטן.

מגיב עורך־הדין בן־ישראל: „תלונות מעין אלו מגיעות לעיתים קרובות לאוזני השופטים. כולם יודעים עד כמה עבירות אלו נפוצות.״ גם סגן פרקליט מחוז חיפה, יהודה קארפ, טוען כזאת: „פעמים רבות באים אסירים בתלונות על המתרחש בבית־הסוהר. אבל במקרים רבים זה רק נסיון מצידם לקצר את תקופת עונשם.״

הכל חוקי, כמובן

והי, פחות או יותר, גישתם של כל שאר המטפלים בנושא זה: התייחסות בחוסר אי־אמון מלכתחילה לדברי האסירים, ויציאה מהנחה שהם מנסים רק להשיג הטבות. התוצאה: אדישות.

אדישות שהגיעה לשיא במקרהו של מוחמד: כאשר ניסתה כתבת העולם הזה לראות את עדותו — התברר שהיא נעלמה מהתיק מבלי שנשאר שם כל העתק. ההסבר הרשמי: המכתב הועבר לנציבות בתי־הסוהר לחקירה, לפי הוראת השופט. שאלת הכתבת ממתי מוציאים עדויות מתיק בית־משפט נשארה ללא מענה ברור. מהצד הפורמלי נראה, שכל המעורבים נזהרו שלא לחרוג מסמכויותיהם: כאשר נשאל מאיר שמגר, היועץ המשפטי לממשלה, באם ייתכן דבר כזה, השיב: „אם זה לפי צו השופט ואחרי שדנו בפרשה, זה חוקי בהחלט.״

בדיקה אישית של היועץ

אולי — למרות שקיימת עדיין השאלה הגדולה, אם אמנם התכוונו השופטים להוציא את המיסמך מהתיק ללא עקבות, או שכוונתם היתה, כמקובל, להשאיר את המקור ולשלוח החוצה העתק בלבד.

אולם חשובה אף יותר העובדה, כי אפילו אם הדבר ייתכן מבחינה פורמלית — הוא לא נהוג, לא מקובל, ונראה תמוה מכל הבחינות.

כאשר נשאל היועץ המשפטי, מי אם כן יערוב לניהול החקירה — שתתנהל, למעשה, על־ידי נציבות שירות בתי־הסוהר, בתלונה נגד נציבות בתי־הסוהר, כאשר העדות העיקרית נעלמה מתיק בית־המשפט — הבטיח כי יבדוק זאת אישית.

כך, אם כן, מתנהלים העניינים בפרשה מזעזעת זו, וזה הטיפול שמקבלות תחינותיהם קורעות הלב של צעירים להצילם מגורל אכזר.

הנציב מוגן

אלא שהעניינים מתנהלים כך בכל המישורים. וכרגיל, מסריח גם כאן הדג מהראש: לאחר עירעורו, הוחזר מוחמד לתל־מונד. מה שעבר עליו בכל הלילות מאז ועד עתה — ביחוד לאחר שנודע בכלא על התלונה — כדאי יותר לא לדעת. מה עשה בקשר לכך האיש האחראי לשלומו, נציב בתי־הסוהר אריה ניר? קשה לדעת. ליתר דיוק — בלתי אפשרי: במשך ארבעה ימים תמימים, התחמק ניר משיחה עם כתבי העולם הזה, כשהוא מוגן על־ידי רשת בלתי חדירה של מזכירות וישיבות.

בינתיים, מדי לילה, המשיכו נערים ליהאנס בממלכתו.

לסלק את האדישות

אשר לאחראי על ניר, שר־המשטרה שלמה הילל, כאן כלל לא כדאי להרחיב את הדיבור: שר־המשטרה טרוד כל־כך בעיסוקיו בענייני חוץ וביטחון, ובהופעות פומביות נון־סטופ בנידון, שבאמת לא ניתן לצפות ממנו לדאוג לכך שיפסיקו לאנוס נערים בבתי־הסהר של מדינת־ישראל.

אין ספק שהמלצת השופטים, בתיקו של מוחמד לערוך חקירה, היתה החלטה נכונה. אלא שהגיעה העת למלא את מצוות השופטים כלשונה: לערוך חקירה אמיתית.

חקירה שתסלק את האדישות הנוראה.

ואת האדישים, הגוראים לא פחות.

מה קורה בקומה השניה של טופז?

מוסיקה, אינטימיות, התרגשות ו...תכשיטים;
כך מקדם **בוטיק התכשיטים** החדש של טופז את „העולם הצעיר״
של שנות ה־70. ב־**בוטיק טופז**, בקומה השניה של טופז,
תמצאו את העצובים החדישים ביותר בתכשיטנות העולמית.
תכשיטים לה (וגם לו!) ככל העולה על גופכם...
עגילים, מחרוזות, אצעדות, צמידים ו...נערות
טופז הלובשות את „הצעקה האחרונה״
— חיוך ושום דבר מלבד פריטי לבוש מתכשיטים;
תכשיטים בשיא האופנה,
באיכות טופז הידועה ו... לפי כיסם של אנשים צעירים.

בוטיק טופז

בוטיק טופז — ה־TOP של אופנת ה־POP. ת״א, דיזנגוף 121.

פרסום צימט

גימנסיה ריאלית

נפתחת ההרשמה לשנת הלימודים תשל״א לכתות בוקר ט, י, י״א, י״ב
תיכון מקצועי במגמות

תיכון עיוני במגמות
הומניסטית
ריאלית

רדיו־אלקטרוניקה
טלויזיה - תעופה

לבורנטים כימיים
גרפיקה-שרטוט
ציור אופנה
פקידות!

כל המגמות כוללות הכנה לבחינות בגרות
הוראה ע״י מורים אקדמאיים בעלי נסיון ✶ סטיפנדיות

פרטים והרשמה:	תל־אביב	חיפה	קרית־מוצקין	רמת־גן	בת־ים	חולון	פתח־תקוה	בני־ברק
8־5, 1־9	ברנר 17 מפנת אלנבי 55	שמריהו לוין 30	שדרות השופטים 2	ביאליק 42	רוטשילד 33 ליד המצבה	סוקולוב 68	בר־כוכבא 1	חברון 22 77, ר״ג מפנת מודיעין

בתו של רבין מתחתנת

השגריר, אשתו והבת דליה בלוד

אין ברירה. כשהאבא מפורסם, צריכה כל המשפחה לסבול. דליה, המנומשת ונעימת החיוך, שונאת פירסום. אבל איך אפשר להימנע מפירסום, כשבתו של רמטכ"ל מלחמת ששת־הימים ושגריר ישראל בארצות־הברית עומדת להתחתן?

אצל משפחות אנשי צה"ל הכל הולך צ'יק־צ'ק: רק לפני חודש היא סיימה את שירותה הסדיר, וכבר היא עובדת כשרטטת אצל הארכיטקט התל־אביבי רפי בלומנפלד, וכבר בשבוע הבא היא מתחתנת. החתן המיועד הוא אהרון וייס, סתם חייל פשוט בצה"ל, והם יגורו בדירה, בכלל לא מפוארת, בנווה־אביבים שבצפון תל־אביב. בהצלחה, ילדים.

חינוך

הדפוקות ביותר

הידיעה זכתה בקושי לכמה שורות צנועות בתחתית העמודים הפנימיים של העיתונים. ואכן, היא נראתה מאוד פרוזאית: שביתת גננות ועוזריהן פרצה באשדוד בשבוע שעבר.

הידיעה עצמה היתה אולי פרוזאית, אך לא כן השובתות. שכן לאלו מגיע, ללא ספק, כתר עגום מאוד: הן משתייכות לשיכבת העובדים הדפוקה ביותר במדינת־ישראל. משכורתן החודשית היא — מאה ל"י לחודש. ברוטו. מסכום זה מנכה מעביר־דן — הלא הוא משרד־החינוך של מדינה־המתגאה בהישגיה הסוציאליים — את כל החופשות והחגים שבהן אינן עובדות, ואת המיסים וההיטלים המגיעים. מה הוא הנטו שלהן, מוטב שלא להתעניין.

האמהות יוצאות למלחמה. השערורייה נתגלתה לראשונה כאשר מגיפת השפעת בשנה שעברה איימה לסגור את גני־הילדים באשדוד, בגלל המחסור בגננות ועוזרותיהן. חלק מהאמהות התנדבו למלא את מקום החולות. משרד־החינוך ראה בהן עובדות מן המניין, הכניסן לרשימת המשכורות שלו.

כאשר התקבלו המשכורות, נדהמו האמהות: שכרן של אלו שעבדו כעוזרות לגננות היה בדיוק שלוש ל"י ליום. מזה הורדו ניכויים לביטוח־לאומי, מס־הכנסה, וקרן לבניית בית־המורה.

האמהות עוררו מהומה — לא בגלל הכסף שהגיע להן, אלא בגלל משכורת הרעב של מחנכות ילדיהן. הן יזמו אסיפה של העוזרות. אלו בחרו בוועד־פעולה, ערכו, במאי השנה, שביתה ראשונה — כשהאמהות מחליפות בגנים את השובתות. במקביל הקימו גם האמהות ועד־פעולה, הפעילו לחץ על עיריית אשדוד להתערב לטובת העוזרות אצל משרד החינוך.

ההבטחות התגלו כבלוף. העירייה ניסתה להתערב, אך לשווא. משרד החינוך המוציא סכום של 50 אלף ל"י לשנה רק על מכוניות השרד של פקידי צמרת המשרד, לא מצא אפשרות להגדיל את משכורתן של העוזרות. מאידך, הבטיחה העירייה לאמהות הזועמות שהחל משנת הלימודים הקרובה, דהיינו מה־1 לספטמבר תיחשבנה העוזרות לעובדות עירייה, תקבלנה משכורות הוגנות. לאור הבטחה זו הסכימו השובתות לחדול משביתתן.

ה־1 לספטמבר הגיע, והתברר שההבטחה היתה בלוף. העובדות המשיכו להשתייך למשרד החינוך — באותה משכורת ואילו האמהות הלוחמות נטשו אותן ביתיים, מאחר שילדיהן עברו כבר לכיתה א'.

אלא שהעובדות הדפוקות ביותר במדינת ישראל למדו, בינתיים, את הלקח, יצאו להילחם בכוחות עצמן: השביתה בשבוע שעבר היתה רק תחילת המאבק.

תגלית של חוקר ישראלי

הקץ לסכיזופרניה?

אחת ממחלות־הנפש הנוראות ביותר היא הסכיזופרניה — פיצול האישיות. במקריה הקלים, היא קשה לטיפול. במקרים הקשים — בלתי אפשרית. הרבבות, ברחבי העולם, הסובלים ממנה, הינם בני־אדם אבודים.

לאחרונה גילה רופא ישראלי צעיר תרופה חדשה, המשפיעה בצורה בלתי־רגילה על חולי־נפש למיניהם, אך במיוחד על סכיזופרנים. אם תתגלה התרופה, לאחר השלב הנסיוני, כפיתרון המירבי למחלה, תהיה בכך משום תגלית עולמית, בעלת חשיבות לא קטנה מתגליתו של ד"ר יונה סאלק, שחיסל את מחלת שיתוק־הילדים. פרופסור אברהם עצמון, מבית־החולים בילינסון, אשר גילה את התרופה, עשוי להיות הישראלי הראשון שיזכה בפרס נובל לרפואה.

★ ★ ★

הטיפול המסורתי בחולה הסכיזופרניה נמשך שנים ארוכות, וגם אז מצליח רק לעיתים רחוקות. החומר שגילה פרופיסור עצמון, הנקרא פרופרנולול, משיג תוצאות תוך שעות. חולים בבית־החולים לחולי־נפש גהה, בהם ערך הפרופיסור את סיפוליו הראו הטבה במצבם תוך ארבע שעות, החלו מתנהגים נורמלית תוך 12 עד 48 שעות. מבין 13 חולים שקיבלו את הטיפול, מצבם של שבעה הוטב לגמרי, של ארבעה חלקית. בשניים הנותרים נכשל הטיפול.

החולים שמצבם הוטב, נשלחו לאחר ימי טיפול ספורים לבתיהם. בני משפחותיהם ראו בכך פלא. הם לא האמינו שיזכו לראות את קרוביהם אי־פעם נורמלים שנית.

★ ★ ★

אך התרופה החדשה איננה פלא כלל וכלל. הפרופרנולול הוא חומר בעל השפעה על חלוף החומרים ושיווי־המשקל הביוכימי, ונראה שהוא מאזן סטיות בשווי־משקל זה, אשר נוצרו כתוצאה מליקויי תורשה או התפתחות מאוחרת יותר. בתיאוריה הביוכימית יש סימוכין ברורים לתגלית זו.

אולם בינתיים מזהיר הפרופיסור עצמון, רופא פנימי במיקצועו, כי „המחקר בחומר החדש הוא רק בשלבי התפתחותו הראשונים. יש עוד להמשיך ולפתחו."

פרופ' עצמון

ואכן, התרופה החדשה איננה למעשה עדיין תרופה בכלל. היא כרגע רק חומר שהתגלה כבעל השפעה חיובית על מחלות־נפש מסויימות. הליקוי הרציני ביותר שלו: הוא מועיל לחולים רק כל זמן שהם ממשיכים לקבלו. ברגע שהם מפסיקים — עלולה להופיע המחלה האיומה מחדש.

משום כך, ברור שלטוות ארוך, החומר החדש עשוי, לכל היותר, רק לעזור בריפוי המחלה: „התרופה צריכה להיות מלווה בטיפול זהיר של צוות המתמחה בבעיה זו," מסביר מגלה התרופה, ואכן, בבית־החולים גהה עומדת לקום, בראשותם של פרופיסור עצמון ופרופיסור ויסנביך, מנהל גהה, מחלקה מיוחדת המטפלת בחולים כאלה באמצעות תרופה זו. הפרופיסור עצמו, אגב, מתנגד בתקיפות לתואר „מגלה התרופה." שוב ושוב הוא חוזר ומדגיש כי היתה זו עבודת צוות.

★ ★ ★

ליקוי אחר של החומר החדש: תוצאות־הלוואי שלו לא ברורות עדיין. במיסגרת הניסויים הנוכחיים, לא גילה הצוות גילויים שליליים, להוציא לחץ־דם גבוה.

אולם בכך אין עדיין הוכחה כי לתרופה החדשה אין תוצאות־לוואי שליליות. מסביר עצמון: „הצוות שלי עשה רק את הצעד הראשון. גלולות אחרות על בסיס הפרופרנולול אך בעלות מידת השפעה שונה מהגלולות הנוכחיות, תיבדקנה במסגרת פרוייקטים נוספים."

ובינתיים, מבקש האיש שגילה את התרופה להזהיר את אלפי בני משפחותיהם של הסובלים ממחלות־נפש: „אנא — יש מקום לתקווה — אך סבלנות."

ישראלים בחו"ל

לא רק היהודים

דוממים שם

יהדות הדממה הפכה לאחרונה למושג כל־כך פופולרי, שנוטים לשכוח כי היהודים אינם היחידים הדוממים ברוסיה. את הדממה הכפוייה גם על הרוסים עצמם גילה לאחרונה במאי־הסרטים הישראלי ישעיהו (שיש) קולר, שסירטו הקצר פיז ברחובות זכה למדליה בפסטיבל הסרטים ה־31 בוונציה.

החטא ועונשו — בלי מרכאות. סירטו של שיש הוקרן בפסטיבל לפני הסרט הרוסי הגדול (שלוש שעות הקרנה)

(המשך בעמוד 27)

★ צביה וידר, בתו בת ה־17 של שלמה וידר, דייל „אל־על" שנפצע בעת נסיון החטיפה:

„זה לא גיבור - זה אבי!"

שלמה וידר, אשתו (במרכז) ובתו

צבייה וידר היא עלמה נאה בת 17, שלא חלמה מעולם שיש לה אבא מיוחד במינו. הוא היה כמובן האבא המוצלח בעולם — אבל זה רק טבעי. היה זה רק ביום הראשון שעבר, בשלוש אחר הצ־הריים, כאשר התברר לפתע שהאבא הזה הוא גם גיבור. אם יככב בעצמו בסרט אודות הרפתקאות גבורתו, או שבמקומו ישחק כוכב מיקצועי, קשה לקבוע עדיין. מה שלא קשה לקבוע, שסרט כזה יוסרט.

גיבור פרשת נסיון החטיפה של מטוס „אל־על" היה, ללא ספק, הדייל שלמה וידר. היה זה הוא שהסתער בידיים ריקות על המחבל החמוש באקדח פולט־אש, ספג לתוך גופו את כל המחסנית, איפשר על־ידי כך לאיש־הביטחון שבא בעיקבותיו להרוג את המחבל. בראיון עם כתבת „העולם הזה", מגלה בתו של ה־דייל וידר, צבייה (בתמונה משמאל), מי הוא האיש.

אלא שבאותו יום ראשון עדיין לא ידעה זאת צבייה. היא שמעה רק את הטלפון מצלצל. אמה, אסתר, ענתה. כאשר הורידה את השפופרת, אמרה: „אבא נפצע. אני יוצאת ללונדון."

★ ★ ★

בידיים ריקות

כך, בהודעה טלפונית מחברת אל־על, נודע לצבייה לראשונה על פציעת אביה הדייל, שלמה וידר. מאוחר יותר שמעה את הפרטים — כיצד הסתער אביה, בידיים ריקות, על המחבל החמוש באקדח, וכיצד איפשרה הסתערותו זו לסכל את החטיפה.

שבעיני הבת היה זה רק טבעי: „אני בכלל לא רואה באבא גיבור," ענתה השבוע, בת־שובה לשאלה איך ההרגשה להיות בתו של גיבור. „הוא עשה רק מה שהיה צריך לעשות."

★ ★ ★

כל המחסנית

כך בדיוק, מן הסתם, רואה עצמו גם שלמה וידר עצמו, שספג מטווח קרוב את כל מחסנית אקדחו של המחבל, ורק בנס לא נפגע בשום אבר חיוני. כי שלמה וידר אהב מאז ומתמיד להריח סכנה.

הוא הגיע ארצה, מצ'כיה, בגיל שלוש. בגיל 14 כבר הצטרף לאצ"ל, יצא לפעו־לות של ממש. בן 16, כשפרצה מלחמת השיחרור, הצטרף להגנה.

בתום המלחמה נכנס לשיגרת החיים ה־נורמליים, התחיל לעבוד כפקיד בעיריית רמת־גן, הכיר סמינריסטית בשם אסתר, נשאה לאשה בגיל 21.

העבודה בעיריית רמת־גן, למרות ההת־קדמות בתפקידים, היתה רחוקה מלספק פורקן לצעיר הנמרץ. הוא הצטרף למכבי רמת־גן, שיחק שם מגן ימני, חדל לכמה שנים, כאשר נולדו צבייה ויואב, חזר אחר־כך למכבי הרצליה.

★ ★ ★

ההחמצות הגדולות

הוא החליף קריירה לפני חמש שנים, כאשר קרא מודעה בעיתון שאל־על מחפשת דיילים. לאסתר היה עתה כבר גן־ילדים משלה, שנתן הכנסה חודשית, בבנק היו כמה לירות בצד, ושלמה החליט לנ־סות את מזלו.

הוא עבר את הקורס בהצלחה, החל מעופף בשחקים. מאז לא שיחק לו מזלו. לפני שנתיים החמיץ את מטוס אל־על שנח־טף לאלג'יריה: „מי יודע," נהג לקונן, „אולי אפשר היה לעשות שם משהו." כשמרדכי רחמים סיכל את נסיון החבלה במטוס אל־על בשחיץ, שוב עגמה רוחו: „חבל שלא הייתי שם," רטן. גם במיקרה

צבייה וידר

שלמה (משמאל) עם חבר בצ'כיה

ההתנגשות בשדה־התעופה של מינכן החמיץ את ההזדמנות. „תמיד אני בטיסות שקטות. כשקורה משהו אין לי מזל להיות שם,” אמר תמיד.

בשבוע שעבר היה לו סוף־סוף מזל. „יותר מזל משכל,” הגיב פקיד בכיר של אל־על, כשנודעה לראשונה העזתו המדהימה, ומזלו המדהים לא פחות לצאת חי מההיתקלות.

* * *

אבא טילפן מבית־החולים

„אבא רצה התרגשות — והנה זה בא לו סוף־סוף,” הגיבה על כך צבייה בחיוך. השבוע, בביתם ברחוב מודיעין בגבעתיים, כבר יכלה צבייה לחייך, כאשר ברור היה שמצבו של אביה שפיר.

„אבא עשה רק מה שהיה צריך לעשות.”

מייד לאחר הטלפון הראשון, הגיעה לביתם מכונית מאל־על, ואמה טסה ללונדון, לבית־החולים הילינגטון. צבייה וסבתה נשארו לבדן בבית. אחיה הצעיר, יואב, לומד בפנימיה הצבאית בהרצליה. „אבל אין בעיות,” היא אומרת. „אני כבר ילדה גדולה.”

ביום החמישי שעבר הופתעה לשמוע פתאום את קולו של אביה בטלפון. הוא סיפר שהוא מרגיש כבר טוב, ונורא נורא מתגעגע הביתה, וקיבל כבר לשתות, לראשונה מאז הניתוח בביטנו, והכל בסדר. ולמחרת הוא צילצל שנית, כדי לתפוס גם את יואב, שבא הביתה לשבת מהפנימיה.

באוויר - נוהג שלמה וידר, מטבע עבודתו כדייל, להסתובב לבוש תמיד אלגנטית. כאן, במטוס, לפני עליית הנוסעים, הוא נראה עם אחת הדיילות. המטוס בצילום הוא זה שבו בוצע נסיון החטיפה.

- ובקרקע שונה מאוד דמותו של הדייל ההדור. שלמה בשירות מילואים אי־שם במידבר, בשנה שעברה, שעה שהוא מחמם פחית תה.

★ ★ ★

שלושה כדורים עדיין בגוף

„היחס של אל־על אלינו היה נהדר,” מספרת צבייה. „לקחו אותה למלון בלונדון, שבו מתאכסנים צוותי אל־על. וגם אלי היחס היה נהדר. אני רק מצטערת שהקברניט והדיילת שהיו עם אבא לא התקשרו איתי. רציתי מאוד לשמוע מפיהם פרטים על מה שהיה, אבל התביישתי להתקשר איתם בעצמי.

„אבא אמר שהוא מקווה לחזור ביום ראשון הקרוב. צריכים יהיו לעשות לו ניתוחים נוספים. את הכדורים ברגל, בכתף וליד האוזן לא הוציאו ממנו עדיין. יעשו את זה בארץ.”

„ותסכימי שאביך ימשיך אחר־כך לעבוד כדייל?”

„אבל בטח. הוא אוהב את זה. אני רוצה שיבריא מהר, ויחזור לעבודה מהר.”

„ואת, תרצי ללכת בעיקבותיו?”

„אני לא. לא מפני שזה מסוכן. זה פשוט לא מושך אותי. אני רוצה להיות עיתונאית.”

„למה עיתונאית דווקא?”

„כי בעיתונאות,” עונה הבת של אביה, „יש מתח.”

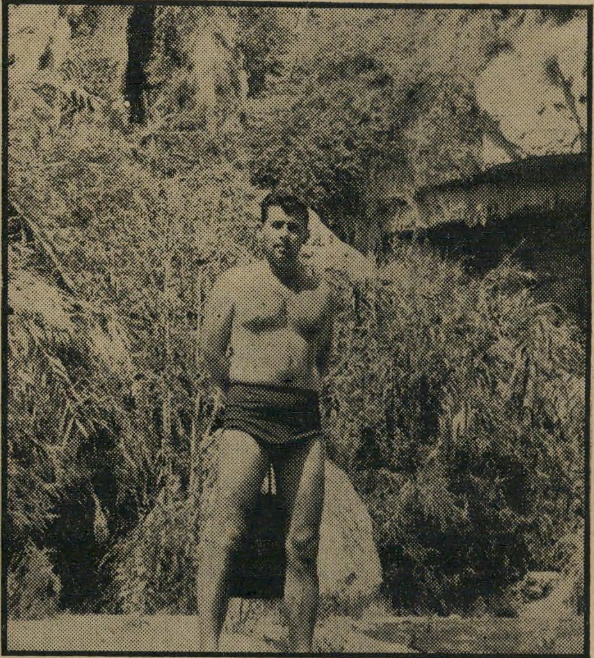

בטיול ובבית בתמונה מימין, שלמה בעת טיול שערך ב־1968 ברחבי הארץ. בתמונה משמאל: שלמה ואשתו אסתר על מירפסת ביתם הרמת־גני. שתי תמונות אלו ממחישות יותר מכל מיהו האיש: צעיר ישראלי רגיל, בעל נטייה לגדל כרס, דירה בבית משותף, ומשפחה צעירה ונאה. אולם בשעת חירום ומצוקה, התגלה האיש כגיבור — ובלי מרכאות.

בהגנה, במלחמת השיחרור (מימין)

בן 12 (מימין) בתל־אביב

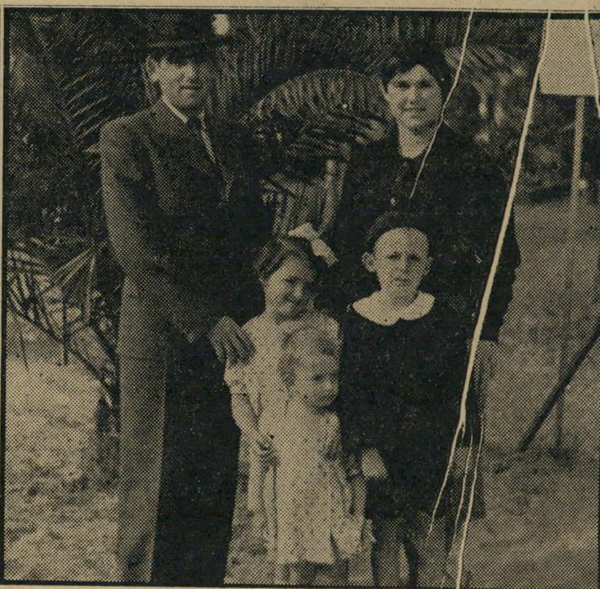

עם אחיותיו והוריו

שלוש שוודיות

(המשך מעמוד 21)

עוד שלוש נפשות בתחום מחייתו המצומ־צם, ניחא. „מה ששבר לי את גב הגמל היתה השפה שלהן. כל הלילה הן טירטרו לי בשוודית. זה שיגע אותי. אחרי שבועיים נאלצתי לברוח מהבית. כמה ימים הסתו־בבתי כמו נווד, אחר־כך החלטתי שזה לא עסק. מה אני, משרד התיירות, שאני צריך להסביר פני לתייר? זה הבית שלי, לא?"
היה צורך בתושייה מיוחדת כדי להביא ל־הרחקתן הדיסקרטית.

אלא שיותר קל להגיד מאשר לבצע. ה־שלוש נראו מרוצות בהחלט מבסיסן, ו־מה ששבר את גב הגמל, באופן סופי, יותר היה מנהגן של השלוש להשתזף על גג הבית. מאחר שבשוודיה יש מחסור ב־שמש, נהגו השלוש לשזף את כל אבריהן. יום אחד עלה בן אחד השכנים, נער בן 16, לגג כדי להוריד כביסה. הוא בא, ראה, וזינק במורד המדרגות כמוכה אמוק. תוך חמש דקות הגיעו למקום כל ילדי השכונה כדי לחזות באטרקציה. שלוש השוודיות הערומות ניסו למצוא מחסה בחדרון־הכ־ביסה שעל הגג, אבל הקהל הגלהב שבר את זכוכית החלון, כדי להיטיב ראות.

כשחזר המארח, התברר שהברירה היא: או הוא או הן. הוא העביר את השלוש בחופזה לידידו, בעל דיסקוטק עינבר יוני מרדר, הודיע לוועד־הבית הנזעם שחזר לה־יות רווק שקט.

הרושם הגדול

יוני אירח את השלוש שבוע, השאיר לבסוף בידיו את דיאנה, שילח את אחו־תה וידידתה הלאה. השלוש המשיכו לבלות בבקרים בבריכות השחייה, להחליף רשמים על חוויות לילותיהן, אותם בילו עתה ב־נפרד.

הרשמים, פה אחד היו עגומים: התפעלו־תן מהגבר הישראלי הידרדרה פלאים. והן לא התייחסו כלל לכל האשמאים הזקנים שהציעו להן תמורות הנאה חומריות. „כאלו יש בכל העולם," מושכת ליליאן כתף. אכזבתן התייחסה דווקא לצעירים הישראלים בהם נתקלו. „הרושם הוא גדול," קובעת דריה באנגלית המגומגמת שלה. „אבל זה לא זה."

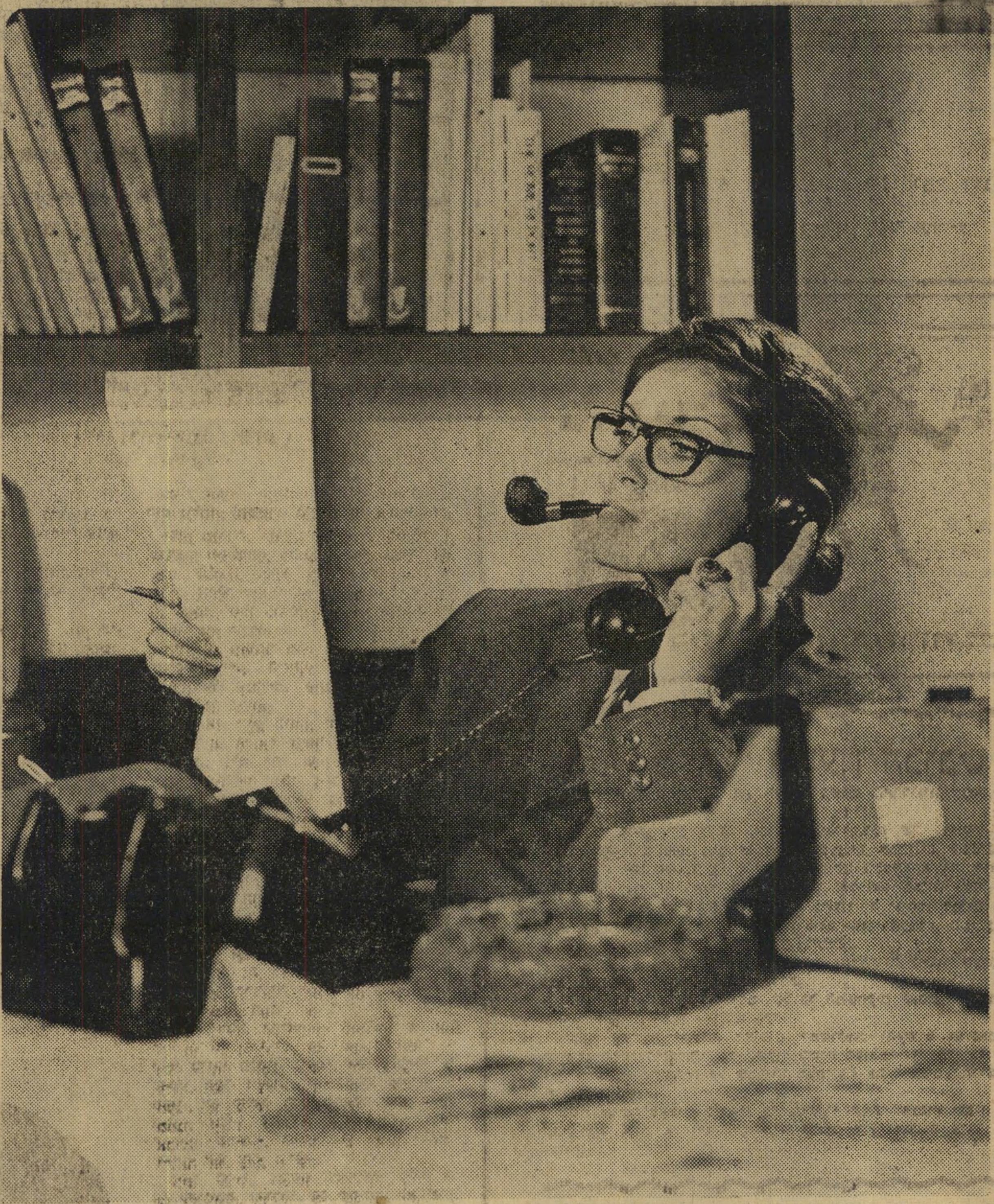

את אשת העסקים של בעלך...

הוא בודאי יודע על הסיכוי הממשי והבלתי רגיל להכפיל את כספו* במבצע „יתרון פרס" בבנק דיסקונט.
אבל אם משום מה טרם עשה זאת עד עכשיו, הזכירי לו שלא להחמיץ את ההזדמנות ולהשתתף במבצע המסתיים כבר בסוף חודש ספטמבר.
* כל סכום עד 15,000 ל"י.

פרטים מלאים בכל סניפי הבנק
בנק דיסקונט
"הוא לא רק בנק-הוא גם ידיד"

במדינה

(המשך מעמוד 23)

החטא ועונשו. כך הזדמן לשיש לשוחח עם אנשי תעשיית הסרטים הרוסיים שנכחו ב־מקום.

את ההיכרות איתם ערכה לו סוניה בוגרט, עיתונאית רוסיה יהודיה. היא הציגה בפניו את כוכב החטא ועונשו, השחקן הרוסי יורי טרטורקין, המגלם בסרט את תפקידו של רסקולניקוב, ואת הבמאי ה־מפורסם לב קוליז׳נוב, שביים את הסרט. לשאלתו של שיש כיצד מצא־חן בעיניהם סרטו, ענו כי לא ראוהו. „מדוע" תמה

במאים קודר (הישראלי) וקוליז׳נוב (הרוסי) בוונציה
הרוסים סירבו לראות —

שיש. „לא היתה לנו ברירה," היתה ה־תשובה הזהירה. „אבל נשמח לראותו ב־הזדמנות אחרת. אחרי הכל, אנחנו אנשי קולנוע, לא פוליטיקאים."

מאוחר יותר, חזר קוליז׳נוב והתנצל ב־פני שיש במילים יותר מפורשות: „קיבל־נו הוראה לו לבקר בסרט," אמר.

הוא לא היה צריך לפרש מי נתן את ההוראה: בפסטיבל נכחה לא אחרת מאשר שרת התרבות הסובייטית.

פשעים

האשה שגילתה את הנרצחת — ואת הרוצחים

„פתרנו את תעלומת רצח עדנה עזאני," הודיעה השבוע המשטרה בבית־המשפט, ב־בקשה להארכת מעצרם של השניים, עליהם הצביעה כחשודים ברצח: אברהם שחימר ו־כדורי סלטון. תוך כדי תיאור גירסת ה־משטרה על פרשת הרצח, חזר וצץ שמה של דמות נוספת — יפה ג׳ולי.

מיהי יפה זו, שהחל מרגע ראשון חזר שמה ועלה בהקשר לפרשה? מדווחת כתבת העולם הזה:

נרצחת עזאני
— הזונה סירבה לעבוד

היתה זו יפה ג׳ולי, שבאמצעותה הצליחו החוקרים לזהות לראשונה את הגופה המת־פוררת שנמצאה בפרדס עזוב באור־יהודה. החוקרים איתרו את החנות שבה נמכרה ה־חצאית שלבשה הנרצחת. שם ציפתה להם הפתעה: בעל החנות גילה כי החצאית נמ־כרה — לאשה חיה: היתה זו יפה ג׳ולי.

ההמשך היה פשוט: יפה סיפרה לתומה כי השאילה את חצאיתה לידידתה — עדנה עזאני. כך זוהתה הנרצחת.

הפרייארית הפכה למיקצועית. היתה זו רק תרומתה הראשונה של יפה ל־פרשת פיענוח הרצח. לא עבר זמן רב, ו־היא גילתה למשטרה גם את זהות הרוצחים.

יפה מוכרת כזונה ותיקה בפתח־תקווה. מוצאה ממשפחה מכובדת, בת עדת יוצאי פרס. למרות הרקע השמרני והמהוגן של הבית, החלה מסתובבת עם גברים כבר בגיל 13. כאשר גילו הוריה שאיבדה את בתוליה, גילחו את ראשה.

היה זה מאוחר מדי. הילדה בחרה כבר בדרכה בחיים. השיער חזר וצמח, ויפה חזרה אל הגברים. כתגובה, גירשוה ה־הורים מן הבית.

„עד אז היא היתה ידועה אצלנו סתם כפראיירית אחת," סיפר לי השבוע אחד ממכריה. „לא היה אחד שלא טיפל בה. אבל כשגירשנו אותה מהבית, היא התחילה לעשות את זה בשביל כסף."

מסרסור לסרסור. היא נישאה לפני חמש שנים לאחר אברהם ג׳ולי. שנה לאחר מכן נשפט הבעל למאסר, באשמת פריצה. או אז העבירה יפה את עיסקה לפסי־ייצור המוני: היא התקשרה עם מספר סרסורים, גייסה כמה בנות, ובאמצעות שליח על קטנוע היתה מביאה את הלקוחות, ומחזי־רה אותם, אפילו ממקומות מרוחקים כתל־אביב. היה זה בערך באותה תקופה ש־היא פגשה בפרוצה המתחילה עדנה עזאני, לקחה אותה תחת חסותה.

לפי גירסת המשטרה, החליט אז אחד מסרסוריה החלקיים של יפה, החשוד ב־רצח כדורי סלטון, לשים ידיו בלעדית על עדנה. אמר ועשה, וזו החלה עובדת ל־מענו. אך כאשר החל מתעמר בה, ברחה ממנו, עברה לרשותו של החשוד השני אברהם שחימר, ברחה גם ממנו, כאשר גילתה את נחת זרועו.

כיצד בדיוק נפגשו השלושה, ביום ה־13 לאוגוסט, בדירתו של שווימר, לא ידוע. אולם כאשר הטיחה עדנה בפני השניים ש־היא אינה מתכוונת לחזור לאיש מהם, אלא להפוך עצמאית, החלו מפליאים בה את מכותיה. לטענת המשטרה, החל שחימר משתולל, בעט בה באכזריות עד שאיבדה את הכרתה.

מתה על הרצפה. בהתאם לשיחזור שעשתה המשטרה, הביאו השניים את עדנה הגוססת לביתה של יפה. הם השכיבו אותה על הריצפה, שם היא נפטרה כעבור זמן מה. הם עטפו את הגופה בשמיכה, השליכו אותה בפרדס שם נתגלתה.

את כל זאת — גילתה לחוקרים יפה ג׳ולי. הדמות הצדדית בתחילת הפרשה, ש־הפכה למרכזית כל כך, בסופה. בדיוק כמו שהיכרותה עם עדנה נראתה כה לא־משמעותית בתחילה — הפכה בסוף ל־גורלית.

אוהדי תנועת העולם הזה בבאר־שבע הרוצים להתארגן במסגרת התנועה מתבקשים לפנות לאברהם קמחי, רחוב המעפילים 3, באר־שבע, טלפון 2128.

דרושות

בחורות יפות ופוטוגניות לצילומי דוגמנות

לצלצל 443021 בשעות 7—5 אחה"צ

„סייקו" השעון הכובש!

שעוני „סייקו" שכבשו את העולם בשנים האחרונות כבשו את לב עונדי השעונים בארץ.

שעוני „סייקו" מיוצרים ביפן במפעלי הענק של „סייקו" שנוסדו בשנת 1882 ומעסיקים אלפי מומחים לייצור שעונים, מתכננים, שענים ומעצבים.

„סייקו" הוא המפעל הגדול ביותר בעולם לשעוני איכות, הוא מייצר ומוכר 14 מיליון שעונים בשנה במחזור כספי של 400 מיליון דולר.

שעון „סייקו" מיוצר ב־300 דגמים כשעון יד וב־150 דגמים כשעון קיר.

במפעלי „סייקו" פותח עוד בשנת 1966 שעון הקוורץ, השעון המדייק ביותר בעולם (דיוק של 2 עשיריות שניה ביממה).

במפעלי „סייקו" מיוצרות גם המכונות המיוחדות לייצור שעונים והן נמכרות לכל תעשיות השעונים בעולם הרחב.

„סייקו" שימש כשעון הרשמי של כל המשחקים האסיאתיים של האולימפיאדה בטוקיו ושל תערוכת „אקספו 70".

מבחר הדגמים העצום, האיכות המשולמת והעיצוב הדינאמי המזהיר הם שתרמו רבות להצלחתו של השעון בשוק העולמי ועד כדי כך שחברות שויצ־ריות ותיקות השוקדות על שמריהן מעתיקות את הדגמים החדישים של „סייקו" מדי שנה בשנה.

כיום אפשר לאמור בודאות כי „סייקו" הטוב והנפוץ שבין שעוני האיכות, כבש את לבות או ידי הישראלים ורבים הם העונדים אותו נהנים מעיצובו ודיוקו.

קולנוע

תדריך

הסרט בטלוויזיה

★★★ פורצי הסכרים (אנגליה) — סרט מלחמתי טוב על חיל האוויר הבריטי והדרך בה הצליח לפוצץ את סכרי גרמניה הנאצית. עם מייקל רדגרייב וריצ׳ארד טוד.

תל־אביב

★★★★ הארורים (סטודיו, איטליה) — עלית הנאצים בגרמניה כפי שהיא משתקפת בקורות משפחת תעשיינים גדולה בגרמניה. רחב־מימדים ומרשים. במאי: לוקינו ויסקונטי.

★★★★ ההודאה (פאר, צרפת) — סיפור האימים של ארתור לונדון, מנהיג קומוניסטי צ׳כי, שנידון יחד עם סלאנסקי במשפט־ראווה ונמצא אשם רק משום שהמפלגה החליטה שהגיע זמנו ללכת. משחק ובימוי מעולים.

★★★ המסעדה של אלים (פריז, ארצות־הברית) — מבט מבוגר אל עולמם של היפיז, חלומותיהם וכל מה שגורם לכך כי לא יתגשמו לעולם. הבמאי: ארתור (בוני וקלייד) פן.

ירושלים

★★★ גבירתי הנאוה (אוריון, ארצות־הברית) — המחזמר המפורסם בגירסה מפוארת, בימוי מלוטש של ג׳ורג׳ קיוקור ומשחק יוצא מן הכלל של רקס האריסון.

★★★ אנטוניוני זאבריסקי (ארנון, ארצות־הברית) — תאור של אמריקה כפי שהיא משתקפת בעיניו של אינטלקטואל אירופי, שלא החליט עדיין מה יחסו למציאות שמעבר לאוקיאנוס.

חיפה

★★★ יום לפני הכניעה (רון, ארצות־הברית) — הקרנה חוזרת של סרט מלחמתי רחב מימדים על הקרב הגדול האחרון במלחמת העולם השניה. אסטרטגית שריון משכנעת.

כוכבים

שני תפקידים שהוחמצו

עולם הבד הוא עולם מוזר מאוד. שחקנים מוכנים להקריב הכל למען תפקיד מוצלח ומאבדים אותו לעיתים בגלל סיבות שאיש לא היה חושד בקיומן.

זה מה שקרה לשחקנית הצעירה ברנדה ואקארו, אשר גילמה את נערת השעשועים הקונה את שירותיו של ג׳ון חיט בקאובוי על חצות. ברנדה הוזמנה למלא תפקיד ראשי בסרטו של קירק דאגלס קרב אקדוחים, והנה לפתע מסתבר שכל העיסקה בוטלה.

מה הסיבה? „זאת נערה יוצאת מן הכלל ושחקנית בחסד,״ מסביר קירק דאגלס, „אבל בוי, מייקל, מאוהב בה עד כדי כך, שאילו הייתי מתעלס עימה בסרט, הייתי חש כאילו התעלסתי עם בתי.״ מסקנה: כוכבניות, אל תתקרבו לבניהם של כוכבים מפורסמים. זה עוד יכול לעלות בתפקיד שנון.

עוד תפקיד שהוחמץ. בסרט שעשה סטיב מקוין על מירוצי המכוניות בלה־מאנס, מירוצים הנמשכים עשרים וארבע שעות רצופות ומהווים את אחד המיבחנים הקשים ביותר לנהגים מיקצועיים, נועד תפקיד חשוב לנהג ממוצא איטלקי. לאחר חיפושים מרובים, הוצע התפקיד לזמר ז׳ילבר בקו, שהוא דמות מוכרת ואהודה בארצות־הברית (וזה שיקול חשוב בבחירת שחקן). בקו רצה מאוד לומר כן, אלא שהתחייב לסיבוב חדש של הופעות, עבורו צריך היה לכתוב חומר חדש, וגרוע מכל, הוא נתקף במחלת קיבה מיסתורית שריתקה אותו למשך זמן ממושך למיטה.

וכך הלכה הזדמנות של פז לאיבוד.

מוסמכת בענייני אהבה

בימים טרופים אלה, כאשר הגיל הנבון ביותר נע בין שמונה־עשרה לעשרים־ושתיים (מי שאינו מאמין, יכול לשאול כל סטודנט באמריקה), וכאשר עצם המילה „מוסר״ מעלה באוויר ריח של נפטלין, הולכים הכל לחפש הדרכה ומורה־נבוכים לקראת עולם המחר.

מה, למשל, יהיו פני הנערה המצליחה בשנות השבעים? כיצד תתנהג, ומה אפשר לצפות ממנה?

תשובה מוסמכת ושקולה לכך מספקת

הו רחל, רחל!

מנגד (תכלת, תל־אביב; ישראל) — הוא נסיון כושל של הבמאי־התסריטאי מנחם בינצקי ליצור בכוח פיוט קולנועי. הסיפור, שצריך להיות הקבלה מודרנית לחייה של המשוררת רחל ומשתמש בכתביה, אינו אלא חזרה לנוסחה הישנה של מלודרמה סוחטת דמעות על נערה הנוטה (אולי) למות ומאהבה משכבר הימים, אותו היא אינה מסוגלת לשכוח. אולם מתוך רצון להעניק לסרט גוון מודרני או אולי מתוך אותה זיקה לפיוט שהוזכרה קודם (בינצקי פירסם בעבר ספרי שירה) הופך הסיפור הפשטני לעלילה מסובכת, מבולבלת, המתקדמת בניתורים כבדים קדימה ואחורה בנבכי הזמן.

זה מתחיל כאשר רחל, גיבורת הסרט, עוברת בדיקות רפואיות אשר יקבעו אם דינה לחיות או למות (זוכרים את „קליאו מחמש עד שבע״?) וזה נמשך בסידרה ארוכה של קפיצות אחורה, אל זכרונות העבר, חלומות שלה ושל מאהבה, דימויים חיצוניים שצריכים לשקף כאילו את הלך רוחם, ועוד כמה תזכורות רדודות לאלימות או מצב ביטחוני, שתכליתם כנראה להוכיח כי אין זה סתם סיפור אהבת תלוש, אלא חווייה מעוגנת בזמן מוגדר.

אלא שכל זה אינו מצליח לעניין אף לרגע. הגיבורה נראית סובלת בערך כמו „הגברת עם הקמליות״, הגיבור נראה מאהב עוד יותר עלוב מזה שהיה למרגריט גוטיה, חלומותיהם מזכירים חיקויים לא מוצלחים של פליני, והדימויים הרבים הצצים על כל צעד ושעל בסרט, נראים לא פעם כאילו הודבקו לסיפור כדי שיחיה עד אורך של סרט מלא, ולאו־דווקא משום שהיה צורך חיוני בהם. החלק המוצלח ביותר בסרט הוא המלל שמלווה אותו, בעיקר משום שהוא רצוף ציטטות מרחל. אלא שלשם כך אפשר לקרוא את שיריה ואין צורך ללכת לקולנוע.

רחל (לוי) המקוננת

לאנקסטר והמהפכה

אפאש (תמר, תל־אביב; ארצות־הברית) — הוא אחד המערבונים הראשונים אשר הציגו את האינדיאני כאדם בעל שאיפות, רצונות ואישיות משלו, ולא כסתם רוצח צמא־דם המקשט את הבד בנוצותיו ואת פס־הקול בצריחותיו.

הבמאי רוברט („12 הנועזים״) אלדריץ׳ בחר סיפור על ראש שבט צעיר, אשר אינו מסכים לכוף ראשו עם כל שאר בני גזעו, כאשר אלה נכנעים לצבא האמריקאי ומובלים לשמורות טבע בהן אינם יכולים עוד לצוד, לרכב חופשיים ולחיות כבני־חורין. האינדיאני הצעיר נמלט מן השמורה ויוצא למלחמה פרטית נגד הצבא ונגד כל מי שמנסה להגביל את החופש הפרטי שלו. סיפורה של מלחמה נואשת זו, שנועדה מלכתחילה לכישלון, מועלה על הבד בעוצמה דרמטית רבה ועל אף כל מעשיו הפראיים של בן השבט הזורע מוות סביבו, הוא מתקבל בסופו של דבר כדמות מרשימה ואצילה יותר מכל שומרי החוק הרודפים אותו. ואם לא די בכך, הרי שהדרך בה מגלם ברט לאנקסטר, הצעיר עדיין, את התפקיד הראשי, מהווה חווייה קולנועית בפני עצמה.

אף כי הסרט הוא כבר בן שש־עשרה שנה, יש בו הרבה מן האקטואליות, משום שהוא מתאר את סוג המהפכנים הקמים נגד הממסד ונלחמים בו עד חורמה, שהם היום באופנה. ולמען האמת, מעטים מן הסרטים הנעשים היום מצליחים להגיע לתוצאה משכנעת יותר.

האינדיאני נוקם בממסד

תחליף לחופשה בריביירה

שלום ולהתראות (תל־אביב, תל־אביב; ארצות־הברית) — הוא אחד מאותם הסרטים שנעלמו כמעט לחלוטין מתעשיית האשליות: קומדיה רומנטית צבעונית, עם הומור שאינו נועז מדי, עם נופים מקסימים, שחקנים יפים, דירות־פאר ועלילה שמשקלה כבועת־סבון. אין כאן כל כוונות נשגבות, אין משמעות נסתרת מאחורי הדברים, אין תעלולים טכניים ויומרות אמנותיות — בוודאי שאין. פשוט, אמצעי לבילוי שעתיים בלתי־מחייבות. סרט כמו שהוליבוד היתה מרבה לעשות לפני כמה שנים, ואינה מעזה עוד לעשות היום.

גיבורי הסרט הם שניים: אנגלי צעיר הצד מיליונרים הנתונים במצוקה בבתי ההימורים המפוארים של הריביירה, קונה מהם את מכוניותיהם בזיל־הזול ומוכר אותן אחר־כך לסוחר־מכוניות ממולח, ונערה צרפתיה מקסימה, הנשואה לאיש החברה־הגבוהה, אציל, המבוגר ממנה.

הסיפור נודד מקאן לפאריס, מפאריס למארסיי, מווילה מפוארת אחת לשנייה, ממכונית „בנטלי״ למכונית „אסטון מארטין״, מ„רולס־רויס״ עתיק ל„בוגאטי״ היסטורית.

הצופה אינו חייב להתאמץ, הוא יכול להנות מקלסתר פניה הנאה והסימפטי של ג׳נבייב ז׳יל (ראה „כוכבים״); מן האוסף המרשים של מכוניות־פאר מכל הסוגים; מן הצילומים הנפלאים של הנרי דקא ומבימוי שוטף וחלקלק של ז׳אן („ג׳וני בלינדה״) נגולסקו הוותיק, אחד מאמני הרגשנות של הוליבוד בשנות הארבעים והחמישים.

מי שעייף כבר מכל הרציחות, הצריחות והעצבנות שבאופנה, יוכל לנוח מעט ולהשתכשך בחברה הגבוהה.

הברונית (ז׳יל) משתוללת

כוכבת ג'יסון
בת 20: כסף

שחקנית אנגליה צעירה, שאמנם הגיעה לגיל עשרים רק לפני חודשים מועטים, אבל כבר הספיקה לעשות קאריירה קולנועית להחת אטרקציה בפני עצמה.

שמה ג'ודי ג'יסון, ואם בלאדוני באהבה היא הסתפקה רק בגירוי המורה סידני פואטייה, והעמדתו במיבחן קסם גימנזיסטי בלבד, הרי שבסרטים מאוחרים יותר, כמו הטרמפיסטית, היא עולה לדרגת קוטפת־גברים של ממש, וסוחבת את רוד שטייגר מאשתו החוקית קלר בלום (והשניים אמנם התגרשו אחרי הסרט, אבל לא בגלל ג'ודי).

הכל או לא כלום. כיצד באמת נראית נערה מודרנית? „היא אינה צריכה להיות יפה ממש. היא צריכה להיות פיקנטית, זה הרבה יותר חשוב היום.

„גם הבגדים אינם חשובים ביותר. מה שחשוב הוא לעורר רושם כאילו את יודעת הכל על אהבה, או אינך יודעת דבר. שני הדברים יעילים באותה המידה. והעיקר, שהכל ירגישו כאילו את מחייכת מבפנים, ולא סתם מעוותת את הפרצוף."

ג'ודי מאמינה עוד שנערה צריכה להיראות כייצור אנושי גם מחוץ לכותלי דיסקוטק, ואין כל פסול בכך שתדע לבשל חביתה, או לסדר את המיטה בבוקר. כל זאת, בתנאי שיש עבור מי לעשות זאת.

המין אינו מעניין. „אינני שייכת לסוג הנערות המתאהבות לפתע, ומכריזות בקול גדול: ,אני חייבת לתפוס את הגבר בכל מחיר.'

„למען האמת, המין בתור שכזה אינו מעניין אותי עד כדי כך. השכל חשוב הרבה יותר מן הגוף. לגבי הוא החשוב ביותר."

לא נשמע מודרני ביותר? אין דבר, לידיעת המעוניינים: ג'ודי אינה בוחלת בגוף, אלא פשוט מעבירה אותו לעדיפות שניה או שלישית בבחירת גבר.

„אהבהבים אינם אומרים לי דבר. אם אני מתאהבת, אזי זה בכל הלב. אם לאו, אני מעדיפה להישאר בבית ולפטפט עם ידידותי."

כדי שלא יהיו אי־הבנות: בבית, אין פירושו של דבר אצל אבא־אמא. „אני אוהבת אותם מאד, אבל אני מעדיפה לחיות בגפי."

מה חשוב? כסף! עד כאן רשאי כל אחד לשאול את עצמו: אז איפה המודרניות? ובכן, היא מתבטאית בתכונה עיקרית אחת: הכסף.

אם בהתנהגותה האישית אין ג'ודי שונה בהרבה מבנות הדורות הקודמים, לגבי כסף ראוייה עירנותה לשבח.

היא מעריכה אותו מאד, כמעט כמו את עבודתה. לכן היא משקיעה את מיטב זמנה בשניהם. במשך היום היא מופיעה בסרטים, ולאחר הצלחותיה האחרונות העבודה אינה חסרה. בערב היא דואגת לעסקיה.

ליתר דיוק, היא הקימה חברת השקעות, מוציאה משם רק משכורת, וכל היתר הולך להגדלת הקרן.

הרי נערה מודרנית באמת. בת עשרים, וכבר יודעת מה לעשות נגד מס־הכנסה. כל הכבוד!

הדוגמנית רוצה לשחק

שמה ג'נבייב ג'יל, היא נולדה בצרפת וזכתה להצלחה גדולה מאד דווקא כדוגמנית. תמונתה התנוססה כבר במרבית עתוני־האופנה בעולם, ומחירה, במקצוע זה, מרשים בהחלט.

אבל למי זה מספיק?

כג'יין שרימפטון וקאפוסין, לפניה, התחשק לה גם לעלמה ג'יל, בת העשרים ושלוש, לעשות קאריירה על מסך הכסף. וכאשר פנה אליה במאי צעיר ובלתי־ידוע, בשם רוברט פרימן, בהצעה להופיע בסרטון קצר בשם עולם האופנה, נמצאה ההזדמנות המתאימה עבורה. גם אופנה וגם קולנוע.

במשך חצי שעה החליפה ז'נבייב עשרות תלבושות לפני המצלמה (בזאת היתה כבר מאומנת היטב), ועשתה רושם כה עז על אנשי חברת פוקס, אשר הפיקו את הסרט, עד שהוחלט כי כדאי להפעיל את מכונת הפירסומת הענקית למען הצעירה הבלונדית, בעלת העיניים הירוקות, ולהכין אותה לקראת כוכבות.

לאחר הרבה מאד ידיעות, הרבה מאד תמונות והרבה מאד רעש סביב התגלית החדשה, ניתנה לה ההזדמנות: היא מככבת בסרט חדש: שלוש ולהתראות.

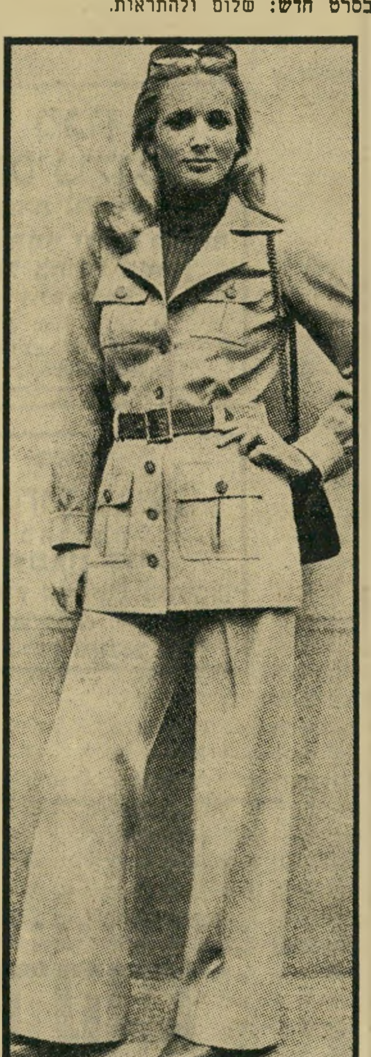

דוגמנית ג'יל
בת 23: פירסומת

תשבץ העולם הזה 1724

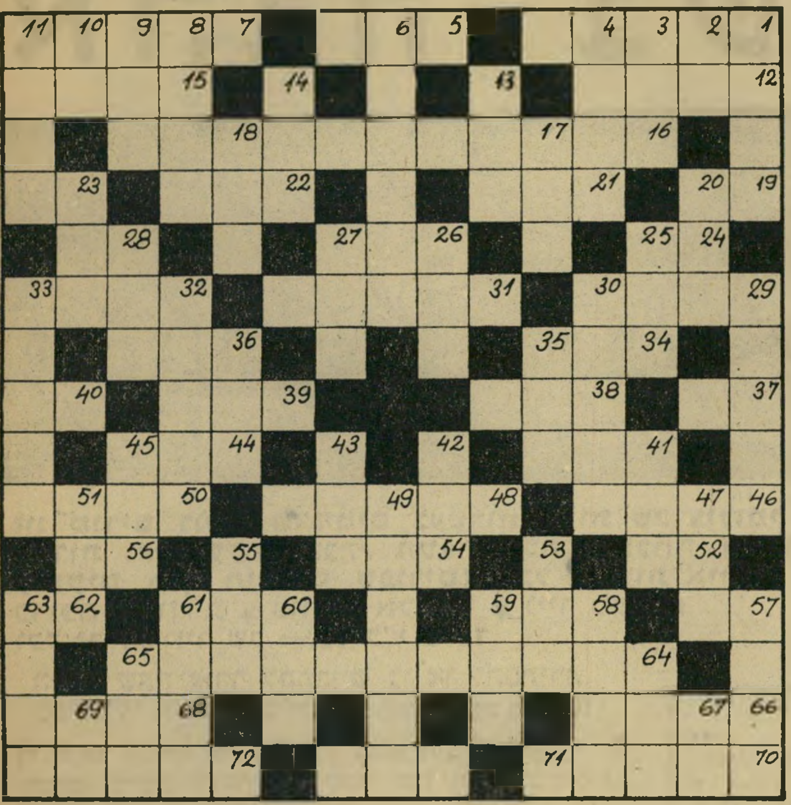

את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת"ד 136, תל־אביב, ולציין על המעטפה „תשבץ 1724".
בין הפותרים יוגרלו 3 פרסי ספרים.

מאוזן:

1) לו נאמר: „מנא מנא תקל ופרסין". 5) מחצית החצי. 7) אלילה כנענית. 12) ארצי, לא רוחני. 15) קלקול בזדון, השחתה. 16) ספר כולל ערכים בשטחים מגוונים. 19) עני, אביון. 21) עושר, קפיטל. 22) רוגז, כעס. 23) מבני נוח. 24) קידומת שם הולנדית. 26) עוף אגדי. 28) משא כבד. 29) כסף עשוי מתכת. 31) חומר מתסיס הנמצא בגוף החי והצומח. 32) שרפרף. 34) צמר דחוס. 36) הזלת דמעות. 37) תן! 38) תחושה. 39) בור, עם־הארץ. 40) יבשה מוקפת מים. 41) הצלחה. 44) דיבה, דברי שטנה. 46) ממנו גזל אחאב את כרמו. 48) עיר נופש בפלורידה. 50) כמות גדולה, בשפע. 52) אמתחת. 54) שאינו שומע. 56) מיניסטר. 57) בסיס. 58) במתינות, בלי חפזון. 60) כוכב לכת. 62) כלי קיבול לנוזלים. 64) ראש ממשלה ישראלי. 66) משורר יהודי דגול בתקופת הזוהר בספרד (ר"ת). 68) לבוש רומאי. 70) ציפור לילה. 71) כסף אנגלי. 72) טענת הנאשם כי בעת ביצוע הפשע היה במקום אחר.

מאונך:

1) בירה ערבית. 2) מועך בידיו. 3) פן, אולי. 4) קור. 6) מלחין צרפתי. 8) מעשר המכות. 9) ארגז. 10) רחמנא ליצלן (ר"ת). 11) „וחושך על פני...". 13) כופר. 14) תמורה, מחיר. 17) קבוצת אנשים העובדים יחד. 18) נס. 20) ניצל ממהפכת סדום ועמורה. 23) עוף שבני ישראל אכלו במדבר. 25) עשיר שהעליב את דויד המלך, בעלה של אביגייל. 26) אם שמואל הנביא. 27) אריה, כפיר. 28) תכשיט. 29) אי בעיר ניו יורק. 30) שפה שמית. 32) החלטה סופית בענין הנתון במחלוקת. 33) בירת הפיליפינים. 35) צידה, תמך ב... 36) אליל כנעני. 41) דין, תקנה. 42) צמח רב שנתי מעוצה, שאינו מפתח גזע. 43) המאור הגדול. 45) רעייתו של המן. 47) חבל ארץ מצפון מזרח לירדן. 49) הקמצן של מולייר. 51) חלק הרגל. 53) במידה רבה. 55) חלק ממלכות אחשורוש. 57) אגם בצפון הארץ. 58) שותה. 59) חודש בלוח העברי. 60) מרפא, סם רפואי. 61) הורג. 63) עיר בהודו. 64) „ארץ זבת חלב ו...". 65) יופי, הדר. 67) עצם בולטת בפה. 69) חלק אחורי.

חשבץ 1724

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות כפל, חילוק, חיבור וחיסור יש למצוא איזו סיפרה מייצג כל סמל של ריבוע.

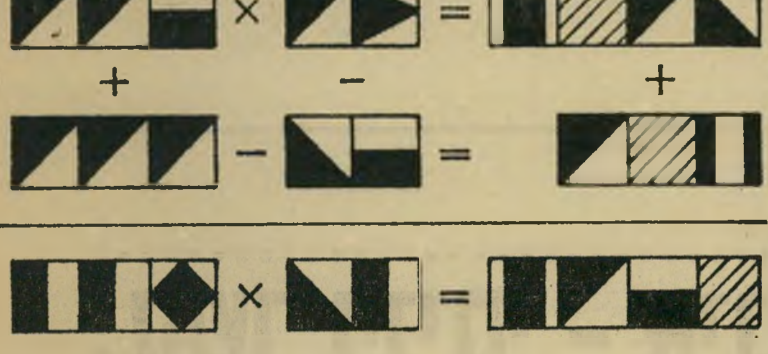

את התשובות יש לשלוח על־גבי גלויות בלבד לת"ד 136, תל־אביב, ולציין על־גבי הגלויה: חשבץ 1724. הפיתרון צריך להכיל את כל התרגיל במיספרים. המועד האחרון למישלוח הפיתרון — 22.9.70.

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס כספי של 20 ל"י ועוד 3 פרסי ספרים.

בעולם

ארצות־הברית

מי מפחד מפורנוגרפיה?

זה שנים שמומחים ברחבי העולם טוענים כי הפורנוגרפיה מזיקה רק כאשר היא אסורה. בדנמרק, המדינה הראשונה בעולם שחיסלה את חוקי הפורנוגרפיה, הוכחה נכונות הטענה על־ידי עקומת פשעי המין, שירדה שם באופן דרסטי. השבוע חזר הטיעון בפני הכנס השנתי של איגוד הפסיכולוגים האמריקאי, שהתקיים במיאמי ביץ׳, פלורידה, והוכח מחדש:

הוצגו שם תוצאות של שורת מחקרים מדעיים בנושא, שהושלמו לאחרונה. מסקנת כל המחקרים: חשיפת אנשים לחומר פורנוגרפי אינה גורמת לכל תוצאות שליליות — לא מבחינת האופי, לא מבחינה מוסרית, לא בחיי הנישואין ולא בהתנהגות המינית.

אין התרגשות מינית. אולם העוקץ היה טמון דווקא במסקנה אחרת: אחד המחקרים בסידרה גילה כי עבריינים וסוטי מין נחשפו, בתקופת התבגרותם, לכמות קטנה יותר של חומר פורנוגרפי מאשר נחשפו אזרחים נורמליים. כל העבריינים והסוטים, כמעט ללא יוצא מהכלל, גדלו בבתים שבהם נושא המין היה טאבו, ולא דובר בו מעולם.

תגלית מעניינת אחרת: מודעת פירסומת נועזת של ייצרני חזיות, עוררה בקבוצות נבדקים התרגשות מינית גדולה יותר מאשר תמונות פורנוגרפיות שהראו תנוחות שונות של מגעים מיניים.

פורנוגרפיה — אמונה טפלה. את המחקר יזמה ועדה מיוחדת שהקים הנשיא ניכסון על־מנת לחקור את שאלת הפורנוגרפיה, המטרידה יותר ויותר, בדור האחרון, את דעת הציבור בארצות־הברית. בניגוד לישראל, אין בארצות־הברית קבוצת פקידי ממשלה הרשאים לפסול סרטים וספרים מלהגיע לידי הציבור הרחב. לפיכך מגיע חומר כזה לידי הציבור בחופשיות יחסית — וגורם להתנגדות רבה בעיקר בקרב אזרחים שמרנים.

המסקנות החד־משמעיות של סידרת המחקרים האחרונה, מכל מקום, יצרו רוב ברור בוועדה למען מחיקת כל החוקים האוסרים פורנוגרפיה למבוגרים. יחד עם זה, יש לזכור כי כאשר יגיעו המלצות הוועדה לידי הנשיא, יתחיל מן הסתם משחק הלחצים הפוליטיים, ותושג איזו פשרת ביניים בין הצדדים.

אשר לחוגים הפוחדים מפורנוגרפיה, טען השבוע ד״ר ג׳יי מאן, עורך אחד המחקרים: „רובם הם אנשים אשר מעולם, או כמעט אף פעם, לא ראו סרטים פורנוגרפיים או חומר דומה, ופיתחו משום כך פנטזיות חריפות אודות השפעתם של סרטים כאלו על יצר המין — פנטזיות שאין להן אחיזה במציאות.

הרמטכ״ל — האשם ברצח

מי האשם האמיתי בטבח הנשים והילדים, שביצעו חיילי צבא ארצות־הברית בכפר הוויאט־נאמי הנידח מאי לאי, לפני כשנה וחצי? סמל אסקחיל טורס, אחד הנאשמים ברצח, העלה השבוע טענה משפטית מפתיעה: לפיה, יש לצרף, כנאשם, גם את רמטכ״ל ארצות־הברית, הגנרל ווסטמורלנד. מהות האשמה: הזנחה פושעת במילוי תפקידו, כאשר לא הצליח לפקח על צבאו בצורה כזו שתמנע את מעשה הרצח בכפר הוויאט־נאמי.

ככל שהיא נשמעת פנטסטית, היה לטענה זו ביסוס משפטי, לפחות לכאורה: בשנת 1946 קבע בית־המשפט העליון של ארצות־הברית תקדים לכך, כאשר מצא את גנרל טומויוקי ימשיטה אשם בפשעי מלחמה שביצעו חייליו. ימשיטה, בעקבות פסק־דין זה, הוצא להורג — רק על בסיס אחריותו כמפקד עליון על הכוחות, שביצעו במזרח הרחוק פשעים איומים, ביניהם גם פשע השמדת־עם.

הסכנה כי גורל דומה מצפה לגנרל ווסטמורלנד קטנה עד מאוד. יחד עם זאת, ההתפתחויות הצפויות — מרתקות. לפחות בכל מה שנוגע לעיתונות האמריקאית.

הספר הראשון והיחיד בארץ שכולו עברית

אהבה בשניים

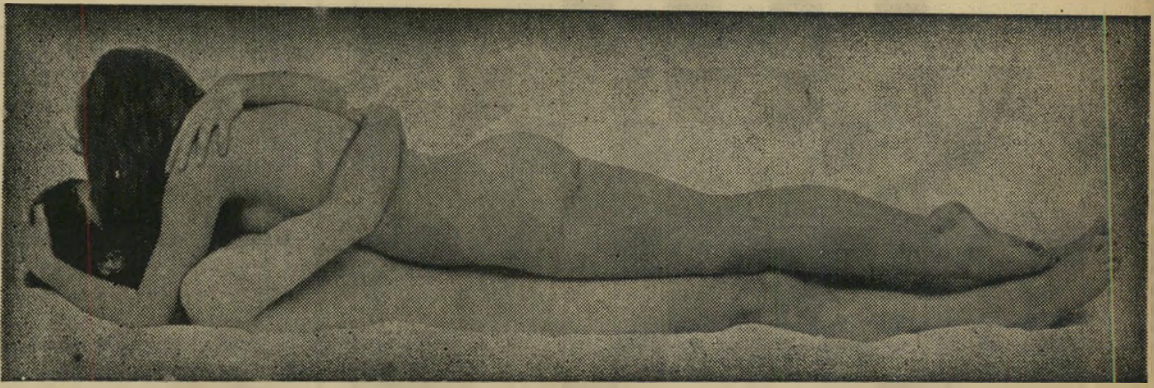

זוג מורים דניים מדגימים בעשרות רבות של צילומי עירום נהדרים את הכל אודות „איך לעשות אהבה״. הספר שזכה להצלחה חסרת תקדים (מאות אלפי עותקים תוך חודשים ספורים) בכל ארצות־אירופה וארה״ב.
כריכה מהודרת ✶ פורמט אלבומי ✶ נייר משובח
וכל זה במחיר של —.12 ל״י בלבד

הספר שאין צורך להתבייש בו או להסתירו.
ספר נועז ומתקדם ביותר אך יחד עם זאת אלגנטי

כל תנוחה ותנוחה מלווה הסבר מלא ועניני בעברית
בתוספת פרקים מיוחדים על אברי־המין (כולל תרשימים), הסיפוק המיני ואמצעי־מניעה.

הספר שחייב להימצא בחדר־המיטות של כל זוג נשוי

גזור ושלח

הזמנה / הצהרה

לכבוד
„אלבית״, הוצאת־לאור ת.ד. 33144, תל־אביב.
נא לשלוח אלי בדואר חוזר את הספר „אהבה בשניים״. ר״ב שיק מס׳........
על בנק........ על סך —.12 ל״י בלבד.
אני מצהיר בזה שאני מעל גיל 18.
שם........ גיל........
כתובת........ חתימה........

מכון פסיכולוגי
בהנהלת נתן רזניק
חרפית מתח ולמוד הפנוזה
טפול בחוסר בטחון ותסביכים
ת״א, המכון בירב׳ 44.
בשעות: 15.00—18.00.
חיפה. טלפון: 69300.

סטודיו
למחול וג׳אז
בהדרכת
שמעון לוי
קורסי קיץ החל מ־1 באוגוסט.
פרטים והרשמה:
טלפון 247480

קשר פנימי - אינטרקום
ייצור · מכירה · התקנה
רדיופון
ז׳בוטינסקי 104 ר״ג. טל: 734402

ההומוסכסואלים של ארצות־הברית הולכים בדרכו של אירגון הפנתרים השחורים

חזית השיחרור העליזה

סטיב גרי הוא גבר משופם ואלגנטי, מנהל־חשבונות בחברת־מימיון בוול סט־ריט. הוא חי עם המאהב שלו בדירה נקיה אך צנועה במערב ניו־יורק. בן זוגו ג'ק חלוסקה, עובד־סעד לשעבר, הוא עתה סטו־דנט לסוציולוגיה.

לא מזמן שאל אחד מחבריו את גרי אם הוא מוכן להזדהות בפימבי כהומוסכסואל, גרי השיב שכן, וחברו שאל אם הודאה זו לא היתה גורמת לפיטוריו ממקום־עבודתו.

„אני מצפצף על זה," כמעט צעק בחזרה גרי. „אם זה כל כל איכפת למעביד שלי — אני לא רוצה לעבוד אצלו."

תגובתו זו של סטיב גרי אופיינית למצב־רוח חדש המשתלט על הציבור העצום של ההומוסכסואלים באמריקה. במספרים גדלים והולכים, הם מזדהים בפומבי כהומוסקסו־אלים, אפילו מתגאים בזהות זו, מתוך מא־מץ להפסיק מה שנראה להם כרדיפתם על־ידי החברה.

אחד מארבעה יכול להירפא

את ריגשותיהם אפשר לסכם בשתי כרזות שהם נוהגים להניף באחרונה: „הומו — היה גלוי!" ו„זה טוב — זה הומו!"

לעמדה זו יש מבקרים רבים, הן בין ה־„נורמלים" והן בין ההומוסכסואלים. פוסק ד"ר ליונל אובסיי, פרופסור לפסיכיאטריה קלינית בקולומביה: „ההומוסכסואליות היא מחלה פסיכיאטרית או רגשית. אני חושב שטוב לאדם המסוגל להירפא ממנה, מ־כיוון שקשה להומוסכסואל למצוא את ה־אושר בחברתנו. תנועה המונית שמטרתה לקלס ולהתגאות בהומוסכסואליות עשויה להפוך להומוסכסואלים מושבעים צעירים רבים המתנדנדים על הסף." לדבריו: אחד מתוך ארבעה כאלה יכול להירפא, מזיקתו לבן־מינו, ולעבור ליחסים בין־מיניים.

העליזים נלחמים בשוטרים

עד לפני שלוש שנים היו ההומוסכסו־אלים באמריקה, כמו בכל העולם ה־מערבי — כולל ישראל — מיעוט מסתגר, אכול פחדים וצפוי לנידוי. באמריקה פעלו עד אז 25 אירגונים קטנים של ההומוסכסו־

מתהפכי כל העולם - התאחדו!

אלים, שמטרתם עזרה ועידוד הדדיים. כיום קיימים למעלה ממאתיים אירגונים חד־מיניים: מאירגוני־סעד מסורתיים ועד ל־אירגונים מהפכניים בנוסח השמאל החדש. הכוח העולה בתנועה זו היא חזית השיחרור העליזה, שם הלקוח מתיך הכינוי „עליז". המקביל בסלנג האמריקאי ל„מתהפך" ב־עברית.

חזית השיחרור נוסדה לפני שנה בסן־פרנסיסקו, ומונה עתה כ־60 סניפים ברחבי ארצות־הברית. היא אירגנה הפגנות המוניות

„הומו - היה גלוי!"
„זה טוב - זה הומו!"

בניו־יורק ובלוס אנג'לס, והחדירה לראשונה את התודעה לציבור הרחב כי משהו מתבשל בקרב עדת העליזים.

ההפגנות נערכו לציון יום־השנה הראשון ל„תקרית סטונוול". תקרית זו קיבלה את שמה מסריקה משטרתית נגד מועדון של הומוסכסואלים בגריניץ' וילג'. אלא שלא כמו בסריקות ובמעצרים קודמים, קמו ה־הומוסכסואלים על המשטרה, הדפו אותה ב־כוח, ורק לאחר שהוזעקה תיגבורת רצינית של שוטרים נעצרו ה„עליזים", שעצם היו־תם מהווה הפרה של החוק האמריקאי.

יש גם הומוס מאושרים!

שורשי חזית השיחרור העליזה נעוצים בדו"ח ד"ר קינסי המפורסם על הת־נהגותו של הגבר האמריקאי. הדו"ח משנת 1948 קבע, כי עשרה אחוז מן הגברים ה־אמריקאים התנסו בתקופות ארוכות של יחסים הומוסכסואלים. עובדה זו הבהירה כי התופעה אינה חסרת־חשיבות, הפכה את ההומוסכסואלים לנושא לגיטימי לשיחות ולמחקרים, ומאוחר יותר דחפה אותם ל־הכרה בחשיבותם העצמית ולמאבק על זכויו־תיהם.

כך, שעה שתנועת הנשים באמריקה הגבי־רה את מאבקה לשיווי־זכויות, ושעה שה־כושים החלו נלחמים על זכויותיהם בנשק חם, התגבשה גם חזית השיחרור העליזה, המושפעת יותר מהפנתרים השחורים מאשר מהליגה לשיווי־זכויות לנשים אמריקאיות.

אבל הם אינם מסתמכים על כוח־הזרוע בלבד. הם מנפנפים במחקרים מדעיים ל־רוב. אחד מהם, פרי־עבודתו של ד"ר יואל פורט, פסיכיאטר מסן־פרנסיסקו, קובע: „ההומוסכסואליות לכשעצמה איננה בעייה. תגובת החברה להומוסכסואליות היא היו־צרת את הבעייה החמורה."

גם נשים הומוסכסואליות הצטרפו לחזית השיחרור, הקימו מטות־פעולה משלהן. אמ־רה קרלה הלסבית, שסירבה לגלות את שמה המלא אך זיהתה את עצמה כמנהיגת תנועת האיום הסגול: „ההומוסכסואליות אי־ננה מחלה; זאת דרך להביע אהבה למישהו מאותו מין, וכל צורה של אהבה היא יפה וראויה להתקיים."

מסוכן להיות הומו!

מעניין אולי את הצופה הישראלי, שחזה במחזה הנערים בחבורה, כי מרבית „הע־ליזים" האמריקאים מגנים מחזה זה באשר הוא בנוי יותר מדי על פי המוסכמות, ש־הומו הוא אדם אומלל וסובל. „הגיע הזמן שיכתבו על ההומוס מאושרים," היא אחת מתביעותיהם.

אחד מראשי החזית הוא דון קילהפנר, סטודנט הלומד באוניברסיטת קליפורניה, שאינו דומה כלל לתדמית המקובלת של הומו: הוא גברתן, מזוקן, לבוש ג'ינס. הוא טוען, כי אי־אפשר להבחין במרבית ההו־מוסכסואלים. אפילו הומוסכסואל אחד אינו יכול לזהות בוודאות כל הומו שהוא פוגש ברחוב. הם בני כל השכבות החברתיות ועובדים בכל המיקצועות. לכן גם קל לרו־בם להעמיד פני „נורמליים". אלא שעתה דורשים מהם ראשי חזית השיחרור העליזה להסיר מעליהם את המסווה הזה ולהזדהות במלוא גאוותם כהומוסכסואלים.

„זה ישחרר אותם מן המאמץ האדיר של ניהול חיים כפולים," אומר מר קוטיס, ה־משתמש בשם אחר במקום־עבודתו בבית הוצאה־לאור.

כחלק מן המסע לשיחרור־עצמי ערכו אנ־שי החזית הפגנות נגד תיאטרוני־הומוסכס־אלים על שכרטיסיהם יקרים מכרטיסי תי־אטרונים רגילים, הם הציבו מישמרות־מחאה לפני מערכות עיתונים המסרבים להדפיס מודעות של הומוסכסואלים, והם אפילו תו־קפים את הצבא על שהוא פוסל הומוסכסו־אלים לשירות צבאי.

אבל הדחף העיקרי מאחורי התנועה הוא מצבם החוקי העגום של ההומוסכסואלים ב־כל מדינות ארצות־הברית פרט לשתיים (איל־נוי וקונטיקאט). „זה מסוכן להיות הומו," אמר אחד מהם. „אתה עלול לקבל מכות להיעצר. וכשזה קורה לך, אינך יכול להגן על עצמך — אלא אם אתה מוכן שכל ה־עולם ידע שאתה הומו. לעיתים קרובות עוצרים אותך השוטרים כדי לסחוט ממך שוחד. הם יודעים שאתה מעדיף לשלם מ־אשר שייפתח נגדך תיק על עבירת מוסר."

בכמה מן הגאורות שבמדינות ארצות־הברית מונחות עתה הצעות־חוק לביטול ה־עבירה, כשמדובר ביחסי־מין בין בני־זוג מבוגרים, העושים זאת מתוך הסכמה. „אבל שינוי החוקים," לדברי אחד מראשי החזית, „אינו מספיק. יש לשנות את היחס. לא רק של הציבור הרחב, אלא של ההומוסכסואלים עצמם."

אינדקס יוקר העליזות

הפלייה הקשה ביותר היא בשטח ה־תעסוקה. אין כמעט בית־ספר שיעסיק הומו, והממשלה הפדראלית אוסרת בפירוש העסקתם. גם חברות־תעופה מחרימות או־תם. האירגונים „העליזים" מעמידים לרשות

חבריהם ייעוץ משפטי חינם, ולישכות־עבודה המחפשות מקומות־עבודה שאינם בוחלים בהם.

חמורה עוד יותר היא הבעייה החברתית. ברוב הערים הגדולות יש בארים „עליזים", בניו־יורק לבד יש יותר מ־50 מקומות כא־לה. אבל לרוב מנהלים אותם טיפוסים מפו־קפקים — אולי אפילו גנגסטרים — הדור־שים מחירים מופקעים. „זה עולה בדרך כלל שלושה דולאר כניסה, ודולאר לכל כוס בירה. מי יכול להרשות לעצמו להיות עליז במחירים כאלה?" התלוננה לסבית.

יש לזה גם צד שני. לדברי קילהפנר: בארים הם מקום לא טבעי. אבל אין לך מקום אחר ללכת. התוצאה היא שאתה נכ־נס לבאר, עורך סיור, ומביט על הנוכחים כנושאים מיניים. אתה מחפש לך בן־זוג להתעלסות."

תשובת החזית: הקמת מועדונים „עליזים", בהם יכולים הומוסכסואלים לבוא לנשפי־ריקודים, לערוך פיקניקים ואפילו טיולים בעולם בקבוצות מאורגנות. בלוס־אנג'לס הו־קמה כנסייה להומוסכסואלים, וכבר נערכו בה כמה עשרות „חתונות" של הומוסכסו־אלים.

האם יש לתנועה זו סיכוי לשנות את מצבם של ההומוסכסואלים? האם יקבל ה־ציבור הרחב את דרישותיהם — או שמא תצליח החזית רק ליצור תגובת־נגד ריאק־ציונית עוד יותר? על כל פנים, סקר דעת־הקהל שנערך עתה הראה, כי 63% מה־אמריקאים סבורים, כי הומוסכסואלים „מזי־קים" לחברה האמריקאית.

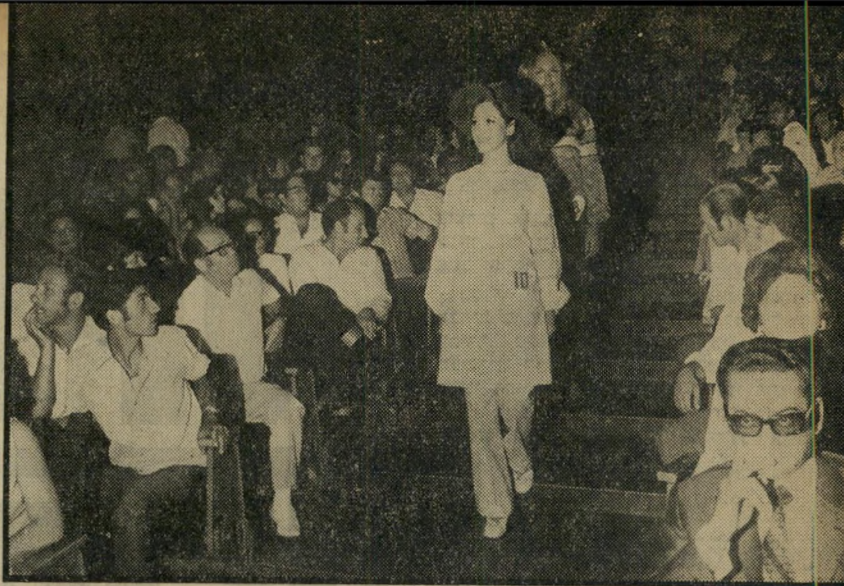

על מנת לאפשר לקהל — שחיוות את חבר השופטים — לראות את המועמדות מקרוב, ערכו המתחרות תצוגה, כשהמסלולים הם המעברים בין המושבים באולם „היכל־התרבות". ראשונה בתמונה נראית רחל'ה שטמברג, אחריה יהודית גוסלן, שנבחרה כסגנית ראשונה. בתמונה משמאל: המלכה וסגניותיה.

פיצוצות

תחרות מלכת המים ה־16 היתה הדרמטית ביותר מכולן. המלכה ניצחה בהפרש של 17 קולות בלבד

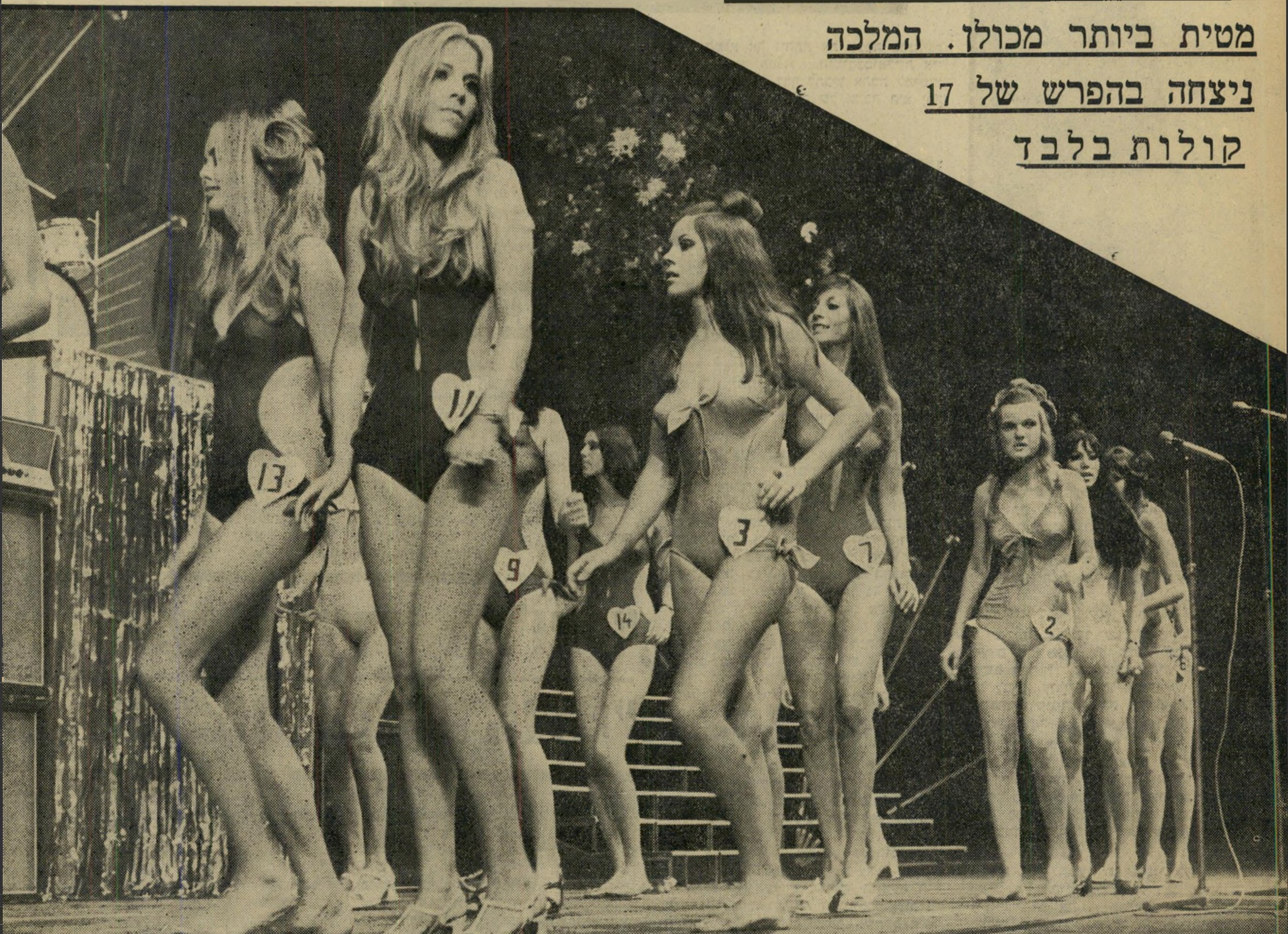

שלוש הזוהרות: מלכה (מימין) השחורה כעורב, חני השטנית, ויהודית הבלונדית. התחרות היא אירוע מטיל־אימים על המשתתפות כל שנה. השנה — על אחת כמה וכמה, כאשר לאימת הקהל נוספה גם אימת הטלוויזיה. מימין: חני פרי יושבת במרכז, סגנית מלכה דינר (מימין) וסגנית ראשונה יהודית גוסלן.

בהיכל

קהל האלפים שמילא את „היכל התרבות" בת"א, בחר בהצבעה, שהפכה כבר מסורת, במלכת־המים 1970

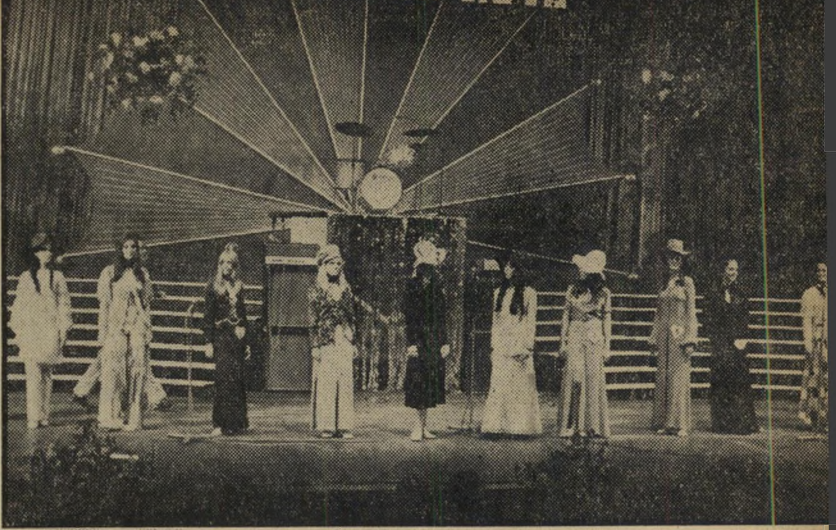

מראה כללי של במת „היכל התרבות. את תפאורת הבמה הכינה חברת „איר־גונית”, שנעזרה בים הפרחים של חנות „גן עדן”, אשר הציפה את הבמה בזרים אמנותיים. האירוע כולו נערך ע”י „ה־עולם הזה”, בחסות שעוני „סיטיזן”.

מיצעד של יפהפיות, להקות־קצב ובדרנים

בוטיק „ביבה” נולד ממש לצעירות ב־גיל ההתבגרות — והן לו. המועמדות, שדיגמנו את מוצרי הבוטיק, נראו כמודלים שהובאו ישר מקרנבי סטריט המפורסם מלונדון. הן עברו בין הקהל, עוררו עניין רב ביחוד אצל הנערות.

הסגנית השנייה בתחרות מלכת המים, מלכה דינר, מציגה מעיל פרווה שחור מעוטר פרווה, תוצרת חנות סם לדר.

שלישיית „לא איכפת להם” בעת הופ־עתה בנשף. השלישייה, המשלבת סיגנון שירה מאופק ומדוייק בקטעי מוקיונות עדינים, עשוייה לגרום הנאה לכל קהל, התקבלה במחיאות־כפיים על־ידי קהל האלפים אשר נכח ב„היכל התרבות”.

ליזה, מסלון דויד וליזה, ובעזרת תכ־שירי השיער של „וולה”, ייצרה ל־ראשי המתחרות תסרוקות מרהיבות־עין.

חני פרי: נערת ישראל, מלכת הצעדה, נסיכת הכינרת, ועתה — מלכת המים 1970

מלכת המים 70', חני פרי, מדגמנת חליפת ז'מס חומה, ההופכת ממקסי ל־מיני במשיכת רוכסן. תוצרת סם לדר.

מוטי גלעדי זכה להצלחה עצומה בסיד־רת חיקויים של אמני צמרת ידועים. להצלחה דומה זכתה להקת „האריות”.

ששון שבתאי, מנהל חברת „יונה”, ה־מייבאת לישראל את הוויסקי הנודע ”WHITE LABEL” מעניק למלכת ה־מים חני פרי, נוסף לנשיקה, גם כרטיס טיסה ללונדון, ואירוח שם על חשבון החברה — אחת משורת מתנות ארוכה.

לא פחות מארבע מאפרות עבדו על ה־מתחרות, כדי להוציאן אל הבמה זוה־רות ככל האפשר. בתמונה: אלישבע חיימובסקי (מימין), המדריכה הראשית של „הלנה רובינשטיין", ודבורה קראוס (שמאל), מאפרות את ביאטריס שוורץ.

אחת מן המתחרות על התואר, אשר לא זכו בכתר, אתי ירושלמי החיפאית, מתנחמת, לאחר הבחירה, בזרועות ידידה.

משה ברוך, מנהל חברת „הלנה רובינ־שטיין" (במרכז) ומקסימו ויסברוט, מנ־הל חברת „סיטיזן", מכתירים את ה־סגנית השנייה, יהודית גוסלן הבלונדית.

אופירה בן־ברק מדגמנת מעיל־עור עשוי חלקים נפרדים — מתוצרת סם לדר.

אורי אבנרי מלווה את הזמרת הנודעת שושנה דמארי, בעת רידתה מהבמה, לאחר שהכתירה, יחד עימו, את מלכת המים 70'. שושנה, שהגיעה לטקס ל־בושה מערכת מקסימה של שימלה ומכ־נסיים, נתקבלה בתשואות על־ידי הקהל.

עם הכתרתה, מנשקת חני פרי את ארו־סה יגאל רוזנברג. כל המועמדות קיבלו הדרכה מלאה פלטשר והרקדן שמעון לוי.

מני פאר, שהחזיק בידיו המומחיות את כל הערב מראיין את דבורה צ'רינסקי, המופיעה בפני הקהל, כשאר חברותיה, בבגד־ים מתוצרת בית־חרושת „גוטקס".

לנשיקה חמה מההורים זוכה מלכת ה־מים מיד עם הכתרתה. מימין: אברהם פרידמן, אביה של חני, שהוא עובד אז־רחי בצה"ל. משמאל: אמה לאה. בניגוד למלכה עצמה, שקיבלה את ניצ־חונה בקרירות, התרגשו ההורים מאוד.

לאחר התחרות, נערכה במסעדה הסי־נית של „מאנדי'ס" סעודה לכל מארגני האירוע, על־ידי בעל המקום, רפי שאולי.

מכתבים לרותי

נערות חמודות

בקיצור ולעניין:
קבוצת חיילים מעוניינת להתכתב עם נערות חמודות בגיל 19—17. באמת, אל תחמצנה!

★ ★ ★

בבקשה

אם את מתכוונת ברצינות לכתוב אל 120/70, הרי את צריכה להצטייד בקיבה בריאה מאד. שכן, אינני יודעת איך תעכלי את כל המאכלים שמכין לך הלה. סוף כל סוף הוא סיים את בית הספר לטבחים במלון תדמור, והרי כל כוונתו היא לע־שותך שפן נסיונות של המטבח הנסיוני שלו.

מעוניינת לגלות שף חדש? תפדלי, הוא רק בן 24.

✶ ✶ ✶

ללא התחייבות

מוקדש לאלו האוהבות סטודנטים בכלל, וסטודנטים לרוקחות בפרט. אך תחילה אזהרה: 121/70 חושש מהתקשרות מחייבת לפני סיום הלימודים. אז אם את מוכנה לחכות לו עד אז, הרי מובטח לך שהוא ישתף באהבת החיים שלו, ילמדך את אה־בת הטבע והחקלאות ואפילו ישתפך באמ־ביציות שלו. בתמורה הוא מבקש שתהיי „מוצכת“, משכילה ומאיזור השרון תוך התפשרות על מרכז הארץ. כן, רצוי שתהיי בת 21—19.

לדעתי, זה מספיק בהחלט לבינתיים!!

✶ ✶ ✶

מוח חושב

עוד סטודנט, נערות! 26 קייצים לוהטים עברו מיום צאתו לעולם, אליו הוא מש־קיף דרך עיניים חומות הנישאות מגובה לגובה של 167 ס״מ. והוא חושב שזו סיבה מספקת לרצות להכיר צעירה בעלת מוח חושב ורחבת אופקים, מעניינת ומת־עניינת, בעלת רגש ליפה שבחיים, ובכלל אוהבת את הטבע ומכמניו.

פרטים נוספים? הכל גנוז ב־122/70!!

✶ ✶ ✶

חופשה מסיני

אם את בחורה יפה וגאה, מלאה (לא יותר מדי) ורצינית, הרי בדיוק לך נועדו מילותיו של 123/70:

„הנני חייל המשרת בסיני הרחוקה. אני גם חייל האוהב לבלות כשבא הביתה. אך בפעמים האחרונות כשהייתי בבית, לא ביליתי כראוי. נמאס מאותם חבר׳ה עייפים.

„לכן, מכיוון שיציאותי הביתה הן מע־טות, הייתי רוצה שתמצאי לי בת שגילה המינימלי יהיה 18, המכסאמאלי 35, שתוכל לבלות ולהבין אותי כראוי. כך שנוכל לה־נות יחדיו מכל רזי החיים.“

נסי, מה איכפת לך? חוץ מזה, הוא באמת נשמע עצוב!

✶ ✶ ✶

אהבה נכזבת

אינני יודעת מה קרה היום לכולם. קחו את 124/70, היא כותבת: „אנא, פרסמי במדור המכתבים שלך, כי בחורה פשוטה, כמעט אקדמאית, המתגוררת בגפה ונמצאת אחרי משבר של אהבה נכזבת מחפשת מי־שהו. המישהו הזה אינו מוכרח להיות נחמד, עדיף שיהיה א־סימפטי, שאינו אוהב המו־לה ומקומות בלוי סואנים, משכיל, אוהב ורגיש. והכי חשוב, י ר ו ש ל מ י.

„מה שאוכל להציע לאחד כזה, אינו, אמנם, הרבה, אלא רק רגישות ונכונות להקשיב.“

כן, היא בת 22 + (פלוס כמה חודשים, כמובן).

אז אתם רוצים, או לא?

✶ ✶ ✶

לבלונדיות בלבד!

בנות ,מאזניים׳, ,קשת׳, ,טלה׳ ו,תאומים׳, פונה אליכן 125/70, שהוא בן מזל ,אריה׳ כמובן. לדעתו מזלכן הם המתאימים לו ביותר. ובלי עצלות הוא מציין כי לפי ההורוסקופ שלו: „אני מסור, יש לי אנר־גיה והתלהבות ברגשות. אצילות בשטח האהבה. נטיה לשליטה, לפרסטיג׳ה ולהנאה, דעות המבוטאות ברגשנות והתרגזות בק־לות.“

אך בלי כל קשר להורוסקופ, הוא מציין כי הטעם האישי שלו, רצוי שיבוא לידי ביטוי באמצעות:

„גיל מינימום 18, נחמדה, בלונדינית (זהו עקב האכילס שלי!) ובעלת השכלה.“ אך מה כל זה משנה: „העיקר שאקבל, כבר, איזה שהוא מכתב!!“ הוא מסיים.

ולו אני במקומכן, לא הייתי מהססת אף לרגע!

✶ ✶ ✶

מישן אימפוסיבל!

126/70 ככתבו וכלשונו:

„׳סתכלי אילו דרישות יש לעייר הקופץ מן המדבר לציוויליזציה, מדי פעם, לגביה, ותראי אם אנל׳א צודק:

א. שכולה חן וחמד.

ב. שפורחת על פולקלור בכלל ורקודי עמים בפרט. — קוץ רציני, אה?

ג. שנפשה בהירה ונשמתה מתוקה.

ד. שגילה תואם. א־נו — בן כ״ד.

ה. (—הידיעה) שתהא אוהדת, אם לא חברה, במועדוננו — קלוב המיסוגמיסטים־השרופים. לשם הסבר אולי: טבע — כן; טבעת — לא.

ו. כמה טוב בצפון, אבל אם היא לא משם, אפשר תמיד להביאה שמה.

ז. אם היא קצת אינטלקטוגנטיבית, אז מה?

זה מספיק. ב„ז“ נסיים, כי זה בכלל מספר מביא מזל. לא כן?

ואם בכלל אענה... כולי תקווה שהאי־דיאליזם מביא אותה אל עיתונך ולא רק הרכילות (שנ״מ) (שלא נדע מצרות). אבל זה לא משנה.

רציתי גם לכתוב ,שלא מפחדת ממלים בנות חמש אותיות׳ אבל, מילא, למה להק־שות על הבלתי אפשרי?“

את לא מוכרחה לכתוב אליו, את יודעת...

סחר חליפין

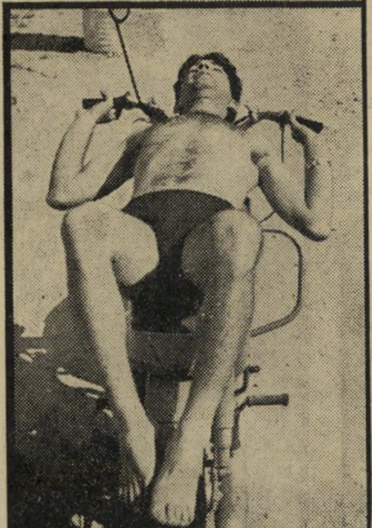

127/70

הכיעור טרם הצליח לטפס לכל אורך 175 הס״מ של 127/70 משך כל 26 שנותיו. אך למרות כל זאת טרם זכה למצוא אותך, באמצעות מדורי.

כן, הוא מחפש נערת חמד, האין בכן כזאת?

הוא מעוניין לשתף אותך בהצלחותיו העסקיות כסוחר מצליח, תוך תקווה שתהיי מוכנה לסבול את שגעונותיו ה־קטנים. אל חשש, הוא גדוש בחוש הו־מור. והתמונה — שלא תשכחי את ה־תמונה.

במדינה

עסקים

גם להידפק וגם לשתוק

כאשר עלה ישעיהו פייקין לא היה מאושר ממנו. הוא לא תיאר לעצמו כי מאוחר יותר יכריז כי ישנם בארץ יהודים גרועים אבל עובדה — הוא עשה זאת. ובגלל מה? בגלל מקלט טלוויזיה.

פייקין פנה במאי 1969 לחנות פז־גז בנתניה, הזמין שם מקלט טלוויזיה תוצרת סאבא, תוך ניצול זכותו כעולה לרכוש את המכשיר ללא מכס.

אין מנורות, אין רמקול. שלושה חודשים לאחר מכן נתבשר פייקין כי מקלטו הגיע בשעה טובה לנמל חיפה, ויואיל נא לסור לקבלו במחסן המכס שם. הוא סר, שילם קצת מיסים, והביא בשמחה את רכו־שו הביתה.

כאן גילה, כאשר הוציא את המכשיר מא־ריזתו, כי חוט התקע חתוך. הוא פנה בתלונה ליבואן, וזה נטל את המכשיר לתי־קון. או אז נתגלה כי נוסף לחוט החתוך, חסרים במקלט גם שלוש מנורות ורמקול. היבואן תיקן את הליקויים, החזיר את המקלט לפייקין.

זה היה באוגוסט, כאמור. באפריל השנה עדיין לא הצליח פייקין לראות אפילו תמו־נה בודדת על מסך מקלטו. העסק פשוט סירב לעבוד.

אסור להתערב. ב־30 לאפריל הופיע בביתו של העולה החדש מהנדס האלקטרו־ניקה אורי דים, בשליחות המועצה הציבו־רית לצרכנות. הוא בדק את הענק האילם, דיווח כי חלקים מרכזיים במכשיר הוחלפו, ומספריהם הסידוריים אינם תואמים את ה־מספרים הסידוריים המופיעים בניירות־ה־מכס.

הגיב על כך עקיבא סדובסקי, מנהל תחנת השירות של סאבא: „הכנסנו את המנורות והרמקול החסרים. היתר לא מעניין אותנו. פייקין קנה את המקלט ישר מגרמניה בז־כויות עולים, לכן אסור לי להתערב ולהח־ליף לו את המקלט. בכלל האיש הזה ניד־נד לי יותר מדי.“

נכון אולי — אבל כל כך מובן: לא מספיק שהמקלט שלו אילם — גם הוא בעצמו צריך לשתוק?

תחבורה

עזר וייצמן והפירסומת

אחד מצעדיו האחרונים של עזר וייצמן כשר תחבורה היה חיסול עוול מוזר, ש־התבטא במאבק שהתנהל בחמש השנים ה־אחרונות בין קאופרטיב דן לבין אירגון

מונית עם שלטי פירסומת
החלטה אישית של עזר וייצמן

מוניות שירות של קווים ארבע וחמש התל־אביביים.

הכוונה לאו דווקא למאבק המרכזי, בדבר זכות־הקיום של המוניות. המדובר במאבק צדדי: הזכות לשאת שלטי פירסומת מסח־רית על גבי המכוניות. המונופול לכך — גם לכך — היה בידי דן, ומשרד־התחבורה סירב להרשות גם למוניות ליהנות מהכנסה נוספת זו.

מצב זה שינה עזר, ערב פירוק ממשלת הליכוד הלאומי. החל מהראשון לחודש זה, החלו המיניבוסים של אירגון המוניות יוצ־אים לרחובות העיר כשהם עטורים שלטי־פירסומת ססגוניים.

המיפלצות שלי

מורה יכולה להיות בכלל לא חכמה?

שוב פעם התחילה שנה ובירכותיה. אריק כבר כל־כך גדול, שאני מפחדת לחשוב על זה. ובכלל יש לי חשבון איתו, אבל על זה נדבר לחוד.

רוני התחילה את כיתה ז׳, וכבר ביום הראשון חזרה הביתה כשהיא מכריזה בצה־לר: „ממה, זה וו׳ז׳אם.“ התחילה ללמוד לי צרפתית. עכשיו בכלל לא נשארה לי שפה לדבר עם בעלי בלי שהמפלצות האלו יבינו.

דנה התחילה את כיתה ב׳, ושבוע לפני שהחופש נגמר כבר הלכה כל יום לשלוש שעות לחזרות על תוכנית קבלת־הפנים ש־עורכת כיתה ב׳ לכיתה א׳ ביום הראשון. יחד עם חודש החזרות שהיה להם בסוף שנה שעברה, הם היו כבר יכולים לעשות מה בכורה בהבימה.

✶ ✶ ✶

השנה הצטרפו אצלנו במשפחה למעגל הסטודנטים גם הפוסטים של אחותי: עודדה נכנסה לגן ועידן לכיתה א׳. הדיווחים הרא־שונים: עודדה חזרה מתפוצצת מצחוק: „אמא, יש ילדים שעושים פיפי במכנסיים.“ מצחיק מאוד. „מה עשיתם כל היום?“ שא־לה אותה אחותי. „שום דבר. רק בכינו כל הזמן. היו ילדים שבכו בגלל שהם לא רצו שאמא שלהם תלך, אז הם בכו, אז גם אנחנו בכינו.“

גם הבוגר יותר נקלט יפה בכיתה א׳. „יש לכם מורה נחמדה?“ שאלתי את עידן אחרי שבוע ראשון. „לא רע,“ ענה הגבר. „אבל המורה של כיתה א׳ השנייה יותר נחמדה.“ „ואת השם שלך היא כבר מכירה?“ המשכתי ושאלתי, אחרי שהתאוששתי. „ב־טח.“ „מאיפה אתה יודע?“ „בגלל שהיא כל הזמן אומרת לי, ,עידן, תפסיק להפ־ריע׳.“

„אוי ואבוי,“ נחרדת אמו של הבחור. „לי לא סיפרת את זה, מה? תדע לך שאם היא תהיה חכמה, היא תעביר אותך מקום בגלל הפרעות.“

האישון סוקר את אמו מכף רגל ועד ראש, ועונה בקול מלא בוז: „אמא, הרי היא מורה, אז איך היא יכולה לא להיות חכמה? היא כבר עשתה את זה.“

רחל מרהלת על כל העולם

זרוק כינור בראש אשתך

אילנה ויוסי בנאי

בנאי בפעולה

איזה אמן לא מת לקבל פרס? רק אמן מת. שאלה אחרת היא, כמובן, מה עושים עם הפרס, אחרי שזוכים בו.

אז בדרך כלל, מגלים האמנים חוסר־דמיון משווע בנושא: הם מעמידים את הפרס על כוננית או על הפסנתר, ומתמוגגים מנחת ממנו פעם בשנה. רק לעיתים רחוקות מוצא השחקן שימוש קצת יותר רציני לפרס. כמו בבית־העבוט, למשל.

אבל פעולה זו תלוייה כבר בשוויו של הפרס.

תבוא, משום כך, הברכה על השחקן **יוסי בנאי**, על השימוש המקורי שמצא בשבוע שעבר לפרס „כינור דויד", בו זכה בשעתו.

היה זה בעת מריבה משפחתית קלה בין יוסי ואשתו **אילנה**. בתחילה בקעו מבעד לחלון רק צעקות קלות. בשלב הבא הגיעו לאוזני הצופים המרותקים צעקות קצת פחות קלות. ובעקבותיהן — שורו, שורו — החלו נפלטים החוצה חפצים מעופפים בלתי־מזוהים. היו אלה חפצי־בית שונים, שנזרקו בידי בני־הזוג איש לעבר רעותו, אבל פיספסו את מטרתם.

ואחד החפצים הללו, היה — אוי לאותה בושה — פסל „כינור דויד", שכמעט נחת על ראשו של אחד מילדי השכונה, שעמד על המידרכה מנגד ובהה בפה פעור בסצינה.

הילד החרים את החפץ המסוכן, והפסל שוכן כרגע כבוד על שולחנו, מחכה שבעליו המקוריים יגאלהו מגלותו.

ברוך בואך הביתה, ריקה

אז סוף סוף היא הגיעה. בחליפת טוניקה אדומה סרוגה, ששערה הארוך קשור מאחור בצעיף, ירדה **ריקה זראי** ביום ראשון השבוע מהמטוס, כשלצידה ידידה הותיק **ז'אן פייר** ובתה היפהפייה יעל בת ה־13.

יעל, לבושת מכנסיים פירחוניים וחולצת טריקו בצבע תפוז, נישקה בשימחה את סבא וסבתא, אחר ניגשה לגבר ממושקף שעמד בצד, לחצה את ידו בנימוס: היה זה אביה, המלחין **יוחנן זראי**, אותו לא ראתה מגיל ארבע.

מה שהביא את ריקה לישראל היתה בעצם תאונת־הדרכים שלה, שבה כמעט איבדה את חייה, ושריתקה אותה למיטה תקופה ממושכת: „נשבעתי להורי, כשהם ראו אותי בבית־חולים כולי בגבס, שאני עוד אחזור ללכת, וברגע שאלך, אבוא להראות להם את זה. אז באתי.

ריקה

„אמנם, אני עוד לא לגמרי בסדר, אני באמת יכולה רק ללכת. לרוץ למשל עוד לא, אבל גם זה יבוא."

בישראל תגור ריקה, עם יעל, אצל הוריה, וז'אן פייר ישכון במלון סמוך. על הסיפור שהתפרסם בעיתוני צרפת, כאילו גרמה לה התאונה לאיבוד הכושר להיות אשה, ולכן ביקשה להיפרד מז'אן פייר, מגיבה ריקה במעשיות: „שלחתי כבר שני מכתבים באמצעות עורך־הדין שלי, ואני עומדת לתבוע אותם למשפט. לא נפרדתי מז'אן־פייר, כפי שאת יכולה לראות. אני נמצאת איתו כבר שבע שנים. נישואים? אני נשואה לזימרה. והעיקר — אני מאושרת."

אקטים חינוכיים במשרד ממשלתי

על **הגבר** אינני יכולה לספר לכם הרבה. מצד אחד, אינני יכולה לזהות אותו. מצד שני, לוא הייתי מזהה אותו, לא הייתי צריכה לספר הרבה, כי כולכם מכירים אותו. הוא יהודי דתי, בתפקיד בכיר במשרד ממשלתי, שגרם לאחרונה (המשרד, לא הגבר) מהומה שלמה בארץ. בתפקיד כל־כך בכיר, למען האמת, שפשוט קשה למצוא בכירים ממנו. עד כדי כך.

הגברת, לעומת זאת, פחות ידועה בציבור. למרות שגם היא התפרסמה לרגע קצר, כאשר התחוללה אותה מהומה שעליה דיברתי זה עתה, ונתגלה שהיא אחת הדמויות המרכזיות בפרשה. היא פקידה בכירה באותו משרד ממשלתי (אבל סתם פקידה בכירה, לא ממש בצמרת), שבו נמצא הגבר.

והנה, זה זמן רב שמרננים, מרננות, יותר נכון, מזכירות יודעות דבר, שבין הגבר — הנשוי — לגברת — הנשואה גם היא — מתנהל רומן, ולא אפלטוני כלל וכלל.

אבל כולנו הרי יודעים שאין להאמין לחורצי־לשון והולכי־רכיל, ולכן לא לקח איש את השמועות ברצינות.

לא לקח, כן לקח, עד שיום אחד, בתום ישיבה שנתמשכה לתוך הלילה, נזכר לפתע אחד מפקידי המשרד, בדרכו למכוניתו, כי שכח תיק מיסמכים באחד המשרדים בבניין. הוא עלה איפוא למעלה, פתח את הדלת — ושומו שמיים: הגבר והגברת על הספה, בעירום ועריה, געוואלד, הושיעו, ישמור האל, אוי לעיניים שכך רואות ואוי לאוזניים... אבל האוזניים בעצם לא שייכות בכלל לעסק.

ועכשיו כל חורצי־הלשון במשרד הולכים שמחים וטובי־לב: „אמרנו לכם," הם אומרים לכל מי שמוכן לשמוע, בחיוך ממזרי.

כאילו זה מצחיק.

הרוזנת צמאה לאהבה מישראל

קיבלתי השבוע ד"ש מידידה ותיקה — שלי ושלכם, אני מתכוונת. הרוזנת המיליונרית האיטלקיה האמריקאית **כריסטינה פאולוצי־בלין**, אשתו של המנתח הפלסטי היהודי **הווארד בלין**, שנפשה אצלנו לאחרונה שבועות מספר, ושעל הרומן שלה עם בנו של **עזר וייצמן** סיפרתי לכם.

כותבת לי כריסטינה, בגלוייה מפורטו רוטונדו, אולביה:

„סרדיניה היא המקום היפה ביותר שבו הייתי אי־פעם, למרות שהתענוג עולה 150 דולר ליום, במלון שלי.

„האנשים מושלמים, הבגדים מקסימים, הבתים חמודים, הספינות לא נורמליות, וכל העולם מסתובב כאן: **הנסיך קארי**

„אחרי ישראל, הייתי שבועיים בקוט־ד'אזיר, אחרי זה במונטה־קארלו, כדי להשתתף בכמה מסיבות, ועכשיו אני כאן.

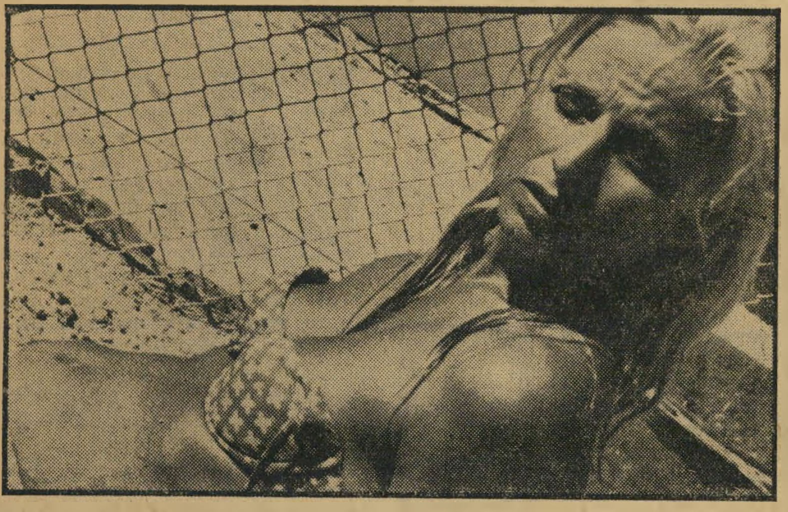

הרוזנת פאולוצי בשעת שיזוף

לוס משוודיה, **אגא חאן, הנסיכה סוראיה** — ממש כל חברי. כולם. אני מרגישה פשוט נהדר איתם.

הכל נהדר, נהדר, נהדר — אבל אני מוכרחה לגלות לך את ליבי: חסרה לי אהבתי בישראל."

הורוס קופ

מוטב שתימנע מכל הימור או סיכון יתר. אל תשלים עם יחס הזילזול שחברך לעבודה מגלה כלפיך, ו־העמד אותו על מקומו. ההתחשבות שגילית לאחרונה כלפי הקרובים אליך תביא לך השבוע תועלת ר־בה. צפויים לך רווחים מעיסקה שעשית לפני זמן רב. בת טלה — אהבה לפנייך.

★ ★ ★

אל תיחס חשיבות רבה מדי לדבריו הלא־נעימים של חברך לעבודה, ורכז את תשומת לבך על ה־סיבות לנאמר. בילוי ש־קט בחיק הטבע ייגרום לך הנאה רבה, וישפר את היחסים עם בן זו־גך. אל תהסס מלגלות לו אהבה ותשומת לב. יחסי הידידות שקשרת עם אדם צעיר ממך יביאו להצלחה גדולה בחייך החברתיים.

★ ★ ★

השבוע מתאים למנו־חה מהפעילות הרומנ־טית המרוכזת לה הקדשת את השבוע שעבר. מחכה לך מיב־חן רציני. כדי שתוכל לעמוד בו, תזדקק ל־כל כוחותיך הפיזיים והנפשיים. עד אז — נצל את הזמן למנו־חה. בת תאומים — הכנות הרבה מדי שגילית כלפיו תהיה הפעם בעוכרייך.

אתה נמצא שוב על פרשת דרכים, אך ה־פעם לא תצליח לצאת מהבוץ בלי שתחליט סוף סוף במי לבחור. אם תהסס ותמשוך את הענין יותר מדי — שתיהן תעזובנה אותך ותישאר קרח. אל תב־רח מבעיותך באמצעות עבודה קשה, אלא נהג כמו גבר. סרטנית — צפויה לך הרפתקאה רומנטית סוערת.

★ ★ ★

קנה סוף סוף את ה־קנייה הגדולה שאתה דוחה כבר חודשים. שמור היטב על מיס־גרת חייך ואל תסכן את הדברים החשובים לטובת הרפתקאות מ־עורפלות. לבן זוגך נימאס לגלות כלפיך התחשבות ואהדה ללא תמורה. רסני את עצמך, ואל תגלי לו את הכל בבת אחת. תני לו יוזמה.

★ ★ ★

בן־בתולה, כדאי שתע־שה מאמץ ותגמור את העבודה שלקחת על עצמך. בעיותך הכספיות יתחילו השבוע להיפתר, בגלל עזרה ממקור בל־תי צפוי. בת בתולה — הוא לא יפתור לך את כל בעיות החיים שלך. עשי חשבון נפש, והכ־ניסי קצת סדר בבלבול הנפשי ממנו את סובלת. גלי כלפיו התחשבות והבנה רבה.

השבוע תפיק תועלת מרובה מנסיון החיים שרכשת ומרגישותך הטבעית. ההחלטה ש־תיאלץ להחליט תהיה נכונה, למרות שיש בלבך ספקות בקשר ל־כך. השלווה לה אתה זוכה בחייך המשפחתיים תימשך, ויחסיך עם בן זוגך יתהדקו עוד יו־תר. בת מאזניים — אי־מון היתר שאת רוחשת לחברותיך יפגע באהב־תך החדשה. אל תשתפי אותן בחייך הפרטיים ואל תשמעי לעצותיהן. נהגי כפי שליבך מכתיב לך. אל תתני לו לחוש כי יש שותפים לעניניכם הפרטיים.

★ ★ ★

חוסר אומץ לב יגרום לך סבל נוסף השבוע. אין טעם למשוך הרפתקה מ־עבר לראוי לה, ואין מנוס מנקיטת צעדים כדי לחסוך לעצמך שברון לב גדול עוד יותר. אל תאמין ב־מה שנעים לך להא־מין, אלא עמוד פנים אל פנים עם האמת, ונהג בהתאם. הצלחה גדולה בחייך החבר־תיים תפצה אותך ב־סוף השבוע על הסבל העובר עליך ב־ימים אלה. הפתעה נכונה מבן־תאומים.

★ ★ ★

אתה מפחד להסתבך, ובורח מהאהבה שאתה רוחש לבן זוגך החדש. אם תמשיך להתיחס אליו בשוויון נפש, יח־פש לו מישהו אחר, ו־אתה תשאר לבד. פגי־שה מקרית עם ידיד ותיק תפתח בפניך אפ־שרויות חדשות בעולמך העסקי. בת קשת — למרות שאינך בטוחה בכך — הוא אוהב אותך מאד, וסמני ה־התרחקות שהוא מגלה מעידים אך ורק על הבלבול הנפשי בו הוא נתון. היי סבלנית והמשבר יחלוף.

★ ★ ★

השבוע צפויה לך הצלחה בכל אשר תפנה. המבוכה הנפשית ממנה אתה סובל, וחוסר הביטחון העצמי שלך ייעלמו, ויפנו את מקומם ל־מצב רוח מרומם וע־ליז. הרפתקה רומנ־טית עם בת מזל שור או בתולה תביא ל־חייך התרגשות והנ־אה. בת גדי — ה־שבוע מתאים מאד ל־קניות וחידוש המל־תחה. אל תעשי שינויים דרסטיים בהו־פעתך החיצונית והתרכזי בשיפור מראיך.

★ ★ ★

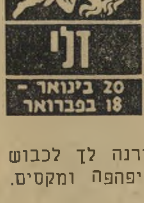

בתחילת השבוע צפוי לך מאבק קשה, אשר בסופו תצליח לשמור על השגיך. ר■כל הישר שנחנת בו יסייע לך לפתור בעיה מביכה במקצת בשטח הרומנ־טי. פגישה מקרית עם אדם קשיש ממך תביא לך תועלת כספית מ־רובה. בת דלי — אל תהססי להחליט החל־טות דרסטיות אם בכו־חן להביא לשיפור ניכר במצבך הכספי והחבר־תי. חמימותך והבנתך תעזורנה לך לכבוש את ליבו של בן תאומים יפהפה ומקסים.

★ ★ ★

תחילת השבוע תהיה קשה במיקצת. בעיות בלתי צפויות הקשו־רות למצבך הכספי יטרידו אותך מאד. עזרה רבה מאדם ק־רוב תקל את מצבך באופן זמני, אך אל דאגה — המצב ישת־פר בקרוב מאד. ההצ־לחה הגדולה שנחלת במישור הרומנטי לא תביא לך את ההנאה שאתה מצפה לה. השבוע מוצלח מאד לפלירטים, אך לא לאהבה רצינית. בת דגים — אל תסתבכי עם הנשוי שהכרת לא מזמן.

אמנות

תיאטרון!

פעמיים רבקה רז

„הפחד זה דבר רע מאד. פעם, באיסטנ־בול, באה מגיפת הדבר. מה לעשות? קרא המלך לדבר ושאל אותו דוגרי: כמה אנ־שים אתה חושב להרוג? ענה: אלוהים צווה אותי להרוג 500 איש. אמר לו המלך תחתום לי שלא תהרוג יותר. חתם.

„עברו יומיים, מה אגיד לך? בר מינן, בר מינן, פישקאדו אי לימון — מתו 1000 אנשים. כעס המלך וקרא לדבר: ,תא־

רבקה רז בתור ויקטוריה
תוך שניות, מגברת נאווה —

רבקה רז בתור סולטנה
— לאידישע מאמע

מר לי: לא הבטחת לי שתהרוג רק 500?' ענה הדבר: ,הבטחתי וקיימתי.' שאל המלך: ,וממה מתו ה־500 האחרים?' ענה לו ה־דבר: ,אדוני המלך, האחרים מתו מן הפחד!' מזה תראו כמה הפחד מסוכן."

אידישע מאמע בספרדית. כזו דרכה של אמא סולטאנה משכונת הספר־דים העתיקה בירושלים, כשהיא מלמדת את שכנתה, מרקאדה, קצת חכמת חיים. וסול־טאנה זו, המשקה את עציציה הלבנים בח־צר, יודעת לעשות חאלקום ופאסטיליקוס, דואגת לילדיה, תופרת, רוקמת ומכבסת, אידישע מאמע מדברת ספרדית. וזוהי לא אחרת מאשר הזמרת־שחקנית רבקה רז (גבירתי הנאווה).

אשה אחרת בבוסתן הספרדי של יצחק נבון, היא ויקטוריה. צעירה, יפה ומושכת. זו האשה שריכלו עליה, חשקו בה, ולא שכחו אותה לעולם. גם ויקטוריה היא רב־קה רז. נדמה איפה, שהמשימה הקשה ביותר המוטלת על רבקה רז הפעם היא החלפת זהויות. תוך שניות מעטות עליה להפוך מויקטוריה לסולטאנה ולהיפך. נכון אמנם שהפאה הנוכרית עוזרת לה להזדקן, אבל איפור אי־אפשר להחליף תוך שניות. אם היא בכל זאת מצליחה להשתנות כל־כך (ראה תמונות) — אז מגיע לה כל הכבוד.

אסון, לא כיבשה

הכיבשה (הצגת בכורה, התיאטרון העירוני חיפה). אין לדעת מה החטא שחט־או בני ישראל לתיאטראות שלהם, אבל היה זה כנראה חטא כבד, אם לשפוט לפי העונש שהוטל עליהם. שלוש בכורות בזו אחר זו — טארטיף, הביקור ועכשיו ה־כיבשה — מתעללות בהם באכזריות. ואילו הם — יושבים בשקט, בולעים את התרופה המרה ומוחאים כפיים בנימוס בסוף ההצגה.

ואם מתקבל אולי על הדעת שקומדיה מלפני 400 שנה או דרמה אמריקאית מודר־נית אינן נוגעות במיוחד ליושבים באול־מות התיאטרון שלנו (זה לא מוכרח להיות כך, אולם זה מה שקורה), הרי הכיבשה צריך היה לזעזע את אמות הסיפים. שערו בנפשכם: טרגדיה שכל כולה כאב העם היהודי אשר אינו יכול להיפטר ממורשת הדורות ומן המעמסה שהטילה עליו ההיס־טוריה, ועם זאת גם אינו יכול לחיות עם אותה טרגדיה.

דיקלומים בומבסטיים. כל זה מס־תבר לך שעה שאתה מעיין בתוכניה, לפני עלות המסך. עד כאן הכל שפיר. מדוע לא יכתבו מחזה על נושא זה, שהוא ללא ספק חשוב לכולנו? ואז כבים האורות, נדלקים הזרקורים, ומתחילה הטרגדיה ה־נוראית.

בכל המובנים. אתה מחפש בנרות דמות אחת שתדבר אל הלב, ואינך מוצא אלא דיקלומים ארוכים, בומבאסטיים ומעייפים. אתה רוצה לשמוע דיאלוג שיזכיר שיחה בין שני אנשים, מוצא במקום זה הכרזות שהיו כמעט מצחיקות, לולא ידעת שאין בעצם שום דבר מצחיק בהם.

השחקנים מנסים למלא בנסיון בימתי אישי את מה שחסר בטקסט, ומאחר ומר־ביתם חסרים נסיון כזה, התוצאה ברורה. ואשר לרעיון הפילוסופי שעליו בנוי כל ארמון הקלפים; יש במורשת העם היהודי הרבה יותר מאשר התופעות החיצוניות שמוזכרות במחזה. ואחת התכונות המאפ־יינות את אותה המורשת, היא כוח הסבל שלו.

זה אולי גם ההסבר לאהבה בה מקב־לים צופי התיאטרון את האסון הזה.

הקללות החינוכיות

„השפה העברית לא המציאה קללות — ולילדים אין קללות בכלל. המורים אומרים שאסור לקלל. בכל זאת, הילד הישראלי מקלל. חמור, אידיוט, פסיכי. הוא לא מבין את המשמעות המדוייקת, אבל לקלל הוא מוכרח. המצאתי איפוא מילון של קללות לילדים."

דברי שלמה'לה בר־שביט, מחבר המחזה

תגלית חגית (עם בר־שביט)
להגיד „חמור", „אידיוט" או „מסומסם"

נבחנת מניה בן־עמי

נבחנת שולמית סיגר

נבחנת אביבה פז

נבחן אבי בן־חיים

הנער השליח יקפוץ לצמרת

זה יכול לקרות רק בעסקי השעשועים: אחד התפקידים הראשיים במחזמר קפוץ של תיאטרון דגן, יוקפץ כנראה לידיו של — הנער השליח בתיאטרון.

תפנית מוזרה זו בחייו של אבי בן־חיים, 24, יליד מרוקו, יפה מראה ותכול עיניים, קרתה השבוע, באחרי־צהריים בהיר אחד וחם מאד, באולם קטן בתל־אביב. על בקבוקי בירה ישבו חורצי הגורלות — ריבקה רז (העתונאית, לא הזמרת) ואיזי אברהמי, יוזמי קפוץ בעברית, המפיק דני דגן והאוזן המוסיקלית של בני אמדורסקי. הם ציפו לכשרונות האלמוניים, לשחקנים שטרם נולדו רשמית, ולאותם חולמי חלומות־במה, שנענו למודעה שפורסמה בעיתון בדבר חיפוש שחקנים־זמרים חדשים למחזמר חדש.

* * *

המועמדים הגיעו בהמוניהם. כמו תמיד. עם הרבה פיק ברכיים וקצת רעד בלב, והתקווה הגדולה: אולי כאן יפול דבר. הם הביאו איתם גיטרות, קטעי קריאה שדיקלמו בבית־הספר, ונסיונות לשיר כמו יהורם גאון או יגאל בשן.

כשעלה אבי בן־חיים על הבמה, עבר לחשוש בין הנוכחים. אנשי משרדו של תיאטרון דגן החלו מחייכים: אתם יודעים מי זה? זה הוא הנער שליח שלנו.

איש ביניהם לא חזה את אשר ציפה לו. אבי, בבטחון רב, פצה את פיו, ויצא קול, בכלל לא רע, אפילו נעים, וכמעט לא מזייף. ודי חזק אפילו. אחר כך, העמיד כסא, ופנה אל הקהל שלו: תראו, כאן על הכסא יושבת אשה לבנה, שאני צריך לרצוח אותה כל ערב. פעם אני מדבר אליה, ופעם אל עצמי, ופעם אל הקהל...״ אחרי ההסבר בא הביצוע. ברגע זה התברר שאבי לא רק מסוגל לשיר, אלא גם לשחק, תודה לאל. השופטים אמרו כן.

* * *

„כל מה שאני צריך זה לתפוס שם, פרסומת. ללמוד לשחק, את זה נעשה אחר כך.״ מסביר אבי את האני מאמין שלו, ומספר את תולדות חייו בצהלה רבה. „עליתי לארץ בגיל שנתיים. תמיד רציתי לשחק, אבל למדתי מסגרות. אז בצבא, במקום ללהקה צבאית, הלכתי להיות מסגר. עשיתי מהומות, לא עזר שום דבר. עברתי בחינות ללהקת פיקוד מרכז, וכשהגיע סוף־סוף הזימון שהועד לי — דפקו לי שמירה ששי־שבת. ככה, בכוונה. מה לעשות, עבדתי במסגרות ושרתי כל הזמן ברמקול. הצחקתי את כל החברה בבסיס. השתחררתי והלכתי לסטודיו של ניסן נתיב. שם עשינו משהו בוויצק, אחר כך במחזה של ז׳נא. בהצגה תיבת פנדורה של מוסינזון הייתי שאבאבו. יופי של תפקיד, כזה טיפוס עם דם. אבל ראיתי שככה זה לא ילך. בשביל להיות מפורסם צריך להכיר אנשים. הכי טוב — איזה אמרגן. מצאתי מודעה בעיתון שמחפשים שליח לתיאטרון. אמרתי: זהו זה. אני אהיה שליח בתיאטרון ואחר כך אקבל איזה תפקיד.״

* * *

ליד הפסנתר ישב לו שמעון כהן, מוכן ומזומן לעזור לנבחנים נרגשים „למצוא את הטון.״ אחת המועמדות שלא נראתה כנערת זוהר טיפוסית, וגם לא נשמעה כך, פוטרה בנימוס ובהבטחה המסורתית „נתקשר״. אותה אשה, התברר, היא אם לילדה בת חמש וחצי, שיש במשפחתה כמה זמרים מקצועיים, ואשר באה למקום בלי שגילתה זאת לאיש, בתקווה שהיא יכולה להוכיח את עצמה. לדבריה הרגישה באווירה העויינת מיד עם עלותה לבמה. „איני יודעת למה, אבל הרגשתי שהם לא אוהבים אותי. איבדתי את כל החשק לשיר. אני בטוחה שנכשלתי.״

„איך הרגשת בזה?״

„מיד כשנכנסתי ראיתי איך הם מסתכלים בי במין בוז שכזה. לפני אנשים כאלה לא כדאי אפילו לשיר.״

„ואת חושבת שבמבחנים אחרים יהיו מוכנים להאזין לך?״

„כן, כבר הצלחתי בהרבה מקומות.״

„איפה ?״

„בכל מיני מקומות.״

* * *

והיו עוד ממורמרים, שנדמה היה להם כי לא הספיקו להפגין את מלוא כוחם. אותם שנאמר להם על־ידי אבא ואמא שהם יודעים לשיר. היו אחרים, שמרגע ראשון נמצאו בעלי טמפרמנט קול, או בעלי אותו משהו שהופך אותך לכוכב: מניה בן־עמי, אמריקאית שבאה לפני חדשיים, רוקדת אצל שמעון בראון, וכבר נחטפה לצילומי סרט פרסומת — תהיה אחת מן הקופצות. רונית כץ, מבנות להקת הנח״ל לשעבר, אף כי הודתה בכנות כי אינה יודעת לשיר, יודעים כולם שהיא יודעת לרקוד. שמות כמו יעקב כהן או אבישי אביבי סומנו בקו מאשר, ונערה בשם שלומית סיגר, על אף שהופיעה כמו בשירי ההסתדרות, לדברי הבמאי אברהמי, הוכיחה שהיא יודעת להצחיק.

ועוד מישהו שבא במקרה: משה טל, משוחרר־להקת חיל־הים. משה בילה לאחרונה כמה חדשים בבתי־חולים ובית הבראה לאחר שנפצע בתאונת־עבודה: כאשר צילמו את סרט הטלוויזיה עם להקתו, ביצע קפיצה כל־כך משכנעת, שקרסולו התרסק. לכאן הגיע פשוט משום שרצה ללוות את חברתו אלומה, שבאה להיבחן. „היא רוקדת נהדר,״ אומר עליה משה. הוא עצמו כנראה יקפוץ. הפעם — בזהירות!

האיש בעל המשקפיים, ובר־סמכא בנשמותיהם השובבות של הלקוחות הצעירים שראו הצגות אותן עיבד למענם לבמה. „להגיד חמור, אידיוט או מטומטם מעל הבמה, זה לא מצחיק בכלל. אפילו לקרוא למישהו חסה זה לא מצחיק. אבל לומר כלבסה או ג׳ינג׳י כלבסה — זה גל צחוק בטוח באולם.

כשאתה קורא למישהו פומפיה, הילדים מתגלגלים מצחוק. מטאטא של בית מרקחת, או מקל בלי ארטיק, משגעים אותם לגמרי. המילה היפופוטמוס לא עובדת בכלל על ילדים. לא יודע למה. לעומת זאת ג׳יראף זה מצחיק מאד. נסה לומר לילד מלפפון, והוא אולי יחייך; אם הוא מצוברח ותאמר לו, ,מלפפון חמוץ שכמותך,׳ או ,פרצוף של חביתה׳ — הוא יתפקע מצחוק.

נבל בעל שבע פנים. „וזה באמת לא מצחיק ואפילו לא מעליב. הנה, בהצגה ישנו האיש בעל המשקפיים, הנבל המושלם שבכל זאת איננו כל כך נורא. הוא לא מפחיד. הוא מתחפש כל הזמן בצורה משעשעת, ומוריד מדי פעם את משקפיו הכהים כדי שהילדים יזהו אותו ויהיו מבסוטים שהם יודעים את הסוד שהשחקנים על הבמה אינם יודעים. זה גורם להם הנאה עצומה.״

שלמה׳לה בר־שביט כבר פיתח לו ניסיון בדוק בכל מה שקשור לצופים הצעירים בתיאטרון. למרבה הפלא, מתקבל הרושם שגם ההורים, יותר משהם הולכים ללוות את ילדיהם, הולכים ליהנות בעצמם. וכי יש משהו יותר משעשע מאשר לרדוף אחרי נבל בעל שבע פנים, כשאתה יודע בביטחון שכל רע לא יאונה לך, לעזור לילדים חמודים לתפוס את הגנב, כשלפתע אתה מוצא את עצמך צורח בהתלהבות יחד עם קהל עליז של פספוסים: ,משטרה! משטרה!׳ ולאכול שוקולד ובונבונים יחד עם קהל אנושי חסר דעות קדומות? ועוד משהו — אם אתה אוהב כשרונות מלידה: ישנה כאן חגית זמיר, שמשחקת את בובמבה וגם נראית כך — ילדת־פלא שקשה להאמין שהיא כבר בת עשרים. אנשי התיאטרון, כפי הנראה הם באמת אחרי הכל ילדים גדולים.

תקליטים

שיער (סי. בי. אס.) בלי התנועה על הבימה, משחקי האורות, הכוריאוגרפיה וההשתוללות החזותית, נשמע השיער הישראלי דליל, מסורק וממורק, וחסר מעוף לחלוטין. הזמרים שרים כאילו עמד מישהו מאחורי גבם וספר את הקצב. קולותיהם אינם עשויים להוציא איש מן הכלים מרוב התלהבות. בולטת וטובה: מרגלית אנקורי. אם להשוות תקליט זה עם השיער המשגע שבהקלטה האמריקאית, הרי זה בקושי פיאה נוכרית.

להקת הנח״ל — בהיאחזות הנח״ל בסיני (הד־ארצי) — שלושה פזמונים מפוצצים (שיר השלום, הבן יקיר לי, בהיאחזות הנח״ל בסיני) הנימנים על הדברים המשובחים ביותר שעשתה איזו להקה צבאית בשנים האחרונות, ועוד כמה פזמוני מילוי, שאינם נבדלים במאומה מן החומר השיגרתי של הלהקות. קול אחד שירחיק לכת, אם יקבל את הטיפול הנכון: זה של מירי אלוני, סולנית הלהקה.

שבלול — אריק איינשטיין ושלום חנוך (פונודור) הדבר הקרוב ביותר ללהקת־קצב שנעשה עד היום בפזמון הישראלי. אם כי כמה מן הפזמונים מזכירים קצת יותר מדי זה את זה, ובקנה מידה בין־לאומי, הסיגנון מיושן במקצת, הרי הביצוע נעים לאוזן, ושירים כלמה לי לקחת ללב ואבשלום ראויים להאזנה חוזרת.

מלכת האמבטיה. בן ללא הורים, שאף חברת תקליטים לא רצתה לרשום עליו את שמה, כנראה מחשש לחרם ציבורי. החומר כבר מוכר היטב לכל מי ששמע על השערוריה, ויש להניח שהדיעות עליו כבר מגובשות לגמרי. התקליט עצמו מבליט שוב את העובדה כי זוהר לוי הוא לא רק מתופף מוכשר, אלא גם מלחין בעל חוש לקצב ומלודיה. פזמוניו הם החלק המוצלח בהצגה. גם אם לא כל המשתתפים הם זמרים, הרי הביצוע, כמו בהצגה, הוא ברוח חנוך לוין.

טום ג׳ונס (פאקס) בלי ספק: הזמר־הסולן המחשמל ביותר כיום בעולם הפזמונים. כשהוא שר את להיטיו המוכרים כמו ללא אהבה, או שירים המתאימים לו, הופך כל פזמון לפנינה. אלא שבתקליטו האחרון הזה אסף שפע של חומר בינוני או להיטי נוסח וונוס או מותק מותק, שאין בהם מה להוסיף על הביצוע המקורי. בקיצור, טום ג׳ונס, אבל לא בשיאו.

תדריך

התגיגה (הבימה) — מחזה כיור־מטבח של דויד סטורי, הנופל ממורו ורבו אוסבורן, אינו מצליח להתאקלם לחלוטין באולם הבימה, על אף הופעתו הנוגעת־ללב של נחום בוכמן וכמה התפרצויות משכנעות של שמואל עצמון.

איזון עדין (הבימה) — וירג׳יניה וולף במתכונת מתונה יותר, איטית יותר, ובביצוע שנאלץ לוותר הפעם על התפרצויות היסטריות. גם משעמם, בעיקר בחלק הראשון של ההצגה. פינקל ראוי לשבח בשל הצלחתו להיפטר מסיגנונו הקבוע. הופעה טובה של רפאל קלצ׳קין.

נדנדה בשניים (התיאטרון הצעיר) — אהבה והומור מחד, בדידות וחובות מציאותיים מאידך. מאזניים אלו מתנדנדים בדיאלוג שנון, בהעלאה צנועה מאוד, אבל כנה, של שולמית אדר ודויד זינדר.

מלון פלאזה (התיאטרון הקאמרי) — השלאגר של השנה, מהנה את החושים, אינו מאמץ את השכל, מישחק וירטואוזי של עדנה פלידל ואבנר חזקיהו.

חתונת הדמים (הקאמרי) — אחד המחזות המזעזעים והיפים של לורקה, בביצוע טוב ומסוגנן.

המחיר 1.50

ט״ו אלול תש״ל, 16.9.1970

שנה 34

מספר 1724

העולם הזה

3 שוודיות ערכו במשב

חודש מחקר ואוכבו:

"הגבר הישראלי - לא שווה!"

מלכת המים 70

חני פרי